

Realitu tvoria tvoje sny

Matúš Alexander Lavrík

Obsah

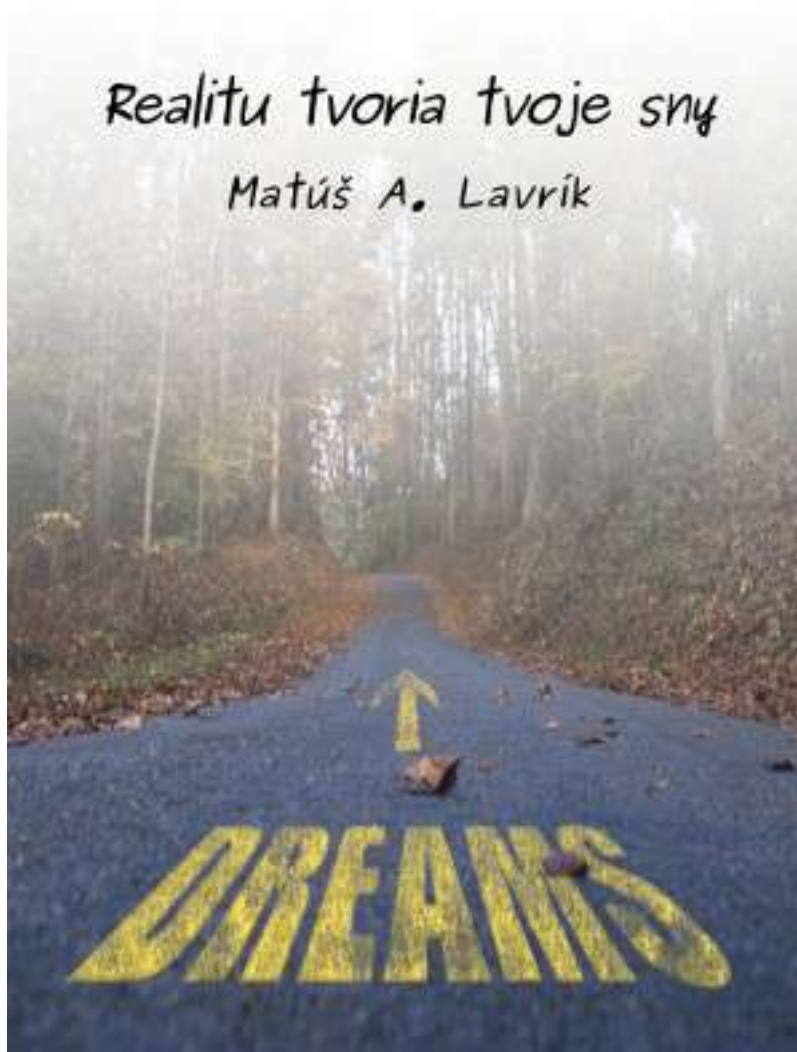
Realitu tvoria tvoje sny.....	1
Obsah.....	2
O knihe.....	3
Prvá časť.....	4
Prvá kapitola – Nevítaná návšteva.....	5
Druhá kapitola – Detský domov.....	8
Tretia kapitola - Nemocnica.....	10
Štvrtá kapitola - Hájik Ticha.....	12
Piata kapitola - Planý poplach.....	15
Šiesta kapitola - Trocha zábavy neuškodí!.....	18
Siedma kapitola - Možné vysvetlenie?.....	20
Ôsma kapitola - Osudové stretnutie?.....	23
Deviata kapitola - Nečakaný hosť do domu.....	26
Desiata kapitola - Dôverné rozhovory.....	29
Jedenásta kapitola - Ranné prebudenie.....	33
Dvanásta kapitola - Prvé odhodlanie.....	35
Trinásta kapitola - Prekvapivé odhalenie.....	37
Štrnásť kapitola - Pozeraj viac okolo seba.....	40
Pätnásť kapitola - Tvrdý úder.....	44
Šestnásť kapitola - Vianočná večera.....	54
Sedemnásť kapitola - Konečný verdikt.....	60
Druhá časť.....	65
Prvá kapitola - Po šiestich rokoch.....	66
Druhá kapitola - Odstrčená.....	71
Tretia kapitola - Prvý deň.....	77
Štvrtá kapitola - Druhý deň.....	83
Piata kapitola - Naozaj nečakaný podraz!.....	91
Šiesta kapitola - Zahod' všetky starosti.....	100
Siedma kapitola - Sofia.....	109

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Matúš A. Lavrík	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Tretie (2016)	111001

| O knihe

Každý z nás si niečo pretrpí, ale dobrá nálada sa dá udržať len v tom prípade, ak si uvedomíme, že aj to zlé je na niečo dobré a možno práve to nás posunie na miesto, z ktorého budeme môcť riešiť ďalšie, dôležitejšie, životné situácie...

Prvý diel knihy prináša pohľad na život mladej Zuzany a jej otca Bruna, ktorí prišli pri tragickej nehode o matku a manželku. Kniha opisuje sny a snahy dosiahnuť to, čo si zaumienime a ponúka zábavu v podobe irónie a občasného sarkazmu, ktorý je prepletený vážnosťou situácie a tajomstvom, ktoré sa čitateľ dozvie v druhom pokračovaní knihy Tíene minulosti. Nie je všetko tak, ako sa na prvý pohľad môže zdať... Zdanie občas klame!

Prvá časť

| Prvá kapitola – Nevítaná návšteva

Zuzana bola už od mala tým dieťaťom, čo bolo neustále odsúvané od všetkých ľudí a čo bolo horšie, nevší-mali si ju ani jej vlastní rodičia. U nich bola na druhom mieste a to prvé zaujal v ich živote alkohol. Aj na-priek tomu, že Zuzanina matka pila veľa alkoholu aj počas tehotenstva, Zuzana sa narodila zdravá, ale ani zďaleka netušila čo všetko pre ňu život chystá.

Počas prvých štyroch rokov života, sa nič u nej nezmenilo. Rodičia, lepšie povedané skôr jej matka, si ju naďalej nevšíмали a nechávali ju doma hoc aj bez dozoru, len pre to, aby si mohli ísť do blízkeho obchodu kúpiť svoje milované druhé „dieťa“, ktoré sa volalo alkohol. Nakoniec aj toto ich pripravilo o možnosť starať sa o vlastnú dcéru.

Andrea bola na tom veľmi zle. Dlhو sa nevedela zmieriť s tým, že sa im narodilo dieťa a odmietala sa o Zu-zanu starať. Nedovolila však, aby sa k nej jej vlastný otec približoval a to ho ubíjalo až natoľko, že prepadol alkoholu aj on sám, aj keď to on sám najmenej očakával.

Všetko sa začalo diať, počas jedného dňa, keď si Andrea išla, ako vždy, kúpiť svoje obľúbené nápoje a nechala dcéru doma bez dozoru. Bruno- Andrein manžel, sa pokúšal aj napriek jeho neduhom pracovať, aby mali aspoň akú takú šancu na prežitie, lenže márne...

Bývali vo veľkom dome, ktorý zdedila Andrea po svojej prababičke ale dnes sa už všetko menilo a do schránky im čoraz častejšie prichádzali účty, ktoré bolo treba zaplatiť a Bruno to z platu obyčajného zamestnanca v jednom podniku nevedel sám utiahnuť. Len nevedeli z čoho to majú všetko platiť, a tak sa pri okne a pri dverách začala zbierať pekná kopa, ktorá zakaždým, keď sa vracali z obchodu, Bruno z roboty, domov pripomenula, že čo všetko treba urobiť pre to, aby si zachovali svoju česť ale najmä strechu nad hlavou. Lenže ako, keď sila a zápach alkoholu, tej povestnej metly ľudstva boli silnejšie ako vôňa práce ktorú by spravili? A k tomu sa ešte pridávali aj samotné problémy so Zuzanou. Bruno chcel pomáhať, lenže Andrea mu to jednoducho zakazovala.

V ten večer keď nechali päť ročnú Zuzanu samú doma, prišli na návštevu rodičia Andrei.

-„Viliam, ty si im nevolal, že prídeme?“ pýtala sa Tamara, matka Andrei, nervózne prešľapujúc na mieste pred dverami domu.

-„Však som im volal! Keď sme sa dohodli, že pôjdeme k ním na návštevu, tak som im hneď telefonoval, aby som im to oznámil!“ odpovedal podráždeným tónom Viliam.

- „A teda prečo už neprišli za tých desať minút otvoriť dvere?“ Tamara sa s obavami v očiach netrpezlivo pýtala.

-„Ja netuším! Možno majú nejaké problémy so Zuzanou, vieš, že je to problémové dieťa!“

Andrea opísala Zuzanu ako problémové dievča aj napriek tomu, že to bolo poslušné a milé dievčatko. Muselo znášať hádky a nálady oboch svojich rodičov, hlavne matky, a oni si ani neuvedomovali, že tými problémovými sú oni, pretože sa nikdy na ničom nevedeli dohodnúť a mnohokrát na to doplácala samotná Zuzana.

- „Skús im ešte raz zavolať, Viliam, robím si naozaj starosti!“ ustarosteným hlasom povedala Tamara.

-„Však keby boli doma, tak otvorila, nie?!“ vykrikoval na ňu a od nervozity rozhadzoval rukami.

-„Nekrič po mne! Vieš že nemám rada hádky a ešte takto uprostred ulice...“ povedala potichu a zahanbene sa pozrela do zeme.

-„Mňa to tu už nezaujímá! Mňa to vlastne nikdy nezaujímalo! Ideme preč!“ dodal Viliam a ťahal svoju ženu do auta. Spočiatku sa bránila, no uvedomila si, že to asi skutočne nemá svoj význam.

Tamara mala pravdu. Tušila, že niečo nie je v poriadku. Zuzanini rodičia sa doma neukázali celý deň a ona ostala doma sama- hladná, smädná a zatvorená vo svojej malej izbičke.

Zuzana už nevedela, čo má robiť a sadla si do kúta, pritiahla si k svojmu malému telíčku nohy a začala potichu vzlykať. Cez malé okno totiž videla, že pomoc bola na blízku, ale bohužiaľ, jej tenký detský hlásoček by asi ťažko niekto počul.

Po dlhšej chvíli, keď Zuzana nariekala schúlená vo svojej izbičke, začula, že sa niekto pred domom háda. Boli to dvaja susedia a Andrea, ktorá sa s nimi „rozprávala“. Samozrejme, že nebola najtriezvejšia a oni to vycítili.

Títo muži bývali v dome naproti Andrei a Brunovi. Bývali tu ešte skôr ako Bruno s Andreou a preto mali dokonalý prehľad o tom, čo všetko sa v ich dome dialo. Boli to bratia, ktorých rodičia zomreli a zanechali im tento dom a keďže sa ani jednému nedarilo nájsť si ženu podľa svojich predstáv, tak ostali bývať spolu ako starí mládenci a vo všetkom si pomáhali a podporovali sa. Vedeli aj o tom, že táto dvojica má dieťa, ktoré nikdy nevideli a tým to bolo čudnejšie, že ani po celých rokoch neuzrelo malé dievčatko denné svetlo.

Práve dnes, keď ich pozornosť vzbudila návšteva, spoznali a dávali na priedomí domu pozor na to čo sa bude diať. Všimli si to... Videli v okne malú detskú ustráchanú tvárička, ktorá klopkala na okno, ale nik ju nepočul.

Po dlhých piatich rokoch čo spolu so susedmi neprehovorili sa rozhodli zasiahnúť a išli priamo k nim, keď videli, že sa Andrea vracia domov.

-„Haló! Pani Franková! Chceli by sme sa s vami porozprávať!“ mával na Andreu Tomáš.

-„Čo také by ste mi chceli povedať? Je to smrteľne dôležité?“ opýtala sa podnapitým hlasom a mávala rukou, v ktorej mala kľúče. Už na diaľku bolo cítiť, že je znova vo svojom „živle“.

-„Viete, my sme v okne vášho domu videli dievčatko, ktoré klopkalo na okno, počas návštevy, ktorá k vám prišla“ porozprával jej Michal, druhý sused, čo videli.

-„Dievčatko? Prosím vás! Tú neposlušnú beštii?!“ kričala na celú ulicu Andrea.

Zuzana, ktorá ešte stále učupená vo svojej izbičke čakala, kto vojde do domu nazerala cez okno a videla, že pred domom stála matka a dvaja neznámi muži, ktorých nikdy nevidela. Nevidela, pretože nemala ešte možnosť... Celý čas bola len zatvorená v dome.

-„Prosím, mohli by sme sa ísť pozrieť dnu, pretože máme pocit, že držíte tú ‚beštii‘, ako ste ju nazvali doma násilím a to sa nám nepáči! Aj keď sa to vám asi páči...“ povedal Tomáš zvýšeným hlasom.

-„Ale, ale pozrime sa! Niekto sa tu chce hrať na hrdinu a sociálneho pracovníka a zobrať mi moje dieťa! Ako viete, že je nespokojná?“ kričala a pomaly sa chrptom približovala k dverám domu, ktoré chcela otvoriť, ale to sa jej podarilo až na druhý krát.

-„Nie! Tak to vôbec nie je! My sa chceme len presvedčiť, či je vaša dcéra v poriadku! Ako to vieme? Nikdy sme ju nevideli...“ povedal Michal a spolu s bratom si niečo potichu medzi sebou preberali. Tomáš sa po chvíli oddelil a išiel smerom k svojmu domu.

-„A to vadí niekomu, že ste ju vy nevideli? Čo ste pupok sveta?“ zachechtala sa ale i napriek tomu túto otázku Michal prehliadol a pýtal sa ďalej:

-„Tak teda môžem ísť dnu? Brat išiel preč, pretože som ho poslal, aby ste si nemysleli, že vám chceme vaše dieťa vziať!“ povedal a čakal na odpoveď.

Odpoveď dlho neprichádzala, no po dlhšom čase, keď sa Andrea dívala zo strany na stranu a rozmýšľala, či má Michala vpustiť dnu sa nakoniec rozhodla:

-„Nevpustím vás sem, pretože mi chcete zobrať Zuzanu!“ zakričala na neho a silno za sebou zaplesla dvere.

Dievča počulo, ako sa niekto po schodoch rýchlo blíži k jej izbičke a schúlila sa od strachu pod perinu. Do izby vrazila Andrea a rozhliadla sa naokolo.

-„Kde si? Niektó ťa chce vidieť, že či si v poriadku!“ zakričala a začula, pod prikrývkou slabý plač. Odokryla perinu a videla, že pod ňou sa Zuzana, celá ustráchaná, schováva.

-„No poďme vonka! Okamžite!“ zakričala na ňu a strhla ju za ruku, špinavými rukami jej utrela zaslzenú tvár a ťahala ju za sebou, aj napriek tomu, že Zuzana tak rýchlo za ňou nestíhala. Andrei to v tom momente bolo jedno. Spoločne vyšli pred dom.

-„Tak vidíte, že dieťa je v poriadku! Teraz už môžete ísť!“ zakričala na ešte stále pred domom stojaceho Michala a rukami mu naznačila aby sa stratil z jej dohľadu.

- „No to vidím! Len či to isté povie ona sama!“ zakričal jej späť, ale nepočula to, pretože pohľad na seba strhlo dievča.

Zuzana začala silno plakať a matka stratila nervy, zaplesla dvere, udrela ju chrbtom ruky, vyniesla ju späť do izby, kde ju tento krát zamkla. Samozrejme, že Andrea si z návštevy susedov ťažkú hlavu nerobila a tak sa znova ponorila do svojich opileckých myšlienok a všetko pokračovalo tak ako každý jeden večer. Hádka s manželom, rozbíjanie prázdnych fliaš a dlhé prebdené hodiny na dlážke v kuchyni. Najhoršie bolo, že Andrea nechcela dať Brunovi kľúč od izby, aby sa k nej dostal. Myslela si, že sa budú osobne zblížovať. Obávala sa toho, že môže dôjsť k tomu, čo sa raz stalo aj jej matke!

| Druhá kapitola – Detský domov

Dni ubiehali čoraz rýchlejšie až prešli tri roky od návštevy susedov. Andrea ani len netušila čo sa na ňu chystá. Bratia sa na to už dlhšie pozerat' nemohli, ako je malá Zuzana neustále odsúvaná a navyše týraná a tak sa rozhodli vziať všetko do svojich rúk a upovedomiť orgány poverené kontrolou nad starostlivosťou o deti. Lenže tým, že Zuzanu chceli vziať od jej vlastných rodičov sa stále nič nevyriešilo...

Po tom, ako sa Zuzana po dlhom čase dostala preč z domu, to na nej zanechalo stopy a nechcela komunikovať s okolím. Len utiahnuto sedela v detskom domove, kde ju po návšteve sociálnych pracovníkov umiestnili. V detskom domove ostala ďalšie dva roky svojho života. Tieto roky neuveriteľne rýchlo ubiehali. Zuzana si stále nevedela vysvetliť, ako sa k nej vlastná matka mohla takto správať. Spomínala si na zlé časy toho, ako ju večer, keď prišla domov opitá, bila a to bez najmenšieho dôvodu. Andrea totiž nevedela prežiť to, ak videla Bruna a ju spolu. Dostávala každý večer a občas sa to obišlo aj s nejakou krvou, ale Andrea to vždy šikovne pred susedmi zahнала do zabudnutia. So Zuzanou chodila na pravidelné prechádzky, aby susedom ukázala, že ich obavy z toho, že ju nemá rada, nie sú oprávnené.

Chodili ju navštevovať jej rodičia ale aj starí rodičia.

-„Neboj sa zlatko! Nám sa podarí vybaviť, aby si mohla bývať opäť s nami!“ rozprával sa so Zuzanou Bruno, kým si to Andrea nevšimla.

-„Už zajtra ideme vybaviť, aby si mohla ísť k nám!“ poznamenal.

No Zuzana sa na neho len so smútkom v očiach pozrela a odišla do kutá svojej náhradnej izby, aby to mohla cele stráviť. O náhradnú starostlivosť žiadali aj rodičia Andrei, ale neúspešné. Nedovolila im to samotná Andrea, pretože vedela, že by dovolili Brunovi ju navštevovať. To by sa pokazilo všetko to, o čo sa snažila. Prekaziť kontakt medzi Brunom a Zuzanou.

Po dlhšej dobe, kedy mala Zuzana desať, sa konečne dočkala toho sľubu, že sa opäť vráti ku svojim rodičom. Podarilo sa im to vybaviť, aj napriek tomu že sa veľmi dlho súdili so susedmi z falošného obvinenia nepodloženého dôkazmi. Nakoniec sa súd priklonil na stranu Andrei a Bruna.

Medzi týmto dlhým obdobím začala komunikovať s okolím a začínala si už pomaly uvedomovať, čo sa okolo nej deje. Nevedela si vysvetliť to, že Andrea zakazuje Brunovi za ňou chodiť a ani to, ako môže byť taká bezcitná. Bruna mala v kútiku duše naozaj rada ale pre vlastnú matku jej v srdci miesto neostávalo. Všetkým pre koho by niečo matka znamenala, keď od nej miesto nežných pohladení dostávala len facky, bitky a to bez najmenšieho dôvodu.

Do domova prišli jej rodičia aby si ju zobrali, no nešlo to tak rýchlo, ako si to predstavovali, pretože museli ešte vybaviť a popodpisovať mnoho papierov, aby si mohli znova svoju „stratenú“ dcéru osvojiť. Pomaly, ale isto sa deň menil na večer a keď dokončili papierovanie bolo osemnásť tridsať večer a stmievalo sa. Keďže bolo zima, vonku mrzlo a snežilo.

-„Tak! Už ideme domov!“ povedala Andrea a vzala Zuzanu na ruky, ale tá sa na matku ani len nepozrela. Bruno medzitým pobalil malej veci a išiel ich odniesť do auta. Vtedy sa začala Zuzana rozprávať so svojou matkou, popritom, ako ju obliekala.

-„Prečo som musela ísť do detského domova?“ spýtala sa jemným detským hláskom.

-„Prečo? Lebo zlí ľudia ťa odo mňa zobrali a nedovolili, aby som k tebe chodila! No mne sa to podarilo a tak už môžeš ísť do svojej izbičky a tepla tvojho domova!“ povedala jej Andrea na jej otázku a obliekla jej zimnú bundu a pritiahla šál.

-„A starí rodičia sú kde?“ pýtala sa ďalej.

-„Vieš, oni už pred rokom odišli veľmi ďaleko a už sa nevrátia,“ povedala Andrea aby nemusela svoje činy nijako vysvetľovať.

Nasadila Zuzane čiapku a tá sa jej po chvíli opýtala:

-„A prečo sa tak snažíš, aby ku mne ocko nemohol chodiť?“

Andrei sa zhoršila nálada a len jej odvrkla:

-„Nehnevaj sa, ale sú veci o ktorých ty jednoducho vedieť nemôžeš! Ešte mi raz budeš vďačná za to, že k tebe nemohol ísť!“ povedala a pobrali sa pomaly domov.

Samozrejme to s rodičmi nebolo tak ako to Andrea opísala. Kvôli nezhodám a alkoholu v rodine sa manželka s nimi veľmi pohádali. Andrea si neželala aby sa jej rodičia k ich dieťaťu približovali, pretože sa jej nenažili pomôcť v čase, keď bola Zuzana ešte malá. Lenže Andrea si za týmto stála, ale samozrejme to tak nebolo. Vtedy vyšlo všetko na povrch a rodičia Andrei sa dozvedeli o tom, že Bruno a ona holdujú alkoholu a reči o tom, že Zuzana je problémové dieťa sú nepravdivé. Vtedy však už bolo príliš neskoro a Andrea bojovala o to, aby sa k nej nemohli starí rodičia priblížiť. Súd vydal rozhodnutie v ktorom stálo, že majú prísny zákaz priblížiť sa k Zuzane na vzdialenosť 10 metrov. Keďže už nemali prečo v tom istom štáte žiť, odsťahovali sa preč a odvtedy o nich Andrea nič nepočula a ani jej to nepripadlo nejako frustrujúce.

Veľa sa toho ani v prípade Bruna nezmenilo. Stratil prácu, kolegov, známych a po svadbe aj svojich rodičov, ktorí sa práve vďaka Andrei k nemu nehlásili...

-„No konečne, že idete! Vonku je zima, že všetko živé by zmrzlo na kosť!“ sťažoval sa Bruno, keď videl, že Andrea spolu so Zuzanou vyšli z detského domova a prešľapoval na mieste pred autom.

-„Mlč! Však veď už ideme! Nejde to tak rýchlo akoby si si predstavoval! Ty nič iné nevieš, iba človeka komentovať!“ odpovedala mu Andrea s náznakom odporu v hlase.

Bruno radšej sadol bez komentára do auta a pustil kúrenie naplno. Počas cesty sa Andrea spolu so Zuzanou rozprávali a Bruno len mlčky pozeral na cestu a sem tam sa pozrel do spätného zrkadla.

-„Nebolo ti smutno v detskom domove?“ opýtala sa dosť hlúpu otázku Andrea a popritom pozerala na cestu a nevedomovala si, čo sa deje vo vnútri dievčatka.

-„Bolo mi smutno a veľmi! Ale mala som dobré tety opatrovateľky, ktoré sa o mňa vždy postarali,“ odpovedala a so slzou v oku pozrela z okna auta na padajúci sneh a zamyslela sa, ako jej bolo v detskom domove dobre. Ani náznakom sa nenažila spomenúť svojich rodičov a hlavne nie Andreu, pretože ona pre ňu stratila význam.

-„Je nám to naozaj ľúto, že ťa museli umiestniť do náhradného domova, ale tí zlí ľudia nám chceli len uškodiť a zobrať ťa od nás preč!“ povedala veľkú lož matka.

-„Ale sme do poslednej chvíle bojovali o to, aby sme ťa získali späť a to sa nám nakoniec aj podarilo,“ dodala Andrea a zložila si z hlavy čiapku.

Bruno na ňu len mlčky pozeral a zároveň sa pozrel aj do spätného zrkadla na Zuzanu. Hlavou mu vírili rôzne myšlienky...

Bohužiaľ sa tam ale nemal pozerat', pretože sa zadíval a zamyslel. Ako šoféroval ani si nevedomil, že prešiel do protismeru. Možno tak to sám osud chcel, alebo to bola len náhoda počasia.

-„Bruno, pozor!! Oproti sa ti rúti kamión!“ zakričala Andrea a prudko strhla volant.

Na šmykľavej ceste sa auto stalo neovládateľným a stalo sa to, čomu sa chceli vyhnúť. Vrazili priamo do oproti sa rútiaceho kamiónu a po tom ich odhodilo po pretočení do priekopy. Havárii sa nedalo zabrániť... Na mieste ostali len porozhadzovaná kusy áut a blikajúce svetlo auta v ktorom sa viezla „šťastná“ rodinka.

Obom rodičom sa v tej chvíli premietol celý život pred očami. Nanešťastie si svoje chyby začala Andrea uvedomovať príliš neskoro. Zuzana ležiaca na zadnom sedadle, počula po dlhšom čase len tlmené hlasy a červeno-modré svetlá, ktoré pomaly mizli v tmavej studenej noci.

Tretia kapitola - Nemocnica

Do nemocnice dorazilo sanitárske auto, ktoré viezlo štyri zranené osoby. Medzi nimi nechýbala Zuzana a jej rodičia a šofér kamiónu, ktorí bol v nesprávny čas na nesprávnom mieste. Nikto nevedel prečo, ale jazda, kde je to výslovne zakázané, bola pre neho riskantná, no podarilo sa mu prežiť. Rodičia boli zranení až príliš, na to aby prežili, ale pokúšali sa bojovať.

-„Kde- je- moja- dcéra?“ zachripela Andrea na svojom lôžku.

-„Pokojne ležte, nesmiete sa prudko hýbať, doktor je už na ceste!“ povedala sestrička Rozália a pritlačila opatrne Andreu späť na lôžko.

-„Povedzte mi aspoň to či prežila, potrebujem to vedieť! Chcem aby mi odpustila“ zachripela Andrea a pomaly upadala do bezvedomia a počula len tiché hlasy okolo nej, ktoré sa pomaly vytrácali z jej mysle.

Chcela počuť len jednu vetu: Áno, žije. No stav sa jej začal prudko zhoršovať a v posledných chvíľach svojho života videla pred sebou malé dievčatko v bielych šatách. Možno to bol anjel, čo jej chcel naznačiť, že jej dcéra žije... Ale jedno je však iste. Už nikdy ju nepožiadala o odpustenie, za to, čo jej spravila. Človek, keď stráca to najcennejšie, začína si uvedomovať hodnoty vecí, ktoré pri sebe mal!

Na druhy deň, keď sa po namáhavej operácii Bruno začal pomaly preberať, videl pri svojej posteli ženu v bielom plašti.

-„Prosím vás!“ odkašľal si a opýtal sa sestričky Rozálie na zopár vecí.

-„Kde je moja žena a dieťa?“ opatrne otočil hlavu na stranu ku sestričke, ale keď žiadna odpoveď neprichádzala, otočil hlavu smerom k obloku a pozoroval ako padá sneh.

Po dlhšom čase predsa len odpoveď prišla.

-„Vaša žena, bohužiaľ, dnes ráno umrela na následky dopravnej nehody...“ povedala a jemne mu napravila vankúš za krkom.

-„A vaša dcéra? Netuším ako je na tom, ale určite žije!“ dodala a jemne sa usmiala.

Brunovi sa v kútiku očí zračili slzy, ale ťažkou rukou sa ich pokúšal zastaviť, no nedarilo sa.

-„Prečo?! Prečo som bol taký nezodpovedný voči mojej žene a dieťaťu!“ kládol si sám pre seba potichu otázky.

-„Hovoríte niečo?“ opýtala sa sestrička prekvapene.

-„Nie, nič... Hovorím si len, ako som sa ku každému zachoval!“ povedal a znova pozrel von z okna na ticho padajúci sneh.

V podstate on nebol tým, ktorý si mal na seba brať vinu. On to tak možno už po takom dlhom čase, ako žil s Andreou vnímal ako jeho vinu. Lenže za to všetko mohla ona... Mala síce na to svoje dôvody, ktoré Bruno poznal, ale nie často chcela o nich hovoriť. A najmä nie so Zuzanou, pretože bola na to malá. Ale Bruno bol rozhodnutý, že sa o tom musí čoskoro dozvedieť aj ona. Vo vnútri ho ale stále zožieral pocit viny z toho, že musí všetko Zuzane vynahradiť. Možno bude neskoro, ale za pokus to stále stojí.

Po dlhšom čase sa podarilo dostať obom zdravým a živým z nemocnice a Zuzana celý čas zamyslene sedela vo svojej autosedačke a pozerala von oknom z auta, keď mierili konečne domov. Brunovi to nedalo a opýtal sa jej:

-„Čo sa deje? Nejak si ticho a nič nehovoriš... Zvyčajne zvykneš človeka zahrnúť otázkami a teraz nič... Viem mala si ťažké obdobie, ale nielen ty,“ nedopovedal vetu a pozrel sa do spätného zrkadla a následne na voľnú sedačku vedľa neho.

Vedel, že to, čo mu ostalo je Zuzana, o ktorú sa musí poctivo starať a nedovoliť, aby sa jej niečo zlé stalo. Po dlhých prebdených nociach v nemocnici, si uvedomil, že musí preto, aby sa cítila čo najlepšie, prestať

pit' a musí sa o ňu začať poctivo starať- teraz keď jej ostal jedine otec. V Zuzane boli rôzne pocity. Pocity z toho, že stratila svoju matku ale aj z toho, že sa začína nová etapa života, kde bude len ona a otec. „Znovu nájdený“ otec

Čas v nemocnici rýchlo ušiel a ani sa to nezdalo a blížili sa Vianoce. Ten čas pokoja, lásky a toho, kedy je celá rodina pohromade a teší sa pri Vianočnej večeri. Tento rok to síce nebude ono, ale Bruno si bol toho vedomí, že to zvládne. Je to fakt prekvapujúce, ako sa dokáže človek zmeniť a uvedomiť si svoje chyby. Andrea si ich začala uvedomovať nanešťastie príliš neskoro...

Týždeň pred Vianocami sa Bruno rozhodol, že z ušetrených peňazí ozdobí dom a poteší Zuzanu. Začala si pomaly zvykať na život s ním a tešila sa na to, kedy mu bude pomáhať pri zdobení domu a najviac na to, ako bude zdobiť stromček. Ráno, keď sa zobudila bolo šesť hodín a Bruno ešte spal.

-„Oci! Oci! Vstávaj! Pozri sa! Vonka sneží! A dnes si mi sľúbil, že budeme zdobiť stromček!“ Zuzana vbehla do Brunovej izby s krikom a s'ahovala z Bruna perinu, ktorou bol zakrytý až po uši.

Bruno sa otočil a pozrel na veselú dcéru a nemohol jej povedať, že chce ešte spať, keď sa to dievčatko toľko tešilo. Vždy keď sa na ňu pozrel, tak v nej uvidel odraz svojej nenávidenej a zároveň milovanej manželky...

-„Moje zlato! Na stromček je ešte dosť času, ale môžeme ozdobiť pekne náš dom!“ navrhol jej a pomaly vstával z postele.

-„Ale ja chcem zdobiť stromček! Sľúbil si mi to!“ zamračila sa a vyskočila na posteľ a smutne s prekríženými rukami na prsiach sedela. Bruno si zatiaľ obliekal župan, ktorý mal pohodený vedľa toho Andreinho. Znova mu to pripomenulo trápenie ale aj lásku, ktorú spolu za ten čas prežili.

-„Stromček sa zdobí buď v deň Vianoc, alebo deň pred nimi! Pretože ak by sme ho už ozdobili týždeň pred tým, neprineslo by to pekné vianočné čaro!“ čupel pri Zuzane a hladil ju po vlasoch.

-„A okrem toho, nemáme kúpený ani stromček! Budeme ho musieť ísť v piatok vybrať! Čo ty na to? Miluješ predať prechádzky nočným mestom! Môžeme ísť večer, aby sa ti to páčilo viacej!“ žmurkol na ňu a vzal ju na ruky a niesol smerom do kuchyne.

-„Ale dnes budeme zdobiť náš domček, však?“ opýtala sa a naznačila mu aby ju pustil na zem, pretože je už dosť veľká na to aby chodila sama.

-„Samozrejme, že budeme! Ja sa na to už teším, neviem ako ty!“ povedal jej a počas toho ako ju štekľil ju položil na zem.

-„Jupí! Jupí! Budeme zdobiť domček a potom stromček!“ kričala od radosti a bežala do svojej izby, aby si zobrala svojho medvedíka spoločníka.

-„Opatrne! Nieže si ublížiš!“ kričal za ňou Bruno a aj napriek tomu, že je skoro ráno sa so Zuzanou vyberie do parku, aby sa s ňou mohol porozprávať a ukázať jej, kde jej mamička leží a odpočíva v pokoji. Je na to akurát čas, aby sa s tým začala zmierovať a počas toho ako budú zdobiť dom, ju to hádam prejde. Nad všetkým rozmýšľal, išiel sa obliecť a neskôr pomohol s obliekaním aj Zuzane...

Štvrtá kapitola - Hájik Ticha

Po príjemnom prebudení do studeného, zasneženého rána, kedy už všade v meste dýchala príjemná vianočná atmosféra sa obaja naraňkovali, teplo sa obliekli a vyšli do krásneho rána ako z rozprávky. Sneh sa z oblohy sypal a deťom spôsoboval neuveriteľnú radosť a dospelým zasa problémy.

-„Oci! Pozri sa!“ kričala Zuzana a Bruno sa už nevyhol zásahu snehom.

-„Ty malý čertík! Tak ty budeš robiť zle?“ veselo sa opýtal a zobral si kúsok snehu, ktorý sa pravé chystal hodiť do nej. No nestihol, lebo ona bola rýchlejšia a rozbehla sa proti nemu a zhodila ho na zem, pretože sa sám potkol o vlastnú nohu, keď ustupoval dozadu.

Chvíľu sa na ňu díval, keď ležala na ňom, pretože spadla hneď za ním a znova si spomenul prečo vlastne išli von. Chcel jej ukázať, kde leží jej mama...

Zuzana stále behala, vytešovala sa a znova spustila:

-„Ideme postaviť snehuliaka? Takého, ktorý bude väčší ako náš dom!“ kričala ležiaca v snehu a pokúšajúc sa robiť snežného anjela rozhadzovala rukami a tešila sa ako jej tvar hladili snehové vločky. Ako sa zdá, tak na svoje trápenie už zabudla a ako ubiehali dni tak bolo na čase prezradiť, kde Andrea odišla. Samozrejme, že všetky rany sa len tak rýchlo nezahoja, ale ona sama sa pokúšala na to nemyslieť a dúfala, že život s jej otcom bude novým začiatkom, ktoré sa nevedela dočkať hneď od svojho narodenia.

-„Tak ako oci? Postavíme toho snehuliaka? A kedy budeme zdobiť dom? A kedy budeme piecť tie sladké koláčiky?“ zahrnula zamysleného Bruna otázkami. V momente ako ho ťahala za rukáv sa vrátil opäť do reality.

-„Zlatko! Všetko ma svoj čas a pod! Ideme sa prejsť na miesto, kde je aj tvoja mamička.“

-„Áno? A je to ďaleko? Chcem ju objať!“ povedala znenazdajky a pozerala na otca.

-„Pravé to je to o čom ti chcem povedať viac!“ povedal jej, pohladil jej vlasy a spolu sa vybrali k Hájiku ticha, odkiaľ na nich možno Andrea dávala pozor. Prekvapila ho reakcia Zuzany, no v takom mladom veku sa človek v detských pocitoch len ťažko vyzná...

Po tom ako prešli cez dlhý park, ani jeden z nich nič nepovedal. Zuzana napäto očakávala, kedy sa stretne so svojou mamičkou, no akosi nevedela pochopiť, že mamičku už neuvidí. Mala už síce desať, rokov ale bolo na čase aby vedela pravdu, čo všetko sa udialo pred tým, ako sa narodila. Bruno chcel, aby sa s tým zmierila skôr, ako bude v puberte, pretože v tomto veku ľudia prijímajú nové informácie, a hlavne takéto negatívne informácie veľmi zle. On to vedel z vlastnej skúsenosti, pretože jeho otec zahynul pri tragickej nehode v baniach, kde pracoval ako vedúci. Nevedel sa s tým dlho zmieriť, pretože mal pätnásť rokov a to bol ten najhorší vek. Po tom, ako si vzal za ženu Andreu, tak sa k nemu nechceli obaja rodičia ani priblížiť a to ho bolelo najviac. Preto tá návšteva hrobu, kde Andrea leží. Pripomenulo mu to všetko časy jeho detstva, kedy občas zašiel na hrob svojho otca, ktorého veľmi miloval, aby sa mu „vyrozprával“ a sem tam aj v ťažkých chvíľach poplakal...

-„Musím ti povedať niekoľko vecí, čo by si mala vedieť, skôr, ako sa dostaneme na miesto, kde je tvoja mamička!“ povedal jej, keď prichádzali na miesto Hájika Ticha.

-„No dobre teda! Budem ťa počúvať!“ povedala a objala ho a Brunovi sa do očí nahrnuli slzy pri pomyslení na to, ako sa Zuzana veľmi zmenila a bola schopná ho brať ako svojho otca, aj po tom všetkom, čo sa stalo. Žeby si sama uvedomovala, čo sa okolo nej dialo?

Po chvíľke chôdze prišli k lavičke pred Hájik, Bruno z lavičky zmietol kúsok snehu a utrel ju vreckovkou, sadol si a na kolená si posadil Zuzanu. Chvíľku mlčky pozorovali ako pomaly prestával padat sneh, až to mučivé ticho prerušil Bruno svojim rozprávaním:

-„Raz, keď si bola maličká, mala si vtedy ešte jeden rok, heh, vyzerala si ako bábika...“ usmial sa pri tejto spomienke a pohladil Zuzanu po líci,

-„...si tvoja mama začala uvedomovať, to čo sa stalo pred mnohými rokmi tvojej babke!“ povedal jej dosť kruto, pokračoval a pritisol si ju bližšie k telu a na svojom krku cítil jej dych, keď sa opierala hlavou o jeho rameno.

-„Ja som, ale stále vedel, že nespravila chybu a od prvého dňa ako si uzrela svetlo sveta som ťa z celého srdca miloval! Bol som neuveriteľne rád, keď som zistil tú správu, že sa nám narodila dcérka! Lenže problém bol ten, že tvoja matka mi zakazovala ti prejavovať lásku, pretože ona tú lásku necítila až tak...“ povedal jej a obrátil sa na ňu s láskavým pohľadom a prerušil na chvíľku svoje rozprávanie,

-„Rozumieš o čom ti rozprávam?“ spýtal sa jej a čakal na odpoveď.

Bola chápaná a samozrejme tomu rozumela. Chvíľku rozmýšľala čo odpovedať, ale povedala že áno, usmiala sa a znova sa oprela o jeho rameno.

-„Dobre som rád! Môžem ísť teda ďalej?“ opýtal sa

-„Môžeš!“ povedala, zdvihla hlavu a pozerala sa mu priamo do očí.

-„Necítila tú lásku tak materinsky, pretože jej matka mala v dospelosti veľmi veľké nešťastie... Jeden pán, ktorý nemal nič spoločné s jej rodinou sa do nej zamiloval a mali dieťa proti babkinej vôli!“ opisoval jej to, čo sa stalo, citlivou a takou formou aby tomu Zuzana pochopila.

-„A práve to nechcené dieťaťko bola tvoja mama. Nechcela sa s tým dlho zmieriť, pretože nepoznala svojho otca!“ rozprával jej ďalej a obával sa toho, či to pochopí. Ako sa zdalo, bude jej to musieť povedať znova, keď bude staršia, ale aj napriek tomu pokračoval,

-„Nechcela mať žiadne dieťaťko, až si jedného dňa prišla na svet ty! Nemohla sa zbaviť myšlienok na to, čo všetko prežila jej matka.“ rozprával ďalej,

-„Preto ťa tak nemilovala a mne v tom bránila tiež! Lenže ja som nestrácal nádej. A vidím, že sa to oplátilo, pretože, keď som ležal v nemocnici na lôžku, myslel som na teba a nemohol som ťa nechať na tomto svete samú! A preto som začal bojovať, tak ako aj ty, aby sme mohli byť spolu.“ pohladil ju po vlasoch a dal letmý bozk na vlasy.

-„A kde je vlastne moja maminka?“ spýtala sa detským, bezstarostným tónom Zuzana.

-„Práve na to sme sem prišli. Tvoja maminka sa na nás pozerá z výšky a dáva pozor aby sa nám nič nestalo! Určite to veľmi ľutovala, všetko čo spravila a možno ti to chcela aj povedať, ale bohužiaľ nestihla...“ povedal a nenápadne si utrel slzu čo mu vytryskla z kútika oka a Zuzana zoskočila z kolien.

-„Takže maminka už nepríde? A nebudem ju môcť objasť?“ spýtala sa so slzami v očiach.

-„Bohužiaľ nie... Mne je to tak isto ľúto ako aj tebe a obaja sa s tým musíme zmieriť...“ čupol si k nej a utrel jej slzy z očí.

-„Tak poď!“ zobral ju za ruku a viedol ju k malému hrobu, kde Andrea ležala.

-„Tu je tvoja mamička!“ povedal so smútkom v hlase a ukázal na náhrobný kameň.

Zuzana sa chvíľku pozerala na jej meno a nechávala si svoj žiaľ pre seba. V tom momente sa vrhla Brunovi okolo nôh a s jemným plačom sa ho opýtala,

-„Ale ty odomňa za maminkou neodídeš, však?“ snažila sa ho objasť z celej sily.

-„Sľubujem ti, že ťa neopustím!“ silno ju objal aj on a pobozkal na vlasy. Stiekla mu po líci aj slza, ale rýchlo si ju utrel aby zahnal smútok z toho všetkého, čo sa stalo.

Chvíľku sa ešte zdržali a Bruno takmer zabudol na to, čo so sebou priniesol.

-„Pozri sa!“ siahol do vrečka a vytiahol malú sviečičku a zápalky.

-„Týmto môžeš dať maminke najavo, že ju máš stále rada a spomínaš si na ňu!“ ukázal jej sviečičku a čupol si, aby ju položil na náhrobný kameň.

-„A bude to maminka vidieť?“ opýtala sa.

-„Samozrejme, že bude! Pozerá sa na nás z hora!“ povedal a pozrel sa smerom k nebu, z ktorého začínali znova jemne poletovať snehové vločky.

Zuzana sa nahla nad sviečku a škrtnutím zápalky ju zapálila. Bruno ju predtým vložil do svietnika, aby nezasla, keď zafúka vietor.

-„Prídeme sem aj zajtra?“ opýtala sa Zuzana, keď jej už Bruno naznačil aby išla, pretože bola veľká zima a oni už boli vonku dosť dlho.

-„Samozrejme, že prídeme! Ak budeš chcieť... Len teraz už musíme ísť, aby sme neprechladli!“ povedal, utiahol jej šál na krku a napravil jej čiapku na hlave. Ach dieťa moje... Čím menej sem budeme chodiť, tým to bude pre teba lepšie... Pochopíš to, keď budeš staršia... pomyslel si a zadíval sa Zuzane do očí a tá jeho pohľad prerušila:

-„Doma mamine spravíme venček a donesieme jej ho sem!“ povedal a jemne sa usmial.

-„Mamina sa určite poteší!“ chytila ho za ruku a pomaly sa pobrali späť domov. Bruno sa len nenápadne obzrel za seba a preklial sa za vetu, ktorú povedal o venčeku...

Zuzana sa počas toho ako odchádzali od hrobu otáčala, či náhodou neuvidí niekde svoju mamu... Raz to všetko pochopí a bude sa s tým musieť zmieriť...

| Piata kapitola - Planý poplach

Pri návrate domov sa Bruno spolu so Zuzanou pristavili ešte pri dome a rozhodli sa, pokiaľ sa nerozvidnie postaviť snehuliaka. Vonku to priam dýchalo predvianočnou atmosférou a všetci ľudia sa pomaly, ale isto pripravovali na najkrajší deň roka- Vianoce. V tento deň to nebude inak ani u rodiny, teda lepšie povedané maličkovej rodiny Frankovcov. Bruno so Zuzanou sa dohodli, že budú piecť koláčiky a ozdobovať dom. Na toto všetko sa Zuzana tešila a tušila, že tieto Vianoce prežije v pokoji pri otcovi. Do Vianoc bolo už len sedem dní a Bruno ich chcel stráviť čo najkrajšie.

-„Pod! Ideme postaviť toho snehuliaka čo si chcela!“ zakričal na Zuzanu a rozbehol sa k domu a brodil sa snehom na záhradu, ktorá patrila k domu. Bola veľká a Zuzana sa najradšej hojdávala na hojdačke, ktorú jej Bruno spravil z lán a dosky. Bol to vlastne, akýsi park s menšou rozlohou.

-„Jupííí! Ale musí byť veľký ako náš dom!“ kričala za ním.

-„No neviem či toľko snehu zoženieme!“ zasmial sa a pripravil si maličkú guľu, ktorú neskôr prenechal Zuzane, aby ju gúľala po čerstvo napadnutom snehu.

-„Aha! Pozri sa! Začína znova snežiť!“ povedala jej Bruno.

-„Super!“ zvýskla od radosti a zatlieskala rukami

-„Môžeme postaviť teda poriadne veľkého snehuliaka!“ začala sa tešiť.

-„No budeme sa snažiť spraviť čo najväčšieho snehuliaka, ale neviem dokedy, pretože nám bude čoskoro zima a dnes musíme ešte toľko toho spraviť...“ povedal jej a pomáhal jej s prípravou ďalšej malej gule a letmo si odhrnul rukáv a pozrel sa na hodinky. Ešte chvíľku, nech sa poteší a potom budeme musieť ísť domov! Nechcem riskovať, prechladnutie. Zuzana ho opäť vytrhla z myšlienok, napokon ako vždy v poslednej dobe.

-„Oco! Nekaz mi to tu! Najprv musíme pripraviť základ a potom pokračovať!“ povedala nahnevane, ale so žartom.

-„Dobre, dobre! Ja ti len pomáham ty tu teraz velíš!“ povedal a priložil si ruku k čelu aby dal náznak toho, že ona je jeho nadriadenou a on ju musí poslúchať.

Rozhodol sa nechať ju stavať snehuliaka samú a postavil sa na chodník, aby videl, čo robí. Po chvíli ale na neho volala aby jej išiel pomôcť, pretože nevládala tlačiť takú veľkú snehovú guľu.

-„Oci! Poď mi pomôcť!“ kričala na neho.

-„Nepôjdem, ak nepovieš čarovné slovíčko!“ pohrozil jej prstom a pritom to myslel s humorom.

-„Prosíííííí!“ povedala a usmiala sa od ucha k uchu.

-„Dobre idem!“ odpovedal a prišiel k nej aby jej pomohol.

Spravili konečne základ a neskôr po tom ako spravila ďalšie gule, spravili celého snehuliaka... Bol vysoký ako Zuzana, ale jedna vec sa jej na ňom nepáčila.

-„On nebude mať oči, nos ani čiapku?“ smutne sa opýtala.

-„Neboj sa! Niečo určite nájdeme doma a keď bude večer a my budeme mať po práci na dome a po pečení koláčikov, tak si zoberieme čaj a pôjdeme ho dokončiť!“ povedal jej a pohladel ju po hlave.

-„Dobre teda...“ dokončila svoje rozplývanie Zuzana a založila si ruky a usmievala sa.

-„Ale teraz už pôjdeme dnu, pretože už je pol ôsmej a my sme s ničím nezačali!“ pozrel na ňu a naznačil jej aby išla domov. Obával sa, aby neprechladli...

Natešene vbehla do domu, vyzula si svoje čižmičky, zhodila kabát a rozbehla sa hľadať po dome ozdoby, aby mohli vyzdobiť dom.

-„Zuzka! Kam bežíš?!“ kričal za ňou otec keď bežala hore schodmi do šatne, kde mali odložené ozdoby.

-„Idem po ozdoby, aby sme mohli vyzdobit' dom!“ zakričala sa vybehla na poschodie.

-„Dobre teda! Ale dávaj si pozor aby si si tam neublížila!“ kričal za ňou, ale odpoveď už nedostal, pretože už bola v šatni.

Tak, kde začať? Andrea síce holdovala alkoholu ale určite by zmenila pohľad na svet, keby som jej trošku dohovoriť... Ach som ja ale blbec... Prečo som sa nikdy o týchto veciach s ňou nerozprával? Možno by sa nestalo to čo sa stalo a Zuzana by mala svoju mamu pri sebe... Takto som na ňu sám a to najhoršie ešte len príde. Puberta... Toho sa obávam ako to zvládnem! Teraz by som naozaj potreboval od niekoho poradiť! Rodičia Andrei sa so mnou odmietajú rozprávať, lebo si myslia, že ja som ten najhorší. A moji rodičia? Pche! Tí sú ďaleko na to aby prišli...

Jeho zamyslenie počas toho ako sa vyzúval a vyzliekal vyrušila dcéra, ktorá bežala dolu po schodoch a niesla škatuľu plnú ozdôb.

-„Oci! Pozri sa! Našla som to a je toho naozaj veľmi veľa!“ vytešovala sa a začala rozkladať po zemi ozdoby.

-„Vidím, vidím! Ale ešte si zabudla na to, že máme viacej ozdôb, ale tie sú na povale!“ povedal jej a čupol si k nej, chytil do ruky zlatú girlandu.

-„Pôjdeme po ne spolu!“ povedala a vstala zo zeme.

-„Nie, nie! Pôjdem sám. Vieš predsa, že schody na povalu sú veľmi zlé a strmé!“ povedal jej s prísnejším tónom v hlase a prstom jej prebehol po nose.

-„Áno viem, ale...“

-„Žiadne ale! Ostaň tu a povybaľuj všetko zo škatule von, ale dávaj pozor, aby si si neublížila!“ upozornil ju a pri vstávaní ju jemne pohladil po vlasoch.

-„Neboj sa o mňa! Dám si pozor. A už bež, aby sme mohli začať ozdobovať!“ rozkázala mu.

-„Ako poviete!“ zasalutoval a vyšiel hore schodmi na poschodie.

Pomaly kráčal do svojej izby odkiaľ viedli schody hore na povalu. Opatrne dal na bok stoličku, ktorá stála pod schodmi a otvoril stropné schody, ktoré sa s rachotom zložili k podlahe. Spolu s nimi vyšlo z povaly veľké množstvo prachu.

-„Ach, do čerta! Mal by som to už hore poriadit', pretože je to všetko jedna kopa neporiadku a zbytočne sa tam udržuje prach!“ uvažoval nahlas a mával rukou pred nosom aby rozohnal oblak prachu.

Pomaly a opatrne stúpал po strmých schodoch a dostal sa na starú zaprášenú povalu, kde sa nachádzali ešte staré ozdoby po babke Andreinej matky.

Ešte stále mám pred očami ten deň, kedy zomrela... Mala na to síce už svoj vek, ale bola to správna žena, ktorá vedela povedať svoj názor a bola tá za ktorou sa Andrea utiekala. Vždy vedeli spolu prerozprávať celú noc... Samozrejme spomínam si aj na to, ako sa s ňou rozprávala aj o tom, že sa obáva mat' dieťa. Bola vtedy strašná búrka, ktorá jej pripomínala ten deň, v ktorý znásilnili jej matku! Andrea bola vtedy veľmi zúfalá, keď sa dozvedela, že práve ona je tým dieťaťom, ktoré nepozná svojho otca. Veľmi ju to bolelo a spomínam si aj na to, keď nebola Zuzana na svete ako sme sa o tom zhovárali. Veľmi ju to bolelo a obávala sa, aby sa jej nestalo to čo jej matke...

V momente, ako bral škatuľu so starými ozdobami, začul z prvého poschodia veľký krik Zuzany. V sekunde pustil škatuľu a pokúšal čo najrýchlejšie dostať z povaly preč.

Čo ak sa jej niečo vážne stalo!? Ja som nezamkol dvere na dome! Čo ak sa k nám niekto dostal! Musím ísť rýchlo za ňou, ona je to jediné, čo mi ostalo! so strachom v očiach premýšľal.

Preblesli mu hlavou rôzne veci, ktoré sa mohli stať. Modlil sa aby to nebolo nič zlé. So schodmi z povaly sa netrúpal a skočil z prvého schodíka na zem, aby sa čo najrýchlejšie dostal dole. Bežal cez chodbu a rýchlo dole schodmi. Videl Zuzanu a to ho na chvíľku upokojilo.

-„Čo! Čo sa deje?!“ chytil ju a opýtal sa jej.

-„Nič, len tu v škatuli bol obrovský pavúk!“ povedala.

-„Pavúk? A to si musela tak vystrájať! Vieš, ako som sa vyľakal, že sa sem niekto dostal?“ držal ju za ramienu a kričal do nej.

-„Ale ja som sa naozaj vyľakala!“ povedala a rozplakala sa. Bože! Som ja ale hlupák! Prečo som do nej takto nakričal??

-„Prepáč srdiečko! Nechcel som tak do teba nakričať, ale myslel som, že sa sem niekto dostal a stalo sa niečo zlé!“ povedal jej a z celej sily ju objal.

-„Už je lepšie? Nesmieš takto vystrájať! Pavúky ti predsa nič neurobia!“ usmial sa na ňu a utrel jej slzy rukávom svetra.

-„Hrozne som sa zľakla!“ povedala mu a chytila ho pevne okolo krku.

Tlmene mu povedala do ucha: „Ja tu už nechcem byť sama! Chcem ísť s tebou!“

Bruno si vzdychol, pozrel pre istotu, či sú dvere zamknuté a povedal:

-„V poriadku slniečko! Bude to lepšie! Aspoň nebudeš robiť planý poplach a takto ťa budem mať pod dozorom! Ale počkáš na mňa pri schodoch na povalu! Jasný?“

-„Jasné ocko! Mám ťa rada a som rada, že si stále so mnou!“ silno ho objala okolo krku a každým kúskom tela vnímala jeho otcovskú lásku.

| Šiesta kapitola - Trocha zábavy neuškodí!

Bruno spolu so Zuzanou, ktorú držal na rukách kráčali hore schodmi na prvé poschodie a potom prešli do izby Bruna odkiaľ viedla cesta na povalu. Schody boli ešte zložené, pretože Bruno ich nestihol zavrieť, po tom ako bežal Zuzane na pomoc a nakoniec zistil, že všetko to bol len planý poplach.

-„Tu je ale zima! To všetko kvôli tým otvoreným schodom na povalu! To odtiaľ ide taký chlad! V lete, alebo na jar sa musím pozrieť na tú strechu, lebo keď budú dažde, tak nás aj vytopí.“ hovoril si pre seba Bruno a Zuzana ho s obdivom počúvala.

-„A môžem ísť s tebou hore?“ opýtala sa Zuzana.

-„Radšej ostaň tu, pretože je to nebezpečné, aby som ťa niesol na rukách hore. Schody by sa mohli zlomiť... Sú už dosť staré!“ vysvetlil jej a položil ju na posteľ.

Ani sa nečudujem, že sú také staré, keď tento dom zdedila Andreina stará mama po svojej mame! Však už má čoskoro 100 rokov. Ale na podiv okrem týchto schodom drží po hromade ešte stále. Len sa o neho treba dobre starať a raz ho zdedí aj Zuzana. Treba síce spraviť nejaké menšie rekonštrukcie, ale to zasa nie je až taká veľká pohroma...

Bruno pomaly vystúpil hore schodmi a znova mieril ku škatuli s ozdobami, ktoré pustil v rýchllosti na zem. Ani si nevšimol, aká je tá škatuľa zaprášená a rozpadnutá. Našiel na povale kúsok starej handry, vyprášil ju a poutieral prach radšej tam, aby zbytočne v dome neurobil neporiadok. Pretože on tak „miloval“ riadenie domu... Popri tom ako utieral špinu, začul slabý hlások Zuzany, ktorá si pospevovala.

-„Všetko vôkol je pestré, farebné, zábavné a úsmevné...“ potichu si spievala, keď ležala na Brunovej manželskej posteli a čakala kým príde dolu a rozhadzovala rukami a vnárala svoje telíčko do postelnej bielizne. Takmer ju v tých veľkých perinách nebolo vidieť.

Bruno sa na ňu so škatuľou v ruke tíško pozeral a znova sa na chvíľku vrátil to minulosti.

Bože! Ako mi pripomína Andreu. Tiež, keď bola ešte mladá a nemali sme Zuzanu, tiež si veľakrát pospevovala svoje vymyslené piesne, čo jej napadli. Väčšinou to bolo pri tom, ako si česala za starým toaletným stolíkom svoje dlhé čierne vlasy... Ach ako som jej vlasy miloval... Dlhé, voňavé a hebké, presne také aké má Zuzana...

-„Oci! Už si to našiel? Je mi zima!“ kričala Zuzana a vyrušila Bruna zo zamyslenia a spomienok.

-„Áno slniečko! Už som to našiel! Mám to tu!“ ukázal jej škatule a povedal:

-„Slniečko! Pod' sem pod schody a ja ti to podám!“ pomaly jej podával škatuľu plnú ozdôb a naťahoval ruky, aby na ňu dočiahla.

-„Teším sa! Ideme konečne zdobiť dom!“ usmievala sa a čakala kým zíde s druhou a poslednou škatuľou dole schodmi.

Položil škatuľu na posteľ a zavrel s rachotom staré schody, z ktorých sa znova zaprášilo.

-„Už zasa sa práši! Toľko prachu je tam!“ povedal jej, usmial sa, rukami jej naznačil množstvo prachu a nahodil súťaž.

-„Zober si škatuľu a dáme si malé preteky, kto bude dole skôr! Ale dávaj pozor na škatuľu!“ povedal jej a rozbehol sa na prízemie.

-„Ale to je nefér! Ty si vyštartoval skôr!“ kričala za ním, zobrala škatuľu a bežala dole schodmi ako najrýchlejšie to šlo.

Keď Bruno dobehol do chodby, kde boli aj zvyšné ozdoby, položil opatrne škatuľu na zem a skryl sa do maličkovej miestnosti pod schodmi. Vďaka tomu, že mali mramorové schody, nebolo vidno ani cez zábradlie a ani pod schody. Pod schodmi mali malú miestnosť v ktorej sa Zuzana dosť často schovávala pred svojou matkou. Veľmi sa jej bála, keď prišla domov už v podnapitom stave. Andrea zakázala Brunovi približovať sa k Zuzane, pretože si nevedela pripustiť, že majú dcéru. Ale po čase, ako to Bruno každý jeden večer po-

čúval, sa mu to už zdalo ako stará obohratá platňa... Nechcela, aby sa medzi nimi vytvoril vzťah a najmä vtedy, keď bol Bruno opitý. Nuž, ale aj tak to nebola pravda... Aj keď bol opitý, nikdy by si nebol dovolil nekalú vec, na dcérku alebo na Andreu. Svoju ženu aj napriek tomu všetkému ľúbil, len neskôr, keď sa už pominula, ľutoval, že to všetko nedal do poriadku, aby sa zmierila s tým, že majú dcéru. Teraz na Zuzanu ostal sám. Sám bez pomoci. Jeho rodičia sa mu dokonca neozvali ani keď mal narodeniny ani meniny. Bol z toho zúfalý a nevedel dlho, čo je za tým. Pod schodmi, ako čakal na jeho „slniečko“ ho prepadli znova spomienky a myšlienky a trošičku pri tom všetko posmutnel...

Čo také zlé som spravil, že sa moji rodičia ku mne nepriznávajú? Nikdy som nespravil nič, čo by nechceli, dokonca skoro vždy som ich počúval... Nezaujímajú sa ani o Zuzanu, ani o mňa a práve to je na tom depresívnejšie, že si pripadám tak sám... Nie! Ja nie som sám! Žijem pre moje slniečko, ktoré robí moje dni svetlejšími!

Pokúšal sa presvedčiť sám seba, ale sám dobre vedel, že to také jednoduché nebude. Zo spomínania a zamyslenia ho vyrušila Zuzana, ktorá dobehla dole a začala kričať, aby ho našla.

–„Oci! Kde si! Sľúbil si mi predsa, že ma tu nenecháš samú! Tak kde si?“ kričala a obzerala sa po miestnosti.

Bruno našiel v jej „izbičke“ plachtu a prikryl sa ňou. Vybehol z „úkrytu“ a s hlasným krikom sa rozbehol za ňou.

–„Chytím ťa! Mne neujdeš!“ kričal a bežal za ňou, ale ona aj tak vedela, že je to len hra a bežala sa skryť do kuchyne pod stôl.

Bruno vošiel do miestnosti, porozhliadol sa a všimol si, že pod obrusom, ktorý siahal až po zem trčali malé nohy v papučkách.

–„Kde je asi moje slniečko?“ pýtal sa a obchádzal okolo stola a zbadal, že papučky zmizli pod obrusom.

Keď obišiel stôl dvakrát a dostal sa za Zuzanu, nadvihol obrus a skríkol:

–„Našiel som ťa! Predsa si sa mi neskryla!“ zakričal a Zuzana znova s krikom vybehla spod stola do obývačky, ktorá bola prepojená s chodbou. Bruno už zahodil plachtu v kuchyni a išiel pomalým krokom do obývačky za ňou.

–„Haha! Tak čo! Vybláznila si sa?“ opýtal sa jej a stihol ju zobrať na ruky, do výšky skôr ako stihla utiecť. Zuzana zvýskla.

–„Oci! Pusti ma!“ smiala sa a chcela sa dostať preč z jeho rúk, no neúspešne, Bruno ju držal pevne.

–„Ach ty moje slniečko! Dost' bolo zábavy! Musíme niečo aj spraviť, pretože celý deň sa iba šalieme a nič sme nespravili! Ako to tu bude vyzerat' na Vianoce?“ povedal jej a poštekľil ju a dal veľký bozk na líce.

–„Au, oci! Picháš!“ odtiahla sa od neho, pretože Bruno mal na tvári strnisko, ktoré patrilo k jeho image-u, „ja som nezačala, ty si ma naháňal a ušiel si mi!“ povedala a divadelným výkon sa urazené odvrátila a pozerala do inej strany.

–„Ach ty potvorka! Myslíš, že neviem, že to na mňa hráš?“ rozosmial sa a položil ju na zem a postrapatil jej vlasy.

–„Utekaj!“ zavelil jej a sadol si na sedačku aby si oddýchol.

Dobre! Dost' bolo zábavy! Musím aj niečo spraviť, aby to konečne vyzeralo ako na Vianoce! Ach bože! A keď si predstavím, že mám s tým mojím talentom aj piecť... To radšej nie, ale nemá mi kto pomôcť! Ostávam na to sám...

Vzdychol si, vstal zo sedačky a pobral sa do chodby, aby sa konečne pustili do výzdoby domu, na ktorú sa Zuzana tak tešila...

| Siedma kapitola - Možné vysvetlenie?

Po dlhom nič nerobení sa Bruno so Zuzanou konečne pustili do zútulňovania domu, pričom medzi sebou prebrali veľké množstvo tém, aby si možno spríjemnili robotu. Preberali budúcnosť, školu a to, čím by chcela Zuzana byť. Jej odpoveď bola jasná...

–„Speváčkou?“ zadivene sa na ňu Bruno chvíľku pozeral a priliepал kúskom pásky girlandu na zábradlie.

–„Áno! Budem slávna po celom svete a každý bude poznať moje piesne!“ povedala Zuzana stojaca na prízemí čakajúc kým Bruno pripevní reťaz a zadívala sa von oknom a predstavovala si, ako to bude asi vyzerat’.

–„Hmm, tak v rodine budeme mať prvého umelca! Tvoja mamina tiež pekne spievala, aj keď nikdy nechcela byť ...“ povedal a posledné slová mu ostali visieť v hrdle.

–„Ja sa na to teším a aj na to, ako ma budú všetci uznávať!“ povedala a pri tej predstave sa slastne usmiala.

–„Moja, to ty nemôžeš vedieť, či sa ľuďom budeš páčiť... Musia rozhodnúť oni, ale isto do teba vkladám dôveru, že by si to mohla dosiahnuť... Len samozrejme na to treba aj pokoru a pevnú vôľu, pretože ak budeš lietať vysoko v oblakoch, veľmi ľahko sa môže stať, že spadneš úplne dole...“ zišiel zo schodov, pohladil ju a išiel po druhú škatuľu ozdôb, ktorá bola v chodbe na zemi.

Zuzana bola veľmi cieľavedomá a vždy chcela to, čo si aj priała. Vždy túžila dostať sa do povedomia ľudí, ale jej čas ešte len príde. Bude môcť ukázať, čo všetko dokáže...

Chvíľku boli obaja ticho, ale pri dekorovaní domu sa Zuzana začala znova pýtať na rôzne veci, až prišlo na tému, na ktorú Bruno veľmi nerád rozprával... Jeho rodičia.

–„Ocko? A kde sú vlastne tvoja maminka a tvoj ocko?“ opýtala sa a vystrihovala z papiera malé vianočné stromčeky v kuchyni pri stole. Bruno rozmýšľal, čo na to povedať.

–„Vieš, v podstate ani ja sám netuším, pretože je to naozaj dost’ dávno, čo sme sa videli...“ povedal jej a pozrel sa so sklamaným pohľadom do okna na padajúci sneh.

Bolo to ľúto aj jemu. Veľmi dávno so svojimi rodičmi nebol, lepšie povedané so svojou matkou, pretože otec mu zahynul, a to ho trápilo najviac. Nevedel k ním nájsť cestu. Cestu napríklad toho telesného tepla, ktorú cítil pri svojej mame, keď bol ešte dieťa. Lenže teraz nemal pri sebe ani matku a ani svojho vlastného otca. Dozvedel sa len o tom, že sa jeho matka vydala a vedel ešte to, že jeho brat sa volá Boris.

–„A nemôžeš im zavolať, aby prišli na Vianoce?“ opýtala sa ho čím mu vyrazila dych.

–„Vieš slniečko, to je ťažké! Naposledy som sa s nimi rozprával pred desiatimi rokmi ešte pred tým, ako tvoja mama začala piť...“ pozrel sa na ňu, lenže možno jej povedal toho viac ako chcel.

–„To kvôli maminke ste sa pohádali?“ opýtala sa ho s jazykom vystrčeným z kútika úst a strihala ďalej.

–„Nie, určite nie!“ musel sa premáhať, aby to vyzeralo pravdivo.

–„Vieš, myslím, že na to ešte nie je čas, aby som ti to všetko porozprával... Raz, keď budeš mať dvadsať rokov a budeš na všetko pripravená, tak ti všetko určite poviem!“ povedal jej a usmial sa na ňu.

–„Ale sľúb mi oci, že mi to určite povieš!“ vstala a silno ho objala okolo nôh a on ju len jemne pohladil po jemných vláskoch, farby akú mala aj Andrea.

–„Sľubujem...“ vydýchol Bruno a zahnal slzy, ktoré sa mu tislí do očí a prešiel do chodby

–„Slniečko?“ zavolał znova na Zuzanu, ktorá medzičasom stihla odísť do kuchyne.

–„Áno oci?“ dobehla s nožičkami v rukách.

–„V prvom rade, nebehaj s nožnicami v rukách, lebo si môžeš ublížiť a po druhé, dostrihaj, lebo budeme musieť piecť! To ozdobovanie domu nám zobralo veľa času!“ povedal jej a poslal ju do kuchyne, aby svoje stromčeky dostrihala.

–„Ale pekne sme ozdobili domček, nie?“ kričala na neho z kuchyne a dostrihovala posledný stromček z farebného papiera.

-„Veru, veru! A za to ďakujem mŕjmu slnieĉku, lebo bez neho by som neurobil takú peknú výzdobu!“ hovoril, keď išiel smerom do kuchyne a zobral posledné stromĉky, ĉo vystrihla a nalepil ich na okno do kuchyne a pri lepení sa opýtal:

-„Chceš nieĉo jesť, lebo je najvyšší ĉas na olovrant!“

-„Áno nieĉo by som si dala! Nieĉo sladké!“ vycerila na neho zuby a zložila ruky na stŕl.

-„Napríklad?“ spýtavým pohľadom zamieril k nej

-„Tvoju sladkú mlieĉnu kašu, ĉo vieš robiť len ty!“ povedala a začala sa usmievať.

-„Okej! Ako si poviete mladá pani!“ povedal a vrhol sa na prípravu.

-„A zabudla som! Prosím si aj kakavko s piškŕtami!“ navrhla a pozrela na neho pohľadom veľkej panej.

-„V poriadku máte to mať, mladá pani!“ dodal a otvoril skrinku s ingredienciami.

Bol síce antitalent na rýchle jedlá, ale sladkú mlieĉnu kašu vedel uvariť, pretože ju varieval skoro každé ráno pre Zuzanu, keď bola ešte malá. Samozrejme, kŕmila ju Andrea, pretože nechcela, aby si k nej vytvoril nejaký veľký vzťah...

Vybral hrniec na mlieko, mlieko z chladniĉky a prášok na prípravu kaše. Samozrejme nesmie zabudnúť na cukor, pretože to by nebolo ono. Rozmiešal poriadne mlieko s práškom a cukrom, postavil hrniec na šporák a dal zovrieť aj mlieko na kakao. Dostal chuť aj on a tak priložil aj druhý pohárik. Trošku kakaa neuškodí a prestávka taktiež.

Keď začala kaša hustnúť, pomiešal ju, aby neprihorela. Vybral zatiaľ tanier a vylial naň hustú hmotu. Z chladniĉky vybral maslo a kúsky podával na vrch. Kúsok kakaa zobral a posypal nim kašu. Do hrnĉeka nasypal tiež a zalial ho vriacim mliekom. Vytiahol Zuzane podložku, príbor a prestrel stŕl.

-„Nech sa páĉi, mladá pani! Vaša kaša s kakaom!“ povedal jej ťartovným tŕnom, prešiel rukou po obruse a zrazu sprísnel:

-„Ale najprv si choď umyť ruky!“ pozrel na ňu a prstom ukazoval na kúpeľňu.

-„Ale ja som hladná!“ oponovala Zuzana

-„Neprotestuj a tá chvíľka ťa vážne nezabije!“ prikázal jej a keď odišla, tak si vzal svoj hrnĉek s kakaom a sadol si tiež za stŕl a nadýchol sa sladkej vŕne kakaa.

Medzi tým prišla už aj Zuzana a pustila sa do jedenia.

-„Pomaly! Je to ešte horúce!“ upozornil ju a odpil si z pohára. Medzi tým, ako Zuzana jedla, sa naskytila vhodná príležitosť na zamyslenie sa...

Dnes som myslím, trošku Zuzane naznaĉil, ĉo je vo veci... Myslím, že som si mal dávať pozor na to, ĉo hovorím, pretože nechcem aby sa to všetko dozvedela teraz... Však, mal som jej povedať, že sa s rodiĉmi nebavím len preto, lebo sa im nepáĉila Andrea? A zhoršilo sa to ešte aj vtedy, keď začala piť, a mne bránila starať sa o ňu? Nie, nie... Na to je ešte dost ĉasu aby sa dozvedela... Aj keď by hľadám bolo lepšie, keby sa to dozvedela teraz... V dospelosti ju budú trápiť výĉitky a to nechcem... Ale teraz, keď je ešte malá, tak to by zasa nepochopila a nechcem pred ňou teraz spraviť Andreu ako macochu. Ach Bože! Prosím pomôž mi aby som to nemal také ťažké... A mám ich ešte pozvať na Vianoce... Možno by to bolo vhodné... Ale keď... Ja mám obavy a nemám to ani komu povedať! Práve to je na tom najhoršie... Nemám sa komu zdŕveriť... Chvíľku pozoroval Zuzanu, ako olovrantuje a tvárou mu preblesol úsmev.

Dopil kakao, vstal a položil hrnĉek do drezu.

-„Budeme musieť umyť aj riad, aby sme tu mali poriadok, keď začneme piecť!“ zvažoval nahlas a mimovoľne sa poškrabal na hlave.

-„Dobre ocko! Pomôžem ti!“ navrhla mu Zuzana a zoskoĉila zo stoliĉky.

-„Dobre moje! Chutilo?“ opýtal sa jej

-„Bola vynikajúca, ako vždy!“ pochválila a zobrala tanier, aby ho dala do umývadla.

-„Daj, ja ho tam dám.“ vzal jej ho a zarazil sa a pohľad obrátil k Zuzane.

-„My sme neboli dnes na nákupe! Ako môžeme piecť, keď nemáme to čo potrebujeme!“ chytil sa za hlavu a usmial sa na ňu.

-„Pôjdem do obchodu a ty, zatiaľ pozeraj televízor alebo si kresli!“ navrhol jej.

-„Alebo chceš ísť so mnou?“ opýtal sa jej.

-„Radšej už ostanem doma, lebo sa mi už veľmi nechce... Budem zatiaľ pozerat' televízor...“

vysvetlila mu a behom prešla do obývačky pod teplú prikrývku s obrázkami Mickey Mousa.

Išiel sa obliecť a keď už bol hotový, prešiel z chodby do obývačky a povedal jej:

-„Dobre, teda! Zamknem dvere, aby sa sem nikto nedostal! A ty pekne pozeraj! Ja som hneď späť... Máš veľa rozprávok v televízii!“ pobožkal ju na vlasy, pohladil po tvári a odišiel smerom ku dverám, v tom ale na neho zakričala:

-„A nebudete ti treba pomôcť s taškami?“ kričala za ním

-„Nie moje, nebude mi treba pomôcť! Všetci si ani nechcela so mnou ísť...“ odpovedal jej ale to už akože Zuzana nepočula, pritiahla si na seba deku a zapla televízor a práve pozerala na začínajúcu rozprávku Toma a Jerryho.

No neviem, či by si niečo odniesla... Usmial sa sám pre seba a vystúpil do vonkajšieho sveta, ktorý je veľa krát dosť krutý...

Ôsma kapitola - Osudové stretnutie?

Bruno potreboval nachvíľu prestávku od Zuzany a aj tak bolo treba nakúpiť potraviny na pečenie čo ho čakalo. Prechádzka do obchodu, kde pravidelne chodil nakupovať, mu pripadala ako spojenie príjemného s užitočným. Boli tri hodiny poobede. Sneh neprestával padať od rána, čo bol so Zuzanou pri hrobe Andrei. Chodníky boli zasnežené a ťažko sa po nich chodilo. Jedine bratia Dorotovičovci, susedia Bruna poctivo odhŕňali sneh z pred svojho domu.

Bruno dýchal studený, čerstvý vzduch a nechal si líca a vlasy hladiť snehovými vločkami. Trošku sa zamračil pri predstave, že jeho účes znova pokazia vločky, ale tešil sa z toho, že krajina vyzerá ako v rozprávke. Pamätá si na to ako keď bol malé dieťa. Tiež miloval ten pocit a neprešlo ho to dodnes. Taktiež sa mu vracajú spomienky na zimy, kedy musel skoro ráno vstávať, aby sa dostal skoro do roboty, pretože vtedy boli ešte horšie zimy. Autom sa nedalo ísť a autobusy vtedy nechodili. Jediná možnosť bola ísť pešo a trošku sa "prevetrať".

Som ja ale blbec. Všetko kvôli tomu prekliatemu alkoholu. Celý môj život sa zmenil v okamihu. Budem si na to pamätať do smrti! Prišiel som o prácu, o manželku a čo je horšie Zuzana prišla o svoju matku... Teraz mám síce prácu, ale nie takú ako kedysi. Hmm, čože je to byť v dnešnej dobe učiteľom... Mam taký pocit, že to všetko prestávam zvládať... Nie! Hlavu hore! Predsa som niečo sľúbil! A to aj dodržím...

Jeho myšlienky mu tancovali hlavou, ako aj tie snehové vločky, ktoré ticho dopadali na zem... Pomaly sa približoval ku obchodu, kde plánoval nakúpiť potraviny. Pri vchode do obchodu si všimol na lavičke sediacu ženu. Na chvíľku zastavil, chcel ísť za ňou, ale spomenul si, že sa musí ponáhľať kvôli doma čakajúcej Zuzane.

Kde som tu ženu už videl? Veľmi mi pripomína Andreu! Áno, preto si myslím, že som ju videl. Je krásna, ale prečo sedí v tej zime vonku?

Popri nakupovaní musel na ňu myslieť. Pri platení sa opýtal predavačky, či nevie kto to je.

-„Prosím Vás! Neviete, kto je tá mladá žena s tou cestovnou taškou, čo sedí pred vašim obchodom?“

-„Prepáčte pane, ale nepoznám ju. Pár krát som ju tu videla. Aj včera tu bola a dokonca neskoro večer, keď som zatvárala obchod. Bude to všetko?“

-„Ďakujem vám pekne! Všetko. Nech sa páči. Zvyšok je dobre. Pekný deň...“ povedal so záhadným úsmevom Bruno.

-„Ďakujem aj ja! Pekný deň aj vám pane!“ odpovedala predavačka.

Bruno zbalil nákup do dvoch tašiek a vyšiel z obchodu. Prešiel pár krokov, ale vzápätí zastal uprostred chodníka. Otočil sa a podišiel k žene sediacej na lavičke.

-„Dobrý deň! Môžem si k vám prisadnúť?“ zdvorilo sa opýtal a zapozeral sa do tej nádhernej tváre, ktorá bola vyštípaná od mrazu.

-„Dobrý deň aj vám! Môžete. Nečakám nikoho. Som tu sama...“ povedala a nenápadne si utrela slzu a zložila ruky späť do lona, aby si ich ohriala.

-„Ak dovoľíte, môžem sa opýtať, prečo ste tu teda sama? Samozrejme, ak vám to nebude prekážať, keď sa s vami porozprávam...“ povedal a milo sa usmial a dýchol si do rúk, na ktoré ho oziabal mráz.

-„Nie. Nevadí, rada sa s vami pozhovám. Viete, môj muž... Vyhodil ma... Našiel si druhú a mňa sa potreboval zbaviť! Odkopol ma na ulicu ako túlavého psa... Znie to ako z nejakého filmu, ale verte, je to pravda...“ utrela si slzy a vyfúkala nos.

-„Ou! To ma mrzí! Nemôžem vám nejak pomôcť? Možno to bude odomňa zniet' úchylne, ale mám veľký dom, tak jedna izba by sa našla aj pre vás...“ povedal jej utešujúcim tónom a dovolil si položiť ruku na jej nastavenú dlaň. Ucítla jeho teplú ruku a usmiala sa.

-„Nie! Ďakujem pekne! To nemôžem...“ povedala a sklonila hlavu a tvár jej zakryli prenikavé pramienky čiernych vlasov.

-„Ale prosím vás! Však vonku je strašná zima!“ pozrel sa na ňu.

-„Dám vám aspoň moju bundu! Vráťte mi ju, keď si nájdete bývanie!“ vyzliekol si bundu a prehodil ju cez ňu.

-„Ďakujem vám pekne! Ste naozaj milý! Takého muža som dávno nestretla... Určite vám ju vrátim, len mi musíte dať vašu adresu...“ usmiala sa a znova sklopila zrak k zemi.

-„Oh! Prepáčte, pero a papier mám v peňaženke, v bunde! Keby ste sa ma to nespýtali tak by som ju zabudol! Môžem?“ opýtal sa a bez čakania sa cez ňu nahol do vrecka na bunde a zacítil jemný ženský parfém.

-„Prepáčte! Ani som sa nepredstavila! Som Sofia!“

-„Ou! Mne to tiež nenapadlo! Ja som Bruno, teší ma!“ predstavil sa podaním ruky a strčil jej dlane adresu jeho domu.

-„Ďakujem ste fakt milý! Opakujem to už dosť často... Určite ju vrátim! Môžem sa niečo opýtať?“

-„Samozrejme! Ja som už bol taký drzí a spýtal som sa...“ usmial sa na ňu a sklopil hlavu.

-„Máte manželku?“

Po chvíľke ticha Bruno prehovoril.

-„Moja manželka zahynula pri autonehode... Žijem len s malou dcérou“

-„Och, prepáčte, to mi je ľúto! Nevedela som... Len som chcela povedať, že vaša žena musela mať z vás radosť, že má takého pozorného chlapa! Takí sa nie vždy nájdú v tomto svete...“ pozrela sa naokolo a potom znova skončila pohľadom pri Brunovi.

-„To nič. Nemali ste to ako vedieť!“ povedal a zadíval sa jej do očí. Okrem toho, že pozeral do tých najzelejších očí, čo videl, uvidel v nich aj niečo, čo mu bolo známe... Ale jeho pohľad prerušilo to, že Zuzana ostala doma sama...

-„Prepáčte mi, ale už musím ísť, lebo dcéra je doma sama a povedal som, že sa dlho nezdržím.“ vravel jej a pomaly vstával. Automaticky s ním vstala aj Sofia.

-„Zoberte si svoju bundu, pretože vám bude zima!“ naliehala na neho, no len mávol rukou.

-„Nebojte sa! Bývam blízko... Nezamrzem... A vám sa zíde viac. Musím už ísť. Majte sa a dúfam, že sa čoskoro uvidíme!“ pomaly cúval, milo sa usmieval a kričal.

-„Ešte raz ďakujem, Bruno!“ kričala a mávala za ním a poslala mu vzduchom pusy, no to si už nevšimol, pretože sa obrátil a smeroval k domu.

Keď sa jej stratil z dohľadu, ponorila sa opäť do myšlienok a rozmýšľala čo ďalej...

Zuzana sa medzi tým ako bol Bruno v obchode rozhodla, že ho prekvapí a urobí mu teplý čaj. Miloval čaje a najmä svoj bergamotový čaj. Zobrala si stoličku, vytiahla zo skrine čaj a nabrala do kanvice vodu. Kým sa voda zohriala, vybrala džbán a vhodila do neho sáčky s čajom. Voda zovrela a keďže chcela byť opatrná, vzala si handru a zaliala pripravené vrecká. Ale keď chcela dať kanvicu na miesto, nevšimla si, že konček utierky ostal pod džbánom. Potiahla a ten padol na zem, rozbil sa, a voda sa vyliala takmer na celú kuchyňu. Ešteže Zuzana stála na stoličke inak by ju voda obarila.

-„Čo som to spravila? Ocko nebude mať radosť... Musím to poutierať!“ nešikovné zliezla zo stoličky a utekala rýchlo do chodby.

Lenže čo nechcela, práve prichádzal domov Bruno.

-„Slniečko! Kam bežíš?“ zakričal za ňou a Zuzana v momente zastala na prvom schode a s otvorenými ústami zostúpila dole a prišla k nemu.

-„Kde si tak utekala? Stalo sa niečo?“ opýtal sa a čakal odpoveď.

-„Ja... No... Chcela som...“ koktala.

Bruno položil tašky na zem a pozeral na ňu a tušil, že sa niečo stalo.

-„No dočkám sa toho, čo sa stalo?“ spýtal sa pokojným tónom.

-„Okrem toho, že som rozbila džbán na čaj a vyliala horúcu vodu všade v kuchyni na zem, sa nič iné nestalo, oci.“ povedala, dala ruky za chrbát a pozerala do zeme.

-„A povieš mi, prosím, čo si robila? Nestalo sa ti nič? Pod' sem.“ povedal jej a vyzúval sa.

-„Nie, nič sa mi nestalo.“ povedala a utrela si zovretou pästičkou slzu. Bruno ju zobral na ruky pobožkal, silno objal a povedal:

-„Neplač slniečko! Hlavné je, že tebe sa nič nestalo! Však to nie je nič strašné, ale nabudúce musíš byť opatrnejšia!“ povedal, usmial sa na ňu a utrel jej slzy rukávom roláka.

-„Ty sa na mňa nehneváš?“ pozrela na neho spýtavým pohľadom a nevinne ho ťahal za rukáv.

-„Mám sa začať? Čo si vlastne robila?“

-„Chcela som ťa prekvapiť a uvariť ti teplý čaj, pretože von je zima.“ povedala a položila mu hlavu na hrud'. Bruno vzdychol a doložil:

-„Ďakujem za ochotu, ale nemusela si... Čo ak by sa bolo stalo niečo horšie?“

Nastalo ticho.

-„Len teraz bež do kúpeľne, hore po vedro a handru, čo je v ňom, aby som to mohol utrieť.“ povedal a položil ju na zem.

Zuzana poslúchla a Bruno počkal kým vybehla hore schodmi. Usmial sa a nahlas doložil:

-„Čo by som bez nej robil. Ešteže existujú deti. Pri nich sa človek nenudí...“ pokrútil hlavou, zobral tašky a zložil ich v kuchyni na stoličku. Počkal kým Zuzana doniesla vedro, pozbieral črepiny a vytrel dlážku do sucha.

-„A ideme piecť!“ dodal a Zuzana od radosti zvyškla.

Ach tie malé deti. Vzápätí vedia zabudnúť na to čo sa stalo. Škoda je, že aj dospelí nie sú takí istý... Ale každý si svojim spôsobom v sebe uchováva tie detské vlastnosti...

| Deviata kapitola - Nečakaný hosť do domu

Bruno prišiel z kúpeľne s umytými rukami a bol pripravený nastúpiť do úlohy pekára domácich koláčov. Kým sa rozhliadal naokolo, nakázal Zuzane nech vytiahne kuchárske knihy, aby sa vedeli aspoň trochu orientovať v tom, ako majú piecť.

-„Problém je v tom, Zuzka moja, že ja som nikdy nepiekol, takže neviem, ako to bude nakoniec chutiť! Dúfam, že mi pomôžeš!“ žmurkol na ňu.

-„Neboj sa oci! Obchody sú ešte stále otvorené...“ dodala s úsmevom a Bruno ju jemne štychol do boku.

-„Tak pustíme sa do toho, čo povieš? Je na to najvyšší čas! Už sú štyri!“ pozrel na hodiny a tvár mu zmenili malé vrásky, ktoré by, na jeho tvári na jeho vek ešte nemali byť. Každý predsa starne... On má dvadsaťdeväť a Zuzana desať...

-„Tak! Aké koláče navrhuješ, aby sme upiekli ako prvé?“ opýtal sa a čakal na jej odpoveď.

-„Hm... K Vianociam patria medovníky, takže tie by sme mohli skúsiť upiecť prvé!“ kľáčala na stoličke a šibrinkovala varechou po knihe.

-„Dobre teda! Tak sa pustíme do toho!“ navrhol a vytiahol misku, váhu a všetko čo do medovníkov ide...

Všetky prísady, ktoré do koláča idú, zmiešal v mixéry za pomoci Zuzany a nakoniec vsypal do cesta prášok do pečiva a vymiešal. Cesto vyklopil na dosku, kde ho pekne na potrebnú hrúbku vyvaľkal. Na chvíľku sa zamračil, pretože Zuzana mu do cesta spravila odtlačok ruky. Ale to ho hneď prešlo, však čo by neodpustil svojmu slniečku?

-„Tak a teraz mi ideš pekne pomôcť. Ideme vykrajovať!“ povedal jej a pustil ju vedľa seba, aby mu mohla pomáhať s vykrajovaním rôznych perníkov.

Keď mali toho veľa, Bruno pustil rúru vybral plechy a poukladal na ne medovníky.

-„Tak to by sme mali, teraz musíme počkať, kým sa to upečie a máme prvé koláče!“ usmial sa na Zuzanu a rukou od múky ju pohladil po tvári a zvyšok si utrel do zástery.

-„Aaale! Ty si ma zašpinil!“ vykrikla, zobrala kúsok múky, ktorý mu hodila na čisto vypraný čierny sveter.

-„Ty si tomu dala! Ale aspoň vidno, že sme niečo robili!“ uškrnul sa na ňu a po chvíľke vdychovali obaja jemnú vôňu škoricových medovníkov.

Medzi tým, ako sa medovníky piekli, urobili cesto na ďalšie dva druhy koláčov. Robota im teda išla naozaj od ruky. Upiekli na počudovanie štyri druhy cukroví, ktoré chutili naozaj výborne, aspoň tak si ich pochvaľovala Zuzana s Brunom, keď ich samozrejme museli ochutnať.

-„Hm, oci! Tie medovníky sú výborné!“ povedala Zuzana s plnými ústami a ešte jeden si ukradla aby si to Bruno nevšimol.

-„To som rád, že sa to podarilo. Ďakujem za pomoc! Zvládli sme to! Ale musím to odpratať, lebo istý malý tvor tejto domácnosti to všetko zje!“ povedal a poštekľil ju a nastavil ruku aby si tľapli.

Zuzana sa držala naozaj dlho hore a pomohla Brunovi ešte aj s kopou riadu, ktorú narobili pri pečení.

-„Tak to by sme už mali! Je síce deväť hodín, ale sme šikovní!“ povedal a vzápätí pozrel na Zuzanu, ktorá zívala

-„Je škoda, že sme toho snehuliaka nestihli dostavať!“ pozrel sa von oknom, keď si utieral ruky do handry na riad a mrkol na Zuzanu, ktorá jeho poznámku buď prepočula, alebo nechcela počuť.

-„Oci, ja som už unavená! Idem spať!“ kývala mu na dobrú noc a pomaly zišla zo stoličky.

-„Hej! Počkať, počkať mladá dáma! A umyť si zúbky čo? Hm? Chcela si sa z toho vymotať?“ opýtal sa jej a chytil ju za ruku.

-„Ale mne sa už nechce! Som unavená, oci!“ zakryla si rukou ústa, pretože akurát zívala.

-„Neprotestuj! Je to len chvíľka! Pôjdem s tebou a dohliadnem na to osobne!“ povedal a pozrel na ňu prísny pohľadom.

Zuzana vedela, že aj tak nič nezmôže, pretože mala otca rada a nechcela mu robiť naprieky. A keď sa na ňu Bruno pozrel prísny pohľadom učiteľa, tak to už nepovedala nič a splnila to, čo jej prikázal. Bol na ňu koniec koncov aj hrdý, pretože vedel, teda aspoň to tušil, že z nej vyrastie slušné dievča. Ak sa teda nemýlil.

Zuzana išla do kúpeľne spolu s Brunom, ktorý ju držal poctivo celou cestou za ruku a popritom, ako si umývala zúbky, sa Bruno na chvíľku zamýšľal:

Bohvie, kde je teraz Sofia... Mal som ju zavolať aj napriek tomu, že namietala! Zdá sa to byť slušná žena a navyše je aj pekná, taká príťažlivá... Presne sa podobá na Andreu...

-„Už si si umyla zúbky?“ opýtal sa, keď sa pozrel do zrkadla.

-„Áno, mám ich umyté! Prečítaš mi rozprávku?“ opýtala sa a pozrela na neho ospalým pohľadom.

-„V poriadku...“ usmial sa, chytil ju za ruku a spoločne odkráčali do jej izby na konci chodby.

Pomohol jej s prezliekaním do pyžamka, ktoré dostala v detskom domove, uložil ju do postieľky a začal čítať. Z jej obľúbenej rozprávkovej knihy o Snehulienke a siedmych trpaslíkoch. Počula ju síce už veľmi veľa krát, ale vždy pri nej vedela zaspáť.

Bruno sa tento krát nedostal ani k tej časti, kde príde prvý krát Snehulienku navštíviť zlá kráľovná a Zuzana zaspala.

-„Dobrá noc, slniečko!“ zašepkal jej do ucha a dal jej bozk na čelo. Položil knihu na nočný stolík, zhasol svetlo a potichu sa vytratil z izby, aby ju nezobudil. Zhlboka sa nadýchol, pretože ešte aj v tejto časti domu bolo cítiť ich prácu. Vôňa koláčikov sa niesla po celom dome...

Po dlhom dni mu padla sprcha akurát... Keď z nej vychádzal počul, že niekto zvoní a búcha na dvere. Schytil uterák, oviazal si ho okolo pása a utekal dole schodmi.

-„Už idem! Čo sa preboha deje...“ otvoril dvere a ovalil ho ľadový vánok, ale aj pohľad Sofie.

-„Vy? Čo tu vy robíte? Prišla ste mi vrátiť bundu?“ usmial sa a pošúchal si ruky pretože mu na nahé telo bola zima a keďže vyšiel so sprchy bol ešte mokrý.

-„Môžem ísť dnu? Pretože, ako vidím, ste veľmi... No... Slabo oblečený a nechcem aby ste ešte kvôli mne prechladli...“ povedala a obzerala si Bruna od hlavy po päty.

-„Samozrejme, poďte!“ povedal a ukázal aby vošla.

-„Počkáte chvíľku, prosím, vás? Zbehnem si hore po župan a hneď som späť!“ povedal a ukázal jej obývačku, aby sa usadila.

Vybehol po schodoch hore a Sofia sa usadila ku krbu. Už tri dni necítila teplo, tak sa potrebovala aspoň chvíľku zohriať. Po chvíli sa ukázal aj Bruno.

-„Dáte si čaj, kávu?“ opýtal sa a zobral si bundu, ktorú mu podávala.

-„Nie, ďakujem pekne. Musím už ísť, pretože ma čakajú v novom byte...“ povedala a uhýbala pohľadom.

-„Neznie to nejako presvedčivo! Ak máte ísť znova na ulicu, tak to radšej ostaňte tu, kým si niečo nenájdete!“ povedal jej a sadol si oproti nej na taburetku.

-„Viete, keď ja...“ nevedela nájsť tie správne slová

-„Nemajte strach! Ja nie som ten typ muža, čo sa vrhne na ženu a znásilní ju...“ ubezpečil ju a usmial sa a možno práve jeho úsmev ju nejako prehovoril k tomu, aby ostala aspoň na noc. Ďalej už nenamietala.

-„Neviem, ako sa vám mám odvdáčiť! Ste naozaj milý!“ odvetila a začervenala sa.

-„Nemusíte sa hanbiť! Rád to spravím!“ vstal a znova sa opýtal takmer zabudnutú otázku.

-„Tak, teda keď ostanete, dáte si čaj alebo kávu?“

-„Radšej čaj, kávu veľmi nemusím!“ odpovedala a vyzliekla si sveter.

-„Moja reč!“ zasmial sa a odišiel do kuchyne.

Sofia vstala a obhliadala si obývačku. Zastala pri rodinnej fotografii, kde boli odfotená Andrea s Brunom a Zuzanou na rukách starých rodičov.

-„Tá na tej fotke je vaša dcéra?“ kričala do kuchyne.

-„Áno! Moje slniečko! Zuzana!“ odpovedal a prišiel do obývačky.

-„Poďte za mnou, ukážem vám vašu izbu, pokiaľ nám nezovrie voda na čaj!“ zdvihol jej tašku a ona ho nasledovala po veľkých mramorových schodoch. Prešli po dlhej chodbe až došli na koniec chodby oproti Zuzaninej izby. Celý čas vnímala vôňu, ktorá sa za ním ťahala... Nadýchla sa zhlboka a takmer do neho vrazila, keď náhle prudko zastal.

-„Tak, nech sa páči, tu je vaša izba! Cíťte sa ako doma...“ otvoril dvere na izbe a oviol ho vánok dreva, položil jej tašku na posteľ a dodal.

-„Idem, pozrieť, čo robí tá voda!“ poberal sa pomaly preč, keď ho Sofia zastavila vo dverách:

-„Prosím vás, kde máte sprchu, ak sa smiem samozrejme osprchovať a nie je to trúfalé!“ opýtala sa nespoko.

-„Pôjdete rovno až ku schodom a oproti schodom je kúpeľňa. Máte tam aj uteráky tak jeden si zoberte! A nebojte sa! Nevadí, nie je to trúfalé, potrebujete aj hygienu...“ žmurkol na ňu a chcel zatvoriť dvere, ale znova sa ozvala:

-„Bruno?“

-„Prosím?“

-„Ďakujem vám veľmi pekne!“

-„Nemáte naozaj začo! Rado sa stalo! Už som vám to hovoril“ ľahko sa usmial a zatvoril dvere a pobral sa do kuchyne.

Sofia sa išla osprchovať. Konečne po dlhšom čase pocítila na svojej pokožke a v srdci teplo.

Desiata kapitola - Dôverné rozhovory

Keď vošla do kúpeľne, zbliekla si špinavé veci, dala ich na jednu kôpku a vliezla do sprchy. Pustila si teplú vodu a chvíľu pod ňou nečinne stála. Voda jej stekala po celom tele a kvapky vody sa zlievali dohromady a vytvárali na jej chrbte malý „potôčik“ vody. Pozrela sa do sprchy, umyla si tvár, vlasy a zvyšok tela. Potom ešte chvíľku postála a vnímala len šum vody, ktorý dopadal na jej nahé telo. Zastavila vodu, odhrnula záves a natiahla sa po uterák, čo si nechala položený na umývadle. Na chvíľu ju zachvátili myšlienky...

Bruno je fakt milý muž... Myslím, že sa nemusím obávať ničoho zlého a ostanem tu cez noc. Zajtra si budem musieť ísť pozrieť nejaký dom, alebo len podnájom, pretože ho nechcem otravovať. Rada by som ostala, je milý a vyžaruje z neho dobrá nálada, ktorú šíri okolo seba... Pravdu povediac padol mi do oka! A tento dom? Neviem, ale mám taký divný pocit, že som ho niekedy veľmi dávno videla, možno v detstve... Pamätám si na tú starú skriňu na uteráky, ktorá stojí oproti sprche... Žeby som tento dom videla na mojich fotkách? Netuším a ani to už nezistím, pretože ten sviniar mi zobral všetko! Moje spomienky, moje dieťa a mňa vyhodil na ulicu... Bolestivo si vzdychla a vykročila von zo sprchy.

Utrela si celé telo, obliekla sa do nočnej košele, čo mala zbalenú vo svojej cestovnej taške a zabalila si svoje dlhé čierne, havranie vlasy, presne také ako mala aj Andrea do uteráka a vyšla z kúpeľne. Ako išla smerom k „svojej“ izbe, tak vyšiel z tej svojej Bruno a tichým hlasom povedal:

–„Prídete teda na ten čaj? Máme čierny...“ zašepkal a čakal odpoveď.

Sofia chvíľku stála, rozmýšľala a nakoniec privolila.

–„Áno prídem, len si odložím tašku a hneď som tam!“ zašepkala a zmizla vo dverách izby. Nechal ich pootvorené, aby nemusela klopať a nezobudila Zuzanu.

Vyšla z izby a zastavila sa pri pootvorených dverách. Bolo jej nesmierne trápne vojsť do izby, keď videla, že sa Bruno prezlieka a tak počkala kým sa prezlečie do pyžama. Jednoducho sa musela pozerieť ako sa obliekal, nevedela od neho odtrhnúť zrak. Obliekol sa a slabým hlasom sa spoza dverí ozvalo:

–„Môžem vojsť?“ pootvorila dvere a čakala na povolenie

–„Samozrejme môžete, čaká vás tu čaj!“ odpovedal a potľapkal po posteli, aby jej naznačil, že sa má usadiť. Sofia za sebou zavrela potichu dvere a posadila sa oproti Brunovi aby si mohla odpíjať zo svojho čaju. Všimla si jeho ešte stále vlhké vlasy, ktoré mal ako vždy zastrihnuté tak primerane, aby si mohol do nich vnášať gél a spraviť si ako tak moderný účes.

–„Ako sa volá ten „dobrák“ čo vás vyhodil!“ pretrhol ticho medzi nimi a pohľad Sofii na jeho hlavu. Zobral si pohár a odpil pomaly z čaju, z ktorého sa dvíhala jemná para a omamná vôňa bergamotu.

–„Ten dobrák, ako ste ho nazvali, sa volá Karol...“ usrkla si z horúceho čaju a pokračovala,

–„Ako som vám už povedala, našiel si druhú, pretože si myslel, že neviem vychovávať nášho syna...“

–„Takže vy máte aj syna! Tak to je potom od neho naozaj „pekné“, že vás takto od neho oddelil...“ presne vedel, o čom hovorí.

–„No ako sa to vezme! Ja som s ním veľa času netrávila ani keď som bola doma, pretože si ho príliš privlastňoval... Možno to bude zniet čudne, ale nedovolil mi, aby som sa o neho starala! Nechápte to, že mi nedovoľoval sa o neho materinsky starať, no čo sa týkalo školy, jeho voľného času, bol stále s ním len on!“ zdvihla šálku a privoňala k čaju a pozrela sa do hrnčeka a potom na chvíľku na Bruna.

–„No tak to sme na to asi podobne... Mne moja manželka tiež nedovolila starať sa o Zuzanu až som nakoniec prepadol alkoholu... Aj keď v mojom prípade je to omnoho zložitejšie.“ odpil z čaju a vzdychol.

–„Ale ako vidím, dostali ste sa z toho! Teda ak dobre vidím...“

–„Uhm, máte pravdu! Všetko iba vďaka mojej dcére o ktorú sa musím starať! Pila manželka a pil som aj ja a Zuzane sa nedostávala dostatočná starostlivosť tak nám ju zobrali... Ale dnes nemôžem alkohol ani cítiť!“ pokrčil nosom.

-„To mi je ľúto... Musel to byť silný zážitok aj pre vás aj pre dieťa!“ povedala

-„Je to tak! Dlho som sa z toho nevedel spamätať, až som sa nakoniec pozviechal a navrhol, aby sme si ju znova zobrali k sebe, pod podmienkou, že prestaneme piť a začneme sa o ňu normálne starať! Lenže, ako sa zdalo Andrea o to neprejavovala záujem a pila naďalej a...“ prerušila ho Sofia.

-„Vravíte, že vaša manželka sa volala Andrea?“ opýtala sa a čakala na odpoveď

-„Áno. Prečo sa tak čudujete?“ prekvapil sa Bruno a začal si fúkať čaj, aby trocha vychladol.

-„Neviem, len tak mi to napadlo, lebo aj ja som mala sestru Andreu...“ odpovedala a zahľadela sa mu hlboko do očí.

-„V tej dobe, keď sa narodila malo veľa ľudí také meno! Takže sa ani nečudujem, že vás to tak trošku zarazilo... No ale Andrea o sestre nikdy nehovorila...“ odpovedal a ďalej sa tomu nevenovali.

-„Je možné, že v tomto dome býval aj niekto iný pred vami?“ spýtala sa zvedavo.

-„Myslím, že nie, pretože tu žila len Andreina rodina...“ dopil šálku čaju a pozrel na hodiny.

-„Aha... Vidím, že ste asi unavený, tak ja už pôjdem!“ povedala a rýchlo dopila čaj

-„Nie, nie, nie! Nie som! Ja som len pozrel koľko je hodín!“ upokojoval ju a usmial sa na ňu

-„Dáte si ešte čaj?“ spýtal sa a nalial zatiaľ len sebe.

-„Teda ak vám to nebude vadit', tak si ešte dám jeden pohár! Aj tak predpokladám, že túto noc nebudem spať... Dobré sa mi s vami rozpráva, aspoň vás viac spoznám!“ letmo sa usmiala a podala mu svoj hrnček.

-„No aj mne s vami!“ zobral šálku a zároveň jej chytil aj prsty. Pozreli na seba a preskočila medzi nimi malá iskierka. Odkášal si, aby to zamaskoval a nalial jej ešte kúsok.

-„Aká je Zuzana? Nepoznám ju, ešte som ju tu nevidela...“ navrhla možno ďalšiu tému a pomiešala si čaj.

-„Zuzka? Je to poklad! Veľmi sa zmenila a snaží sa mi vo všetkom pomáhať! Vie, že som na všetko sám... Hádám pochopila, ako to medzi mnou a manželkou bolo a nehnevá sa na mňa... Aspoň tak to vyzerá. Dnes sa dokonca tak snažila, že rozbila starý džbán na čaj ešte po starej mame mojej manželky!“ zasmial sa a oprel sa o vankúš za chrbtom.

-„No to tak dopadne, keď deti chcú silou mocou pomôcť. Mám rada deti a dúfam, že zajtra ju budem môcť spoznať... Len škoda, že zajtra odídeme! Je mi tu s vami dobre!“ povedala a hlboko si vzdychla.

-„Však ja som vám už povedal, že pokiaľ si nenájdete nový domov, tak ostanete tu! Nepustím vás do tej zimy!“ povedal položartom a nahol sa k nej, aby to lepšie počula. Sofia sa zasmiala a doložila:

-„Ste naozaj gentleman!“ žmurkla na neho a videla, ako sa Bruno začervenal.

-„Ale som vás prerušila, vtedy, keď ste povedali ako sa volá vaša manželka! Čo bolo po tom ak sa smiem opýtať?“ stiahla si z hlavy uterák a vlasy jej padli na plecيا.

-„Podarilo sa nám znova vybaviť, aby sme si ju mohli vziať domov! Chceli ju do opatery aj Andreini rodičia, ale po rozhovore s nimi, ktorý som ja nepočul, sa toho veľa zmenilo a jej rodičia odišli nevedno kam! Bola síce pijanka, ale mal som ju naozaj rád a chýba mi tu!“ z kútika oka mu vybehla slza, ale nenápadne si ju utrel rukávom pyžama.

-„Prepáčte mi to! Nemala som sa na to pýtať, pretože ako vidím, tak vám iba ubližujem!“ povedala a dvíhala sa z postele,

-„Nič sa nestalo!“ povedal a rýchlo ju chytil za ruku a chcel, aby ešte ostala.

-„A vaši rodičia sa o ňu nezaujímali?“ pokračovala ďalej v otázkach a znova si sadla, no už si viacej čaju nevzala.

Bruno sklopil hlavu a bol chvíľu ticho.

–„Prepáčte mi to, som naozaj hlúpa! Pýtam sa také veci, do ktorých ma nič nie je!“ odpovedala a pozrela úkosom po miestnosti.

–„Práveže sa mi uľaví! Pretože ma nemal dlhé roky kto vypočúť a mňa to tak trápi...“ povedal a pozrel sa na Sofiu s uszlzenými očami. Prisunula sa k nemu bližšie a počúvala:

–„Moji rodičia nemali Andreu radi a stále mi radili, aby som si ju nebral, moja mama vie vycítiť zlých ľudí! Hovorila mi, že to nedopadne dobre, lebo budem mať veľké problémy... Andrea nepila, ale začala po tom, ako zistila, že je tehotná, pretože jej matka bola ako sedemnášť ročná znásilnená a v osemnástke porodila práve ju... A preto nechcela mať deti a nakoniec, keď sme si nedávali pozor, otehotnela! Pila aj počas tehotenstva ale našťastie sa Zuzane nič nestalo, lebo začala keď bola v šiestom mesiaci... Neviem prečo, ale zo dňa na deň... A odvtedy sa so mnou moji rodičia ani nerozprávajú a dokonca ani neviem, kde bývajú! Mám len ich číslo, ale neviem ako to dopadne... A okrem toho, môj otec tiež zahynul, takže viem, ako sa musí cítiť Zuzana... No, ale mňa to zastihlo v pätnástich...A od vtedy sa náš vzťah s Andreou začal pomaly rúcať... Zuzanu zvykla biť, no ja som nemohol nič proti tomu spraviť, pretože tak robila za zatvorenými dverami a aj keď som chcel niečo urobiť, vždy ma odbila vetou, že nech to skúsím a potom sa Zuzana nedožije rána...“ dopovedal, zaťal päste a rukou si utrel slzu.

–„Prepáčte vyzerám ako slaboch!“ vyfúkal si nos.

–„Nie! Práveže ste naozaj silný, pretože ste to všetko vydržali a napriek všetkým veciam sa viete o Zuzanu starať a ona to potrebuje! A ako sa zdá, tak vy by ste sa nemali prečo trápiť, pretože vaša manželka... Neviem, zdá sa mi to celé divné, že sa k vám takto správala...“ odpovedala a naliala si ešte kúsok čaju a Bruno na ňu len mlčky pozrel a pokračoval:

–„Lenže Zuzana chce, aby som mojich rodičov zavolať k nám na sviatky!“ povedal jej a pozrel jej so zúfalým pohľadom do očí.

–„A je v tom nejaký veľký problém zdvihnúť telefón a pozvať ich?“ opýtala sa a počúvala ho po kolene.

–„Je... Pretože som zbabelý a neviem sa im po toľkých rokoch ukázať na oči!“ odpovedal.

–„Vianoce sú práve na to, aby sa ľudia zblížili a myslím, že cez Vianoce na to bude najvhodnejšia chvíľa! Rozmýšľajte o tom, pretože ja som svojich rodičov stratila a nikdy som ich nepoznala! Bola som sirotou a myslím, že rodičia sú to najcennejšie, čo máte! A myslím si, že takto by ste to nikdy nevyriešili, keby ste obaja mlčali! Predsa len musí niekto tie lady prelomiť... Myslíte si, že vašim rodičom, alebo lepšie povedané vašej matke je to všetko jedno? Určite vie o vás a má také isté pocity... Skúste to!“ posmelila ho a Bruno sa na ňu pozrel smutným pohľadom.

–„To mi je ľúto!“ reagoval na prvú časť o jej rodičoch a sťažka vydýchol.

–„To nič! A nebojte sa, pretože v mojich očiach ste stále ten muž, ktorý mi ponúkol strechu nad hlavou a zachránil ma možno pred zlým osudom...“ povedala a tento krát sa nahla ona aby videla na hodiny na Brunovom stolíku.

–„Môžem vás objat?“ opýtala sa a vstala.

–„Môžete, pretože teraz to naozaj potrebujem!“ povedal, tiež vstal a silno sa so Sofiou objal. Chvíľku stáli v objatí...

Po tom, ako sa od seba odsunuli, boli vzdialení jeden od druhého len maličký kúsoček a obaja si pozerali do očí...

–„Myslím, že je na čase ísť spať... A musím sa ešte učesať...“ rýchlo povedala Sofia.

–„V poriadku! Som rád, že som si s vami mohol pohovoriť aj o takýchto... dôverných veciach.“

–„Ja som tiež rada! A veľmi pekne vám ďakujem!“ prehodila a pomaly sa zberala k dverám.

–„Prosím vás o jednu vec!“ zastavil ju a Sofia sa rýchlo znova k nemu otočila, tak že jej dlhé čierne vlasy zaviali vo vzduchu...

–„Začnite mi tykať, pretože sa cítim staro!“ usmial sa na ňu cez slzy, ktoré mu ešte ostali v očiach.

-„Budem na to myslieť! Dobrú noc vám... teda ti prajem!“ usmiala sa a vyšla na chodbu, odkiaľ prešla do kúpeľne aby spravila to, čo chcela...

Bruno si sadol na posteľ a chvíľku neprítomne pozeral na zrkadlá oproti posteli a vdychoval vôňu šampónu, ktorý Sofia použila. Po chvíľke zatriasol hlavou, vstal, zobral tácku a odišiel zaniest' kanvicu a čaj do kuchyne.

Sofia bola zatiaľ v kúpeľni a česala si vlasy. Hlavou jej behali myšlienky.

Takmer ma pobožkal a ja jeho... Srdce mi búchalo ako divé! Je to ťaživý pocit, ale myslím že som sa do neho zaľúbila... Je to správny muž... Nevie, ale akosi sa toho obávam... Ide to všetko tak rýchlo? Nikdy som neverila v lásku na prvý pohľad a teraz...

Vzdychla si a pootvorila dvere a keď vychádzala z kúpeľne, tak išiel práve po chodbe. Zastala pri dverách svojej izby na jeho volanie:

-„Sofia!“ otočila sa k nemu

-„Dobrú noc a pekné sny!“ povedal jej potichu aby to počula, zamával a stratil sa vo svojej izbe.

Nestihla ani reagovať a len vošla do svojej izby a sadla si na posteľ. Chvíľu sa pozerala pred seba, až si nakoniec ľahla a pokúsila sa zatvoriť oči. Spánok prišiel čoskoro a nečakane a bez toho, aby myslela na Bruna, aj keď sa musela z počiatku premáhať... Nakoniec jej tma hladila tvár tak isto ako aj Brunovi, ktorý na ňu tiež myslel, ale nedával tomu veľké nádeje... Zaspal tak skoro, že na to nemal ani čas myslieť... Nemal čas myslieť na novú lásku...

| Jedenásta kapitola - Ranné prebudenie

Bolo skoré studené, zimné ráno a za oknami sa po menšej nočnej prestávke opäť rozosnežilo. Krajina vyzerala takmer ako v nejakej obrázkovej knihe... Sofia sa prebudila a chvíľku nehybne ležala v posteli a dívala sa do stropu. Zanedlho vstala z postele a prešla pomalým, ladným krokom k oknu. Odhrnula tmavé závesy a ostala mierne prekvapená, keď uvidela toľko snehu. Nebolo vidieť ani na cestičku pri ich dome a záhradu pokrývala len chladná prikrývka. Na chvíľku sa zahľadela na oblohu a zamyslela sa. Ako sa zdá, tak sa nikde nepôjdem prejsť, pretože nevidno ani kúsok chodníka. Neviem... Spať sa mi už nedá a stále musím myslieť len na to, čo bude so mnou ďalej... Myslím, že aj napriek snehu mi prechádzka neuškodí... usmiala sa pre seba a veselo zatiahla záves.

Podišla k posteli, vzala si veci, obliekla sa a pomaly vyšla z izby. Potichu našľapovala, aby nikoho nezobudila. Prechádzala okolo Brunovej izby, na ktorej boli pootvorené dvere. Otvorila ich a nahliadla do izby. Bruno tvrdo spal a ani netušil, že ho niekto pozoruje. V izbe bolo nepríjemné ticho, tak isto ako aj v celom dome. To ticho prerušoval len tikot starých hodín, ktorý sa šírila z obývačky. Sofia si potichu vzdychla a vytratila sa z izby a nehlučne za sebou zavrela dvere. Zišla pomaly po mramorových schodoch do chodby, vzala si Brunov kabát a kľúče od domu, ktoré boli vo dverách. Potichu ich otvorila a kľúčom z vonkajšej strany zatvorila a zamkla. Bolo veľmi skoro, takže aj keby to boli jediné kľúče, tak aj tak by určite nikto neodchádzal z domu. Vykročila do ticha ulice a spoločnosť jej robili len tancujúce vločky, ktoré sa pekne leskli vo svetle pouličných lúčov.

Sofia potrebovala prechádzku. Prechádzku na usporiadanie pocitov a myšlienok. Nebola von dlho, len polhodinku, a vracala sa domov. Keď už bola dnu, vyzliekla si vetrovku, vošla do obývačky a zažala. Slabé svetlo sa rozľahlo po miestnosti. V dome bolo už dosť chladno tak zakúrila v krbe, chvíľku pri ňom pobudla a potom sa vybrala do izby pre uterák, aby sa mohla po prechádzke aspoň trochu ohriať. Vošla do kúpeľne, spravila si vrkoč, aby si nenamočila aj vlasy a vliezla pod sprchu. Nemyslela absolútne na nič. Len stála v sprche a nechávala sa hľadiť teplou vodou. Právě to potrebovala... Vypla sprchu a zabalila sa do uteráka, vybrala si zubnú kefku a požičala si kúsok pasty.

Medzitým, ako si umývala zuby, sa prebudil aj Bruno, pozrel na hodinky a vzdychol. Do čerta! Nedá sa mi spať! Keď už som hore tak... nedokončil, vstal z postele, zívola si a pobral sa do kúpeľne. Vyšiel z izby a ešte s rozmazanými očami si všimol svetlo, ktoré k nemu doliehalo z obývačky. Pozrel cez zábradlie schodov dole a videl horieť oheň v krbe. Nechápaným pohľadom sa poobzeral po dome a čoskoro dostal aj vysvetlenie. Vošiel do kúpeľne a zbadal v uteráku pred zrkadlom stáť Sofiu.

-„Prepáč mi, že som sem tak vtrhol... Nevedel som, že si už hore...“ vysvetlil jej a s rukou pred očami kráčal k záchodu, no ona sa na neho chvíľu dívala až nakoniec povedala:

-„Nemohla som spať a tak som sa bola prejsť a už som stihla aj sprchu.“ vysvetlila a opláchla si kefku.

-„Ani mne sa nedá bohvieako spať, ale príroda už volala, tak som musel splniť jej želanie...“ odpovedal a zavrel za sebou dvere, ktoré viedli do záchoda.

Sofia sa len zasmiala a hlesla:

-„Keď musíš, tak musíš...“

Po chvíli vyšiel zo záchodovej miestnosti a natlačil sa vedľa nej k umývadlu. Umýval si ruky a celý ten čas ho Sofia pozorovala až dodala:

-„Dobrý aerodynamicky účes!“ poznamenala, uškrnula sa na neho a ľahko mu prebehla rukou po vlasoch.

-„Pozri! Mne to problém nerobí... Aj tak používam gél a dopadlo by to tak isto! Na rozdiel od niekoho nevyzerám ako Mortishia z Adamsovcov!“ uškrnul sa aj on a Sofia ho štychla do boku.

-„Čo je? Musím sa predsa nejako brániť!“ žmurkol na ňu utrel si ruky a pred odchodom z kúpeľne prehodil:

-„Vidíme sa ráno! Idem to dospať! A okrem toho, mne sa také dlhé vlasy hrozne páčia!“

-„No ako chceš, ale rátaj s tým, že sa budem nudiť a nebudem sa mat s kým rozprávať!“ zakričala potichu za nim a nereagovala ďalej na poznámku o vlasoch.

-„Ty si dnes akási vtipná!“ poznamenal ironickým tónom, usmial sa a odišiel do svojej izby.

-„Som vtipná, ale iba vtedy ak mám byť prečo. A tu rozhodne mám byť prečo rada. A taktiež za veľa vecí vďačná...“ povedala sama pre seba a prezliekla sa do denného oblečenia.

Ráno ešte neprichádzalo a Sofia nechcela nikoho zobudiť, pretože vedela, že Bruno išiel dospávať a Zuzana sa ešte nezobudila. Odvážila sa a vstúpila do kuchyne, aby si uvarila teplý čaj. Čierny... Ten mala vždy najradšej...

Popritom, ako jej vrela voda, sa pozerala von oknom a na chvíľu sa ponorila do svojich myšlienok. Premýšľala o tom, akoby to celé dopadlo, ak by ju Bruno nezobral k sebe a napadli jej rôzne spôsoby, aj tie najhoršie, ale tie rýchlo zahнала od seba čo najďalej. Prehrabla si dlhé čierne vlasy, zaliala čaj a pomaly sa presunula ku krbu, kde sa išla aspoň na chvíľku ohriať.

Pomaličky popíjala čaj a nevedela, čo má robiť, pretože jej čas pripadal ako večnosť. Je možné, že ten čas nevedela stráviť, pretože nemala na blízku svoje dieťa a Bruna? Existuje niečo také ako láska na prvý pohľad?

Aj o tomto už premýšľala, ale stále to nechávala otvorené... Položila si čaj na stolík pri pohovke, počúvala si ruky od chladu a sadla si, kde chvíľku pobudla a nečinne sedela.

Po dlhšej chvíľke pomaly vstala a podišla k veľkej knižnici, ktorá obsahovala množstvo rôznych kníh. Bruno ich mal neúrekom, pretože bol učiteľ a musel sa neustále vzdelávať, aj keď na to nemal vždy čas a tie knihy využívala len Zuzana na prezeranie obrázkov. Sofii padol zrak na jednu knihu... Na knihu, ktorú ako malá milovala. Princezná a námorník. To je ono! v pamäti zajasala a vybrala ju z poličky, sadla si na sedačku, vyložila si nohy na taburet, prikryla sa a začala čítať. Aj keď knihu čítala veľa krát, vždy ju vedela zaujať. Čítala stránku, za stránkou, kapitolu za kapitolou, až ju to unavilo a zaspala, ako Princezná v knihe. Kniha jej vypadla z ruky a Sofia sa len lepšie prikryla. Spala. Podarilo sa jej znova zaspáť... V tom momente vyzerala tak nevinne... V miestnosti svietilo len slabé svetlo na stolíku a v krbe blčal oheň, ktorý ju príjemne hrial na nohy. Cítila sa príjemne a nečudo, že zaspala...

| Dvanásta kapitola - Prvé odhodlanie

Do Zuzaninej izby začali prenikať prvé ranné lúče a hladili ju po celej tvári a vlasoch. Sadla si na kraj postele a natáhovala sa. Zoskočila na dlážku, obula si svoje malé papuče so psíkmi a vyšla z izby. Cestou sa zastavila pri Brunovej izbe, aby pozrela, či ešte spí. Videla ho ležať a nechcela ho tento krát zobudiť. Schádzala dole schodmi a pritom, ako išla do obývačky si všimla, že niekto leží na sedačke. Zuzana sa so Sofiou ešte nemala príležitosť stretnúť a vôbec netušila, kto to je.

Priblížila sa, aby jej videla do tváre a keď nevedela, čo ďalej, spustila krik a bežala rovno do Brunovej izby.

-„Oci! Tam dole niekto je!“ kričala odo dverí, keď vtrhla do jeho izby a Bruno sa prebudil na to, keď cítil, ako mu bolestivo skočila na obe nohy.

-„Hej, hej, hej! Ukludni sa, prosím ťa, a nauč sa, že sem nemáš vtrhnúť bez povolenia!“ vyhrešil ju od bolesti nôh podráždený Bruno.

Vstal z postele, inštinktívne si zobral so sebou župan a neostávalo mu nič iné, len zísť dole a dať veci do poriadku. Letmo pozrel na Zuzanu sediacu na posteli, bez slova vyšiel z izby a zavrel za sebou dvere. Zuzana ho nasledovala. Zišiel dole po schodoch a tušil, že ten neznámy je Sofia, pretože zmätene na neho pozerala a nevedela, čo sa deje.

-„Prepáč, ale Zuzane som zabudol povedať, kto si. Vlastne... Nebola na to príležitosť, keď spala!“ povedal jej a podišiel k nej.

-„Tak, Zuzana zoznám sa! Toto je Sofia! Naša nová nájomníčka! Sofia, toto je moja dcéra Zuzana!“ predstavil ich.

-„Ahoj! Nechcela som ťa vystrašiť, nemala som to v pláne a čo sa týka tej nájomníčky...“ nedopovedala, pretože ju Bruno zastavil pohľadom a prerušil.

-„Zoznámte sa, a ja sa idem osprchovať, pretože, to už asi nemá zmysel znova ísť spať. Po tretí krát? Na čo?“ pomaly sa od nich vzdal'oval a niečo si pre seba hundral.

Zuzana spolu so Sofiou sa na neho len nemo pozerali a keď zašiel, tak sa spoločne rozosmiali.

Sofia sa zadívala na dievča a pozerala, ako prechádzala k televízoru a púšťa si detský kanál.

Neuveriteľne sa ponáša na svojho otca a dokonca ma niečo, čo mi je známe! Neviem isto... Hm, niekde som istú podobnosť videla...

Po tom, ako sa nemo pozerala na Zuzanu a behala pohľadom po dome sa zobrala a odišla do kuchyne, aby si našla v novinách niečo vhodné na bývanie. Aj napriek tomu, že vedela, že nič v tých novinách nenájde... Možno aj hej, ale nebude mať toľko peňazí, aby si to mohla dovoliť. Napokon sama uvažovala, že ostane len jeden deň a potom odíde, aby nebola zbytočne Brunovi na obtiaž, pretože musí mať dost' starostí so Zuzanou.

Bruno po dlhšej chvíľke zišiel dole do kuchyne a sadol si za stôl oproti Sofii a chvíľu ju pozoroval, až ho prerušila jej otázka:

-„Ja na mne niečo zaujímavé, že sa už dost' dlho na mňa tak zasnene pozeráš?“

-„Nie. Ja... Teda.. Niežeby nebolo na tebe niečo zaujímavé, určite je, ale rozmýšľal som o tom našom včerajšom rozhovore.“ Strhol sa Bruno a snažil sa rýchlo vykokať.

Sofii hneď napadlo, ako sa takmer pobozkali a tak to rýchlo zahovorila otázkou:

-„No... A na čo teraz myslíš? Rozprávali sme sa o viacerých veciach!“ odkašlala a pozrela sa zaujato do novín.

-„Ja som uvažoval, či mám naozaj pozvať rodičov na Vianoce a zakopať „vojnovú sekeru““ vydýchol náhle a pozrel, ako bude Sofia reagovať.

-„No ja si myslím, že by to bolo dobré, aj keď na mojom názore momentálne nezáleží. Do ničoho ťa samozrejme nenútim, ale musíš sa rozhodnúť sám! Vianoce sú najvhodnejší čas na uzmierenie sa!“ povedala a zložila noviny, pretože to hľadanie vzdala.

Bruno vstal od stola, v obývačke si vzal telefón a bez slova odišiel do svojej izby. Zavrel za sebou dvere a na chvíľku sa o ne oprel, zhlboka sa nadýchol, vydýchol. Začali sa mu potiť ruky a cítil sa ako na vysokej, pred nejakými skúškami. Vzal si zo šuplíka nočného stolíka svoj diár a prešiel k menu Frank. Boris Frank. Tak sa volal Brunov brat a vôbec netušil, či to číslo ešte existuje. Napadlo mu, ako veľmi rád by počul hlas svojho brata. Aspoň jeho. Po tom, ako ho opustili rodičia, tak Boris odišiel s nimi a nemal na Bruna číslo, ale Bruno si jeho číslo našiel. Vytočil ho na telefóne a s napätím čakal, čo sa bude diať...

Sofia sa zdvihla od stola a rozhodla sa, že spraví raňajky, ako prejav vďaky, pred tým než odíde. Nevedela, kto má čo rád, tak sa išla opýtať Zuzany.

-„Čo zvykne ocko, spolu s tebou jedávať na raňajky? Som tu len dnes, a vôbec neviem, ako to u vás chodí, tak prosím ťa, pomôžeš mi?“

-„Vy ste nová pani upratovačka alebo opatrovateľka?“ Zuzana sa spýtala a pozerala na ňu od hlavy po päty.

-„Jaj, to nie som, ja som tu len... No nič. Tak teda čo to máte radi?“ znova sa spýtala a zahovorila tému prečo je vlastne u nich doma, aby nemusela všetko vysvetľovať.

-„Ja mám rada krupicu a ocko zje aj slona, ako on sám tvrdí!“ povedala s úsmevom na tvári.

Sofia sa zasmiala, pohľadila Zuzanu po vlasoch a povedala:

-„Dobre teda! Ďakujem ti, za pomoc!“ pobrala sa s úsmevom do kuchyne.

Zvoní to! Čo mám povedať, ak to zodvihnú? Čo ak nie som na to pripravený?

Stráchal sa Bruno v mysli a telefón začal vyzvárať, na druhej strane sa ohlásil Boris.

-„Prosím, kto volá?“ ozvalo sa v telefóne.

Bruno len nemo počúval hlas svojho brata a nevedel, čo má povedať, tak po chvíli zložil. Hlavou mu behali rôzne myšlienky. Nevedel, či sa má tešiť, že po dlhom čase počul aspoň hlas svojho brata, alebo má plakať, že je taký zbabelý a nevie sa pozrieť pravde do očí. V tomto prípade svojej rodine..

| Trinásta kapitola - Prekvapivé odhalenie

Bruno sedel na posteli a nemo sa pozeral do stropu... Nadával sám sebe, aký je neschopný. Jeho myšlienky prerušil tón telefónu, ktorý mu začal v ruke zvoniť.

To bude určite Boris. Ak sa mu zobrazilo moje číslo, tak on volá späť! Dobre, som pripravený! Buď teraz, alebo nikdy...

Nadýchol sa a so zatajeným dychom zodvihol telefón. Na druhej strane bol jeho brat.

-„Kto je tam? Volali ste na toto číslo!“ ozvalo sa v telefóne nervózne.

-„Boris! To som ja, tvoj brat Bruno...“ odvážil sa povedať týchto sedem slov. Na druhej strane ostalo chvíľu ticho a bolo počuť, ako to Borisa zarazilo, pretože si dost hlasno vzdychol a žiadna odpoveď neprichádzala.

-„Ahoj, chcel by som niečo povedať, môžem?“ Bruno nesmelo predniesol.

-„A-ahoj“ koktal Boris, „no tak, keď si si už dal tú námahu a našiel si moje číslo, tak si ťa vypočujem!“ dodal a vydýchol, pretože bol evidentne vyvedený z mieri, ako samotný Bruno.

-„Dlho som ťa nepočul a tak isto som aj dlho uvažoval o tom, či ti vlastne zavolám. V podstate, pravdu povediac tebe som ani nechcel nič povedať, chcel som k telefónu matku...“ naznačil mu aby mu ju dal k telefónu.

-„Aha. Tak, ja som rád, že ťa počujem, no dobre teda. Ak je to také dôležité, že voláš teraz ráno, tak ti ju dám! Počkaj chvíľku...“ dopovedal Boris a odišiel od telefónu a bolo počuť tmený rozhovor medzi matkou a Borisom, aj keď sa nedalo jasne počuť o čom sa tí dvaja rozprávajú.

Sofia v kuchyni pripravila ovsenú kašu podľa toho, ako jej povedala Zuzana a rozdelila ju na tri taniere, ktoré našla po dlhšom hľadaní v skrinke pri chladničke. K tanierom dala lyžice a servítky a zavolala k jedlu Zuzanu. Obe sedeli za stolom a čakali, kým príde Bruno zo svojej izby.

Pri dverách niekto zazvonil a ako mala Zuzana vo zvyku, tak sa rozbehla ku dverám aby otvorila. Sofia sa ani nepohla, pretože nevidela dôvod otvárať dvere v cudzom dome. Po chvíľke prišla Zuzana do kuchyne s oznámením, že na Sofiu niekto v chodbe čaká.

-„Sofia? Niekto prišiel a pýta sa na teba! Je v chodbe a povedal mi, že ťa mám zavolať,“ dopovedala a sadla si za stôl a začala jesť chladnúcu kašu.

Sofia sa zarazené pozerala na Zuzanu a rozmýšľala, kto by ju mohol hľadať v cudzom dome a navyše v takom, o ktorom nikto netušil, že sa tam nachádza. Vstala od stola a prešla do obývačky, kde zastala a s hrôzou sa dívala pred seba.

To... To snáď nie je možné! Čo budem teraz robiť?! Do kelu, som v peknej kaši a zatiahla som do nej aj Bruna a Zuzanu!

Prešla do chodby nadýchla sa a podišla k mužovi, ktorí na ňu čakal a mal v očiach niečo, čo jej bolo dôverne známe... Hnev zmiešaný s pocitom zhnusenía.

-„Halo, prosím?“ ozvala sa žena na druhom konci telefónu v dome Frankovcov.

-„Ahoj mama! To som ja Bruno. Chcel by som sa s tebou porozprávať. Je to pre mňa dôležité,“ povedal jej na rovinu Bruno a čakal, čo jeho matka odpovie

-„Tak toto som vôbec nečakala, že sa po toľkých rokoch budeš unúvať, aby si sa ozval... To som prekvapená! Čože Andrea, ťa už nedrží skrátka, opustila ťa, alebo nebodaj zomrela?“ spustila do telefónu krik Brunova matka a Bruna to hlboko zasiahlo.

-„Mama, prosím ťa nekrič! A prosím nehovor o tom, o čom nevieš! Nenecháš ma to ani dopovedať a pri tom ani nevieš o čo ide! Áno, Andrea zomrela a žijem so Zuzanou sám! Sám ako prst! To si chcela počuť?!”

začal kričať aj on a dosť ho to zarazilo, pretože takúto reakciu vlastnej matky nečakal, aj keď to mohol predvídať.

Začal zrýchlene dýchať.

-„No a ja som si myslela, že zlá burina nevykape... Hm, no dobre, nechám to radšej tak, lebo sa nedostane k tomu, kvôli čomu mi vlastne voláš!“ povedala už miernejším tónom jeho matka.

-„Myslím, že toto sa do našej konverzácie nehodí! Andrea bola moja manželka a nie cundra, ako si si to predstavovala!“ neprestával Bruno aj napriek tomu, že hlavou mu vírili rôzne myšlienky toho, ako to všetko v skutočnosti s Andreou bolo. Bude ešte dosť času na ďalšie vysvetľovanie.

-„Aha, takže ja som tá zlá! Prosím ťa, neprovokuj ma, pretože kludne zložím a nepovieš mi to, čo si chcel! Poznáš môj názor na ňu. Lepšie povedané, už nemám žiaden názor, keďže je...“ nedopovedala, pretože ani nemala čas, lebo ju Bruno nepustil k slovu a prerušil ju uprostred vety

-„Prosím ťa! Prosím ťa,“ stupňoval krik „ ty ma neprovokuj! Ja som chcel niečo iné, tak ma prosím nechaj, aby som to dopovedal, pretože mi na tom záleží! Prosím!“ dopovedal a dýchal, aby to všetko strávil.

-„No keď je to teda také dôležité, tak teda spusti, čo si chcel! Počúvam, prosím!“

-„Mama prosím ťa, nechaj si tento tvoj cynický tón a počúvaj ma!“ povedal a jeho matka ostala ticho a vnímala, čo jej Bruno hovoril.

-„Čo tu chceš?! Ako si ma našiel? Nestačí ti, že si pokazil život mne, a teraz mi ideš kaziť život ešte aj tu? Tak toto nedovolím, nie som u seba doma, tak, prosím ťa, odíď!“ vyhrážala sa Karolovi Sofia tichým hlasom, tak aby to nepočula Zuzana sediaci v kuchyni.

-„Ale, ale! Nieкто sa tu hrá na hrdinu? Prosím ťa, si jedna hnusná trápna krava, čo strieda posteľ mužov každú noc!“ chytil ju silno za bradu a pozeral jej priamo do očí a vtisol jej bozk na líce, ale Sofia sa od neho so zhnusením v očiach odvrátila a reagovala na jeho poznámku:

-„Ja?! Nebol si to náhodou ty, čo ma vyhodil z domu, len preto, lebo si našiel niekoho iného?! Lepšieho, ako si sa sám vyjadril?!“ spýtala sa zvýšeným hlasom Sofia.

-„Ty si si to nedala vysvetliť a robila si scény!“ upozornil ju Karol a mával jej pred nosom prstom.

-„Sa spamätaj! Toto je fakt dobré! Tak akože, ty považuješ, za normálne, ak nájdem svojho manžela v posteľi s inou štetkou?!“ dopovedala to, a Karol jej uštedril jednu facku až Sofii myklo hlavou.

-„Tak takto to teda je... Ty nie si len podvodník, ale aj násilník!“ kričala Sofia a držala sa za líce, kde dostala facku.

-„Nebud' prehnane múdra! Nenávidím ženy tohto typu! A povedz mi, kde je ten fešák, čo ťa prichýlil, aby si mi vonku nezamrzla? Nech sa mu „poďakujem!“ povedal sarkastickým tónom Karol a štípal Sofiu do líca. Tá mu plesla po ruke a odpovedala,

-„To ti nepoviem, ani keby si chcel! On je na rozdiel od teba gentleman a zľutoval sa nado mnou!“ povedala a ukazovala mu smer, kadiaľ má odísť.

-„Však ja si ho nájdem!“ vykrikoval Karol a vtrhol do obývačky a následne do kuchyne, kde raňajkovala Zuzana, ktorá sa strhla na to, keď ju chytil za plece.

Karol sa zarazil a za chvíľu za ním dorazila aj Sofia.

-„Máš šťastie! Tento krát z toho nebude nič, ale ver mi, že raz si ho počkám a uvidí, čo mu spravím za to, že zviazol moju ženu!“ povedal pomedzi zuby Sofii do ucha a jemne ju uhryzol.

-„To neurobíš a ani nevieš, ako to je!“ povedala mu a strčila ho smerom do obývačky, aby už konečne vypadol z Brunovho domu.

-„Uvidíš moja, že ja sa vrátim!“ povedal, pomaly cúval smerom k dverám a ukazoval prstom na Sofiu a ohliadal sa po dome, až nakoniec vyšiel von a zaplesol za sebou silno dvere, až Sofiu myklo. Rozbehla sa k dverám, aby zamkla a popri dverách skĺzla na podlahu a rozplakala sa.

-„Áno mama, počula si naozaj dobre! Pozývam ťa, na Vianočnú večeru! Zuzana sa na vás pýtala, tak som jej nemohol povedať, že neprídete...“ vysvetľoval Bruno.

-„Aha, a myslíš, že sa mi chce ísť tak ďaleko? Na to si zjavne nemyslel...“ upozorňovala ho matka.

-„Prosím ťa! Veľa sa toho zmenilo a ja by som už naozaj rád vyriešil tieto naše spory. A myslí na Zuzanu... Bude nešťastná, ak jej poviem, že neprídeš. Ešte vás nevidela a možno by bolo aj na čase!“ prosil Bruno a sklonil hlavu k zemi. Matka bola chvíľu ticho, premýšľala.

-„Dobre teda, súhlasím! Prídem na večeru! Potom mi, prosím ťa, daj vedieť, kedy bude, aby som sa vedela zariadiť,“ povolila a čakala na reakciu.

-„Ďakujem! Zuzana bude mať radosť! Zavolám ti ešte!“ d'akoval Bruno

-„Ale prosím ťa, tak, aby som to všetko stihla!“ prosila ho matka.

-„Neboj sa! Určite to stihneš! Ak chceš prísť aj ty aj Boris, tak aj on je pozvaný! Musím už končiť, niečo sa deje dole v dome!“ ukončoval rozhovor Bruno a znervóznel, keď počul z obývačky krik a plesnutie dverí.

-„Odkážem mu to! Pozdravuj Zuzanu prosím!“ lúčila sa matka a hlas sa jej divne zachvel, akoby ju telefonát od Bruna o všetkom presvedčil.

-„Pozdravím! Ahoj.“ Bruno zložil telefón a vyšiel z izby.

Zišiel dole schodmi, poobzeral sa a videl Sofiu sedieť na dlážke pri dverách a držať si hlavu v dlaniach a videl, ako si utierala rukávom svetra slzy.

-„Stalo sa niečo, o čom by som mal vedieť, počas toho, ako som telefonoval?“ opýtal sa nepokojne Bruno a pristupoval bližšie a čupol si vedľa nej.

Sofia sa na neho pozrela a so slzami v očiach odpovedala:

-„Bol tu Karol... Vyhrážal sa, že príde znova!“ vyhrkla Sofia a utrela si slzy.

Bruno si k nej nakoniec prisadol a chytil ju okolo ramien.

-„Čo tu vlastne chcel? Ako ťa tu našiel?“

-„Netuším, nemala som čas sa ho pýtať! A okrem toho, bude lepšie, ak sa zbalím a odídem, pretože to nemusí dopadnúť najlepšie...“ začala sa dvíhať zo zeme, ale Bruno ju chytil za ruku.

-„Nie, radšej ostaneš tu! Je to nebezpečné! Nabudúce si budeš dávať väčší pozor a ja by som si mal dávať tiež... Lenže neviem, ako vlastne Karol vyzerá! Máš jeho fotku?“ čakal na odpoveď.

-„Mám, keď ju nájdem, tak ti ju určite ukážem...“ utrela si posledné slzy a do chodby pribehla Zuzana.

-„Myslím, že tie vaše raňajky už budú studené!“ oznámila a utekala do kuchyne a nevšimla si, čo všetko sa stalo. Alebo si to nechcela všímať?

-„Raňajky?“ pozrel sa na Sofiu spýtavým pohľadom, keď sa už obidvaja postavili.

-„Áno, chcela som sa odvd'ačiť...“ odpovedala a odchádzala do kuchyne.

-„Ale to vôbec nebolo treba!“ Sofia zastala uprostred chodby a prudko sa otočila k Brunovi.

-„Nechcem už počuť vetu, že nie je za čo! Mám za čo d'akovať a viem to tak isto ja, ako aj ty!“ povedala mu do tváre, mierne sa usmiala a odišli spolu do kuchyne.

| Štrnásť kapitola - Pozeraj viac okolo seba

Dni rýchlo utekali a Sofia ani nestíhala registrovať to, že do Vianoc ostáva len jeden deň. Spolu s Brunom už stihli poupratovať dom a prebrať rôzne témy a dozvedeli sa o sebe veľa nových vecí. Bližšie spoznala Zuzanu a začala si na ňu aj zvykať a brať ju ako keby to bola jej vlastná dcéra. Deti mala vždy rada a tešila sa ich smiechu a všetkému, čo robili, pretože mala pocit, že niekedy rozžiaria čierne dni života dospelých. Bruno Sofiu presvedčil, aby ostala aj cez Vianoce, pokiaľ si nenájde nič na ubytovanie.

Do Štedrovečernej večere ostával už len jeden deň a Bruno začínal byť z toho zjavne nervózny. Vstal už skoro ráno a v kuchyni natrafil na Sofiu, ktorá už raňajkovala a znova sa prehrabávala v novinách a hľadala niečo vhodné na bývanie, aby mohla odísť...

-„Dobré ráno! Čo ty tu tak skoro robíš?“ opýtal sa rozospatým hlasom Bruno, keď prešiel okolo stola, kde sedela Sofia.

-„Dobré ráno! Nejak sa mi nedalo spať, celú noc som sa len prevracala z jedného boka na druhý... Nie som hore dlho...“ vysvetlila Brunovi a vyhla sa priamej odpovedi na otázku, čo v novinách hľadá, pretože vedela, že to nemá rád. Aspoň kým tam je ona...

-„Myslím, že sa s tým zbytočne tak dlho trápiš, pretože Karol sa len vyhráždá a nič z toho!“ upokojoval ju Bruno

-„To si len ty myslíš! Nepoznáš ho! On je schopný všetkého a vôbec by som sa nečudovala, keby sa sem znova vrátil!“

-„No ak sa vráti, tak jednoducho neotvoríš, alebo otvorím ja!“ pomaly uzatváral túto tému.

-„Našla si niečo vhodné?“ prekvapil ju otázkou a Sofia musela zdvihnúť od prekvapenia obočie.

-„Myslím teda, že či si si našla niečo vhodné, kde ti bude lepšie! Aj keď vieš o tom, že tu môžeš ostať koľko chceš!“ ubezpečil ju a pozrel sa na jej ruky, ktoré sa prehrabávali v novinách.

-„Hľadám, ale stále nič... Všetko je drahé a to si dovoliť nemôžem!“ jednoducho mu vysvetlila a v jej hlase zaznela akási prosba.

-„Tak, čo teda vymýšľaš? Ostaneš tu a je to!“ vyriešil problém Bruno a odložil jej noviny z pred nosa.

-„O tomto sme sa rozprávali neraz, tak prosím, nechaj to na mne, aby som sa ja slobodne rozhodla!“ poprosila ho a snažila sa mu vytrhnúť noviny z rúk.

-„V poriadku, ako chceš! Je to tvoj život...“ žmurkol na ňu a vrátil jej noviny.

-„Zuzana sa tu ešte neukázala? Zvykne vždy skoro vstávať, keď má prázdniny! Nie aby spala, ale ona vždy skoro ráno už vystrája,“ pokrútil hlavou a spolu so Sofiou sa na tom iba pousmiali.

-„Nie, neukázala sa tu... Možno si to chce tento krát dohnať a dospať to,“ uvažovala nahlas Sofia.

Chvíľu bolo v kuchyni ticho a Bruno v tichosti jedol svoje raňajky. Sofia ho nenápadne pozorovala, a začala si uvedomovať, že si obľúbila všetko čo s Brunom súvisí. Navykla si na jeho správanie a ochotu a pravdu povediac ju aj priťahoval. Pokúšala sa ale na to v tejto chvíli nemyslieť a so svojimi myšlienkami odvrátila hlavu na druhú stranu miestnosti.

Bruno si ale na niečo v tom okamihu, ako jedol spomenul

-„Do kelu! Takmer som na to zabudol!“ vyhrkol náhle s plnými ústami Bruno.

Sofia sa mierne zľakla a v rýchlosti sa opýtala

-„Čo to je?“ pozerala na neho a čakala odpoveď.

-„Zajtra má prísť na večeru moja mama a nedal som jej ani vedieť, kedy má prísť a dokonca nemám ani nákupe a myslím, že by sa zišlo niečo aj uvariť!“ vysúkal v rýchllosti zo seba a snažil sa čo najrýchlejšie dojesť svoje raňajky, aby to všetko stihol vybaviť.

-„No ja sa hlásim, som ochotná ti pomôcť s večerou!“ usmiala sa na neho a vstávala od stola.

-„To je teda na čase, aby sme sa išli obliecť a išli do obchodu, čo povieš?“ prechádzala okolo a mierne ho udrela do pleca a položila svoj tanier do drezu.

-„Dobrý nápad, ale nechcem ťa s tým zbytočne zaťažovať! Máš dost svojich problémov...“ poznamenal Bruno a otáčal sa za ňou a prezeral si jej pozadie.

-„Ale prosím ťa! Nebola som vonku už ani nepamätám, tak tá prechádzka do obchodu mi padne vhod!“ prehovárala ho Sofia a ako sa obracala všimla si jeho pohľad, no v tom momente tomu veľkú pozornosť nevenovala.

Bruno chvíľku uvažoval, až nakoniec privolil.

-„Idem sa obliecť a počkaj ma teda na chodbe!“ vstal od stola, odpratal riad od raňajok a mieril do svojej izby. Po chvíľke prišiel a Sofia na neho obutá čakala.

-„Zuzanu necháš spať, len tak bez dozoru?“ spýtala sa Sofia a obliekala si vetrovku.

-„Však sme rýchlo späť, tak sa hádam nič nestane, len nesmieme zabudnúť zamknúť...“ usmial sa, otvoril dvere a naznačil jej aby už išla, vytiahol kľúče z dverí a potichu ich zavrel, aby nenarobil hluk.

Spolu pokračovali v ceste do obchodu a popritom obaja vnímali, ako potichu padá sneh a cítili ten predvianočný pokoj.

-„Tešíš sa?“ opýtala sa Bruna po chvíľke toho, ako obaja počúvali vŕzganie snehu pod nohami.

-„Myslíš asi na Vianoce, že? No neviem, ako to povedať, ale mám z toho aj isté obavy, pretože po dlhom čase uvidím znova svoju matku a aj svojho staršieho brata Borisa“ usmial sa pritiahol si šál ku krku.

-„Môžem sa ťa niečo opýtať?“ nesmelo sa spýtala .

-„Jasné, opýtaj sa ma čo chceš, len nie to, či smieš u nás ostať aj cez Vianoce!“ usmial sa a uprostred chodníka zastal a automaticky zastala aj Sofia.

-„Je možné, že by si mohol mať po dlhšom čase znova rád nejakú ženu?“ pozerala mu do očí a čakala odpoveď.

Bruno sa znova pohol ďalej a po chvíľke sa otočil.

-„Verím, že určite áno!“ usmial sa a prevrátil oči k nebu a dal jej pohľadom vedieť, že si nie je istý a jeho reči nehovoria presne to isté čo telo. Pomyslel si, čo touto otázkou chcela Sofia zistiť, ale príliš veľa času tomu nevenoval. Bolo to tak isto „neprijemné“ pre neho a aj pre ňu. Obaja sa cítili vo vzájomnej spoločnosti veľmi dobre, ale aby z toho niečo tak skoro vzniklo, nedával tomu veľkú šancu, aj keď...

-„Pod', musíme sa ponáhľať!“ natiahol ruku k Sofii a ona ho chytila a ani si neuvedomili, že sa držia ruka v ruke a idú do obchodu spolu, akoby boli partneri. Sofii to bolo príjemné a Brunovi taktiež, keďže ruku neodtiahol...

Prešli ešte niekoľko metrov a dostavili sa k obchodu, kde Sofia zastala a chvíľu sa pozerala na lavičku, kde sa prvýkrát stretla s Brunom.

-„Je to taký zvláštny pocit vedieť, že nebyť teba, tak by som už možno na tomto svete nebola...“ odmlčala sa a pozrela sa na Bruna, ktorý stál len malý kúsok pred ňou. Odpovedal jej:

-„Netreba na to viacej myslieť, pretože to sa už zmenilo a je to iné!“ riekol jej a Sofia sa mlčky pohla do obchodu a za ňou nasledoval aj on.

Na večeru nakúpili všetky potrebné veci a pri odchode si dali menšie preteky, kto bude skôr pri dome, pretože Zuzana bola doma sama a Bruno chcel byť čo najskôr pri nej, pretože jej sľúbil, že ju neopustí a nič zlé sa jej nestane. A hlavne po tom, čo sa stalo s Karolom sa začal aj tak trochu obávať, aj keď sa snažil viesť hrdinské reči.

Nebežali, išli skôr rýchlou chôdzou a každý inou cestou, ale tento krát bola rýchlejšia Sofia.

Podišla k dverám domu a sadla si na lavičku pri dverách. Nevšimla si list a sadla si na neho. Keďže mala hrubú vrstvu oblečenia ani o tom netušila. Netušila, čo sa v tom liste nachádzalo, ale bola by určite radšej, keby si ho nebola vtedy všimla a upadol by nejakým spôsobom do zabudnutia.

Keď videla prichádzajúceho Bruna z iného smeru usmievala sa a tým mu chcela dať najavo svoje víťazstvo.

–„No? Kto je teda lepší?“ spýtala sa a postavila sa, aby mohla na seba víťazne poukázať.

–„No dobre, viem, že som dobrý, ale akosi som ťa nechal vyhrať!“ usmial sa a pohľad mu zostal na liste na lavičke.

–„No ja mám pocit, že tu zasa niečo smrdí...“ povedala Sofia, pritom to myslela na samochválu, a spolu s Brunom sa smiali a popritom on otváral list a dodal:

–„Ja to, smola, nebudem pretože som sa ráno sprchoval!“ prešibane sa usmial a Sofia ho priateľský udrela do pleca. Bruna ale úsmev prešiel, keď si prečítal odkaz. Prečítal ho nahlas: Chyba! Nabudúce sa viacej pozeraj okolo seba nerozumel, ale radšej rýchlo položil na lavičku tašky, odomkol dvere a ponáhľal sa do izby Zuzany. List v rýchlosti odhodil na zem, pretože hnev v ňom priam kypel.

Otvoril dvere a keď videl, že Zuzana akurát pozerá z okna, upokojil sa.

–„Čo sa deje, oci? Nieкто dole trúbil z auta!“ povedala rozospato.

–„Netuším Zu, ale zavri okno lebo prechladneš!“ zahovoril rýchlo situáciu a zaplesol okno.

–„Bež sa prevliecť a potom sa príd' najesť, lebo pôjdeme vybrať stromček!“ kľakol si k nej a pohladil ju po vlasoch a s predstieraným úsmevom ju poslal preč.

Zišiel dole do haly a stretol Sofiu s taškami. Zobral ich a Sofia ho nasledovala do kuchyne.

–„Bol tu znova Karol! Trúbil na mňa keď prechádzal okolo domu... Stihla som si už prečítať ten „list“!“ zúfalo si vzdychla a sadla si na stoličku, odviazala si z krku šál a položila si hlavu do dlaní, akoby rozmýšľala, no toto bol skôr prejav zúfaleho počínania a nevedomosti, ako vyriešiť túto situáciu.

Bruno podišiel k nej, chytil jej ruku:

–„Neboj sa nič! Je ten typ človeka, čo šteká, ale nehryzie!“ usmial sa a dodal:

–„Pôjdeme so Zuzanou vybrať stromček, ideš aj ty?“ snažil sa navodiť úsmev, podarilo sa mu to, ale vo vnútri ho niekde trápilo to, čo bolo v tom liste: Chyba! Nabudúce sa viacej pozeraj okolo seba. Snažil sa rozobrať tie slová, ale nedávali mu príliš zmysel. Nechal to tak a zo zamyslenia ho vyrušila odpoveď Sofie.

–„Že váhaš! Stromčeky vyberám rada a hlavne s takým...“ odmlčala sa.

–„S takým, čo? Bláznom ako ja?“ žmurkol na ňu.

–„Heh, nie s takým perfektným chlapom!“ uškrnula sa a Bruno sa začervenal a usmial. Obaja cítili vo vzduchu niečo čarovné... Trvalo im síce dlhšie, kým sa dostali z domu. Lepšie povedané deň prešiel takým šíleným tempom, že Bruno sa nestačil ani diviť tomu, koľko je hodín. V zimnom období sa noc dostavila rýchlo.

–„No poďte rýchlejšie, lebo nám vykúpia všetky pekné stromčeky!“ kričala Zuzana na Bruna a Sofiu, keď išli všetci traja spoločne ulicou za účelom vybrať ten najkrajší strom na zajtrajší veľký deň Vianoc.

-„Zuzka, zlatko utekaj dopredu, musíme sa so Sofiou porozprávať o dôležitých veciach!“ povedal jej a pohladil ju po vlasoch, keď dobehla k nim.

Vedela, že nemôže protestovať, preto bez slova odišla dopredu pred nich so sklonenou hlavou.

-„Ale no tak! Zuzka!“ kričal za ňou Bruno, keď videl ako zvesila hlavu.

-„Neboj sa, ju to určite prejde, deti sa nevedia dlho hnevať!“ usmiala sa na neho Sofia a pozrela sa letmo na Zuzanu. Pokračovala:

-„Vieš Bruno,“

-„Jednoducho hneď od začiatku som cítila, že ťa mám rada! Znie to vážne vtipne, ale ja to tak cítim!“ povedala a nasmelo sa pozrela na Bruna.

-„Podľa mňa je to úplne normálne a musím povedať, že aj ty sa páčiš mne a pravdu povediac, asi by som ťa len tak ľahko z domu nepustil! Nakoniec aj Zuzana si už na teba zvykla.“ pozrel sa na ňu, ako vedľa seba kráčali a všimol si, keď sa pozrela na neho, že má v očiach niečo čo mu je známe. Potešil sa tomu a vo vnútri ho zaplnil príjemný pocit.

-„Ja by som asi tiež nevedela odísť, pretože som si na vás dvoch už akosi navykla! Ale aj tak mám stále pocit, že som u vás navyše...“ dokončila, zastala a pri nej zastal aj Bruno.

-„O tomto som ti hovoril už veľakrát, tak rýchlo prestaň!“ usmial sa na ňu, objal ju a dodal:

-„Až teraz by sme si mali pohnúť, pretože sme mali ísť ráno, ale akosi nám to nevyšlo a už je osem hodín večer! Zajtra musíme skoro vstávať, aby sme všetko stihli pripraviť!“ dodal, chytil Sofiu za ruku a spolu pobehli za Zuzanou do obchodu so živými stromčekmi.

-„Ešte mám na teba jednu otázku!“ pozastavil sa tesne za Zuzanou a čakali kým prejde znova kúsok, aby to mohol vysloviť.

-„Veríš na lásku v prvý pohľad? Pretože, mne sa zdá, že nejako sa začína zjavovať...“ žmurkol na ňu a stlačil jej vo vrecku pevnejšie ruku.

-„Ja verím tebe, nie láske na prvý pohľad!“ usmiala sa a vrátila sa späť k vete, ktorú vyslovil pred touto, pre ňu, milou otázkou.

-„A ako vieš, že budeme spolu pripravovať tú večeru?“ provokačne sa opýtala Sofia.

-„Jednoducho ti verím, je to v tom! A nakoniec ráno pri raňajkách si mi sama povedala, že mi pomôžeš!“ usmial sa a dobehli Zuzanu a všetci traja sa už prechádzali medzi stromčekmi... Zuzana sa tešila z každého jedného a Bruno si zasa užíval ten pocit, ako na začiatku, keď začínal s Andreou. Vedel, že je asi blázon, ale jeho city sa začali akosi čoraz viacej a viacej prehlbovať a cítil v sebe stále väčšie a väčšie teplo... Je dobré mať na blízku niekoho, o koho sa možno oprieť, pomyslel si a nenápadne sa pozrel na Sofiu, ako sa zabáva so Zuzanou pri vyberaní toho najlepšieho vianočného stromčeka. Vedel, že tento rok to budú iné Vianoce, ako tie, na ktoré bol už postupom času zvyknutý...

| Pätnásta kapitola - Tvrdý úder

Po včerajšom dni, kedy boli všetci traja spolu vybrať vianočný stromček, prišli neskoro večer unavení. Keď skoro ráno Brunovi zazvonil na stolíku budík, myslel, že ho vyhodí von oknom. Bolo len päť hodín ráno a nemohol dlhšie spať.

Prečo? Prečo? Chcem ešte spať... Dnes ma čaká dlhý deň a už vidím, ako budem pri Štedrovečernej hostine zaspávať. Mám nedostatok spánku! Tu nepomôže ani káva...

Premýšľal a pomaly vstával z postele. Podišiel k oknu a odhrnul závesy. Vonku bola ešte tma, pretože toto ročné obdobie bolo jednoducho také. Skoro sa stmievalo a neskoro rozvidnievalo. Ospalo si vzal svoj župan a kráčal smerom k dverám. Cestou zakopol o posteľ.

-„Do čerta!“ zakričal dost nahlas.

-„Dost' čo musím ešte skoro vstávať, tak ešte aj toto! Nakoniec skončím s polámanými prstami a o barlách!“ robil vedu z jedného udretia sa.

Čo už, keď som nedostal dar chodiť... Možno ho nájdem tento rok pod stromčekom... pomyslel si a ťarbavo sa vytiahol z izby.

Kráčal chodbou do kúpeľne, keď si spomenul na žiadosť Sofie, aby ju prišiel ráno, keď bude vstávať, zobudiť. Zvrtol sa a počas toho, ako si viazal župan sa zmysluplne zamyslel.

Myslím, že to ani nebude potrebné po tom, čo som sa tak nahlas rozprával s posteľou!

Nadával sám sebe a prešiel na koniec chodby k izbe Sofie oproti dverám Zuzany.

Potichu vstúpil dovnútra, aby ju nezobudil.

Hlavne, že ju mám zobudiť a ja sa tu vkrádam vo vlastnom dome...

Premýšľal popri tom, ako sa približoval z Sofiinej posteli. Naklonil sa k Sofii a zašepkal jej do ucha:

-„Dobré ránko! Už by si mala vstávať! Služby hotela sú ti k dispozícii!“ šepkal jej do ucha s potešením, že opäť prvé krásne, čo môže vidieť je práve ona.

-„Čo? Aké služby hotela?“ nechápavo sa obrátila k Brunovi a ospalo po ňom pokukovala.

-„Ale nič, nechaj tak! Mala by si vstávať, ak mi chceš teda pomôcť s tou večerou!“ pripomenul jej Bruno a jemne sa usmial.

-„Jasné, jasné! Už idem, len mi nechaj ešte trošku času na to, aby som sa prebrala! Za desať minút som dole!“ zašomrala a zamotala sa ešte do perín.

-„Len aby to bolo za desať minút, pretože takto mi to pripadá akoby to malo byť o tri hodiny!“ povedal, nie práve nadšeným hlasom.

-„Neboj sa! Budem dole za desať minút, len mi nechaj prosím voľnú hornú kúpeľňu! Nechcem tam zasa natrafiť na teba, ako sa sprchuješ!“ vyhrkla Sofia.

-„A niekedy si tam na mňa natrafila? Nevieš o tom? A okrem toho inokedy by ti to možno nevadilo!“ uškeril sa a Sofia po ňom hodila vankúš, ale úspešne sa uhol.

-„Radšej choď, pretože si sa ešte asi nesprchoval, keď trepeš hlúposti!“ pritlmeným hlasom kričala Sofia.

-„Špehovala si ma?“ provokačne sa opýtal Bruno.

-„Choď už! Lebo si budeš tú večeru robiť sám!“ usadila sa na kraj postele a obúvala si topánky.

-„Pozri! Mám na to riešenie! Objednám čínsku večeru!“ zasmial sa a hodil jej späť vankúš a ona ho vzápätí hodila späť po ňom, ale už neskoro, pretože rýchlo zavrel dvere. Sedela na posteli a usmievala sa z ranného prebudenia, ktoré jej skutočne rozvírilo krv v tele. Po chvíľke sa ešte zvalila na posteľ a chvíľku premýšľala o tom, čo by bolo keby...

Ešteže ju tu mám! Z koho by som si robil srandu?

Myslel si pre seba a prefíkane sa usmieval. Pokračoval dole do kúpeľne, kde sa pre istotu zamkol a osprchoval sa.

Bruno vybehol v uteráku hore po schodoch, pretože si kvôli Sofii zabudol veci vo svojej izbe. Z kúpeľne vyšla aj Sofia a zastala rovno pred Brunom

-„Tak ty stále provokuješ? Ty si nedáš povedať?“ rýchlo sa blížila k nemu.

-„Hej, hej, hej! Dávaj pozor, lebo mi náhodou spadne uterák a čo potom budeš robiť? Ha?“ provokačne povedal a mieril do izby a snažil sa pri tom neusmievať.

-„To potom nechci vidieť, čo by som ti urobila!“ povedala už s úsmevom na tvári Sofia.

-„To teda vážne nechcem vedieť!“ povedal ohromeným hlasom a zastal pri dverách svojej izby.

-„Radšej sa choď obliekať, lebo už je pomaly, ale isto pol šiestej a ty sa tu len zabávaš! A potom, že ženám to tak dlho trvá!“ vysmievala sa Sofia a radšej už išla dole schodmi a keď už bola dole pristál pred ňu uterák. Sofia ostala stáť len s otvorenými ústami a zakričala:

-„Počkaj, keď prídeš dole! Potom ti pomôže tento uterák namočený v ľadovej vode a previazaný cez oko!“ kričala, vzala uterák a mierila do kuchyne aby pripravila raňajky. Prevesila ho v kuchyni cez stoličku a rozosmiala sa. Blázon...

-„Tak čo, už si kludnejšia?“ opýtal sa Bruno spoza rohu, keď prišiel dole do kuchyne.

Sofia sa len usmiala a ukázala na raňajky, ktoré pripravila.

-„V pohode! Aspoň si ma prebral!“ usmiala sa a sadli si k stolu.

Pri raňajkách sa rozprávali, čo idú všetko variť a kedy budú mať večeru. Bruno položil otázku.

-„Chodíš na Vianoce do kostola?“

-„Prečo sa pýtaš? Ako kedy, ale posledné roky som nebola, pretože som nemohla kvôli manželovi, teda kvôli Karolovi!“ odpovedala mu dosť jasne a sklopila zrak, čím sa chcela jasne téme vyhnúť. Bruno to pochopil a len dodal.

-„Aha, takže nebude vadiť, ak tento rok nepôjdeme, pretože má prísť mama a neviem ako to stihneme...“ vysvetlil jej Bruno a vzdychol si.

-„Samozrejme, že nevádi, o návšteve tvojej matky viem! Však preto som skoro ráno vstala!“ žmurkla na neho a pokračovali v jedení a v rozprávaní.

Po jedle sa obaja pustili do roboty. Bol najvyšší čas pretože pri raňajkách prerozprávali dosť dlhú dobu a pomaly sa ručičky hodín blížili na pol siedmu.

-„Trošku sme sa zrozprávali, nemyslíš?“ spýtal sa Bruno.

-„No áno, ale dobre sme si pokecali, dozvedeli sa o sebe zasa niečo nové...“ povedala Sofia a odpratávala riad po raňajkách do drezu a pritom prehodila:

-„Tak čo to teda ideme variť? Neviem, ako vy, ale u nás doma sme na Vianoce jedávali morku!“ povedala Sofia a skleslo pozrela do zeme.

-„My sme na to zvyknutí! A ešte sme zvykli pripravovať rybie filé na dva nadchádzajúce sviatky Vianočné!“ pozrel sa na Sofiu tak, že zohol hlavu, aby jej videl do očí, keďže pozerala do zeme.

-„Netráp sa! Viem, že je to pre teba ťažké, ale určite budeš svojho syna zasa vidieť!“ povzbudzoval ju Bruno.

-„Ono to určite prejde, tak ako to prišlo!“ povedala istým hlasom Sofia.

-„Som rád, keď to takto berieš! Objatie?“ spýtal sa Bruno a otvoril náruč, do ktorej mu vpadla Sofia a s nadšením prijala jeho ponuku.

Chvíľku nehybne stali obaja v objatí. Po chvíli jemne naznačila Brunovi aby ju pustil, nenápadne si utrela slzu a povedala:

-„Dost' bolo emócií! Musíme pracovať!“ zavelila a pozrela spýtavým pohľadom na Bruna.

-„Bolo by na čase! Donesiem zo špajze všetko čo sme včera kúpili a môžeme začať pracovať! Prosím, vyťahni z mrazáka morku!“ pozrel na Sofiu prosebným pohľadom. Sofia len mávla rukou na znak súhlasu. Bruno zmizol za rohom a mieril do špajze, kým Sofia chvíľku za ním pozerala a potom sa spamätala, čo mala urobiť...

Prípravy prebiehali ako zvyčajne, keď Bruno ešte žil s Andreou. Bol zmierený s tým, že túto večeru bude pripravovať sám a strávi ju len v spoločnosti Zuzany. Nakoniec sa to všetko zmenilo. Mal pri sebe ženu, ktorá ho neuveriteľne priťahovala, staral sa o dcéru a nakoniec, príde aj jeho matka. Ako sa to môže všetko rýchlo zmeniť a len toto dokazuje to, ako dokážu ľudia na seba navzájom pôsobiť. Stačil jeden rozhovor, v ktorom ho Sofia povzbudila a hneď sa cítil lepšie a bol odhodlaný zavolať matku k sebe. Nakoniec sa to aj podarilo, aj keď z tej návštevy mal trocha zmiešané pocity, ale bol si istý, že nakoniec to bude dobré. Vedel, že prípravy mu tento krát pôjdu rýchlejšie a možno si nájde aj čas na to, aby zašli spolu so Zuzanou na hrob Andrei položiť aspoň veniec a zaspomínať si na ňu len v tom dobrom. Napokon zabudli na to, tak ako to aj navrhol, ale v podstate to bol aj jeho zámer. Možno aby sa s tým Zuzana trošku viacej vysporiadala a uvedomila si všetko čo, sa stalo, bolo na istý čas vhodné, aby aspoň cez Vianoce na Andreu nemyslela.

Spoločne sa najprv pustili do prípravy kapustnice. Navariť túto polievku bolo pre Bruno hračkou. Vedel ako na to, pretože to varil každý jeden rok. Aj keď nakoniec to vždy skončilo tak, že každý jedol samostatne a posledných pár rokov, čo si pamätal to vždy bolo tak, že nikdy neboli spolu pri jednom stole. Ani na Vianoce...

Veľa sa ale zmenilo od tej doby, ako Andrea umrela.

Pozorovalo to jeho okolie, pozorovala to Zuzana a pozoroval to aj on sám. Bol niekde v kútiku duše rád, že sa mu podarilo oslobodiť sa od toho hrozného puta. Pravdu povediac, bol presvedčený, že mu to ani viacej nechýba a tak si povedal, že nebude už piť ani len na oslavách. Možno šampanské jeden pohár, ale chce ísť príkladom Zuzane a tak sa zmeniť k lepšiemu a možno Zuzane ukázať, čo nie je vhodné, pretože deti v jej veku zvyknú od rodičov odpozorovať zlozvyky. Našťastie sa u Zuzany ešte neprejavovali, ale Bruno bol toho názoru: Nekrič hop, pokiaľ nepreskočíš...

A teraz ho to motivovalo ešte viacej. Veľa krát si všimol, ako Sofia po ňom pokukovala a nedalo sa prehliadnuť ani to, že on pokukoval po nej. Prešiel už viac ako týždeň od ich prvého stretnutia, ale vtedy ako sa stretli, on cítil, že to nie je len taká „jednoduchá“ ženská. Mala štíhlu postavu a tvár, na ktorú sa musel stále usmievať. Zelené oči, čierne vlasy a jemná pokožka ho jednoducho priťahovali. Sofiu považoval za objekt krásy. Vždy, keď sa na ňu pozrel, musel sa usmiať a nakoniec to bolo akési vzájomné.

Bol nakoniec aj rád, že ostala pri ňom, pretože mu pomáhala vo veľa veciach a taktiež ho vo veľa veciach podporovala. Možno keby nebola u neho doma, tak by sa ani neodvážil zavolať matku na večeru a možno by prišiel o možnosť napraviť to, čo kedysi bohužiaľ pokazila Andrea. Pevne veril, že ešte nestratil dôveru svojej matky a dúfal aj v to, že sa mu to podarí počas jej návštevy napraviť. Aspoň sa o to pokúsi. Vianoce sú na to ako stvorené a atmosféra už spraví svoje.

Počas toho, ako pripravovali jedlo bol Bruno veľa krát zamyslený a nebyť Sofie, tak má o niekoľko prstov menej.

-„Haló, pane! Dávajte pozor, pretože, už by ste boli bez tretieho prsta!“ okríkla ho Sofia, keď videla ako krája kapustu do polievky a intuitívne mu odtiahla nôž od ruky.

-„Pani, nebojte sa! Ostali by mi ešte dva zvyšné prsty!“ odpovedal jej a zobral jej z ruky nôž a pri tom sa dotkol jej hebkej ruky.

-„No ty si blbý! Človek ti chce dobre a ty sa takto odvd'áciš? Nabudúce to nechám tak a nebudem musieť aspoň krájať mäso do polievky...“ uškerila sa Sofia.

-„Ty si kanibal? To som nevedel. Ešte čo mi o sebe povieš, že na večeru mávaš neposlušné deti?“ provokačne sa opýtal.

-„Ale ty! Radšej si dávaj pozor!“ pripomenula mu Sofia a s úsmevom krájala zemiaky do šalátu, ktorý pripravovala k morke. Nakoniec to prešlo do hlasnejšieho smiechu a Bruno na ňu len s kývajúcou hlavou pozeral a jeho pohľad hovoril za všetko. No napriek tomu Sofia nič nepovedala. Vedela, že reč tela toho povie viac, ako ona samotná.

Jej typický recept bol zemiakový šalát s kyslou smotanou. Dávala tam radšej smotanu, pretože vedela, že majonéza nie je príliš zdravá.

Sofia bola zvláštnym typom dievčaťa, ktoré malo tiež svoje tajomstvá, o ktorých vedela, že sa raz dostanú na povrch, ale zaryto o nich mlčala. Dúfala, že to tak ostane čo najdlhšie, pretože veľmi nerada spomínala na svoju minulosť. Lepšie povedané, vôbec nechcela na svoju minulosť spomínať. Najhoršie to bolo pri pomyslení na svoju mladosť. Nechcela sa k tomu vracieť, no vedela, že raz to predsa len povie niekomu, komu bude môcť na sto percent dôverovať. Taký človek sa hľadá veľmi ťažko, no Sofia sa snažila takého nájsť a pri tom si dávala veľmi dobrý pozor na to, na koho natrafí. No nie vždy to vyšlo, tak ako to chcela a hlavne sa to týkalo prípadu ona verzus Karol.

Pri varení im išla práca od ruky a čas ubiehal naozaj rýchlo. Bolo už pol desiatej, morka sa už piekla v rúre a kapusta vrela v hrnci. Pri tom, ako sa varila, rozvoniavala po celom dome a konečne sa im podarilo navodiť pravú Vianočnú atmosféru.

-„Pozri! Znova sneží!“ poznamenala Sofia, keď sa pristavila pri okne. Nemala v podstate čo robiť, len sem tam dozeráť na to, aby sa morka nepripekla. Nádherne voňala a horiaci oheň v krbe vo vedľajšej miestnosti dodával na atmosfére Vianoc.

Bruno sa pristavil tesne pri nej a ona cítila na svojom chrbte tep jeho srdca a vôňu jeho voňavky a on sa mierne nahol ponad jej plece a ucítil jej vôňu tela, ktorá ho tak fascinovala, vždy, keď prešla okolo neho.

-„Wou! Tak toto sa mi páči! Dotvára to pravú Vianočnú atmosféru na ktorú sa už naozaj teším!“ pomädlil si ruky a obaja sa navzájom pozreli do tváre.

Ako sa tak rozprávali o tom, aké je to krásne, do kuchyne medzi časom zišla aj Zuzana, ktorá sa nenápadne pridala k nim. Boli takí pohltení padajúcim snehom, že si ju pri sebe ani nevšimli.

-„Dobré ráno!“ povedala Zuzana, ale nedostala odpoveď.

-„Dobré ráno!“ zakričala už silnejšie a na to sa Bruno s úsmevom otočil smerom k nej.

-„Prepáč zlatko, ale trochu sme sa zadívali na padajúci sneh a trochu sme sa rozprávali“ vysvetlil jej ich nevšímavosť a zdvihol ju do výšky na ruky pričom Zuzana sa od radosti zasmiala.

-„Čo si dáš na raňajky? To čo vždy?“ zvedavo sa opýtal Bruno a usadil ju za stôl.

-„Áno, to čo vždy, oci!“ odpovedala Zuzana.

Sofia len opretá o radiátor pod oknom, s hrnčekom čaju v ruke, pozorovala ako sa správa Bruno k Zuzane. Vedela si ho predstaviť, ako otca svojho dieťaťa, ale radšej mu o tom nevravela, pretože to by už naznačila až príliš veľa. Všimla si každý jeden pohyb jeho tela a reč tela ju veľmi fascinovala.

Bruno touto rečou naznačoval dosť na to aby, bolo jasné, čo cíti k Zuzane, Sofii ale aj iným ľuďom. Vraví sa, že ženy sú na reč tela lepšie a práve preto to Sofiu tak zaujímalo.

-„Okej! Hneď to bude! Si už umytá?“ prísne sa opýtal Bruno a zastal uprostred kuchyne.

-„Ups! Akosi som na to zabudla!“ pozrela na neho nevinným pohľadom a vedela, kam má utekať.

-„Ešteže vieš, kam máš ísť!“ usmial sa na ňu a rukou sa za ňou zahnal a letmo sa pozrel na Sofiu. Pripadala mu taká krásna, ako tak sedela pri tom okne s pohárom v ruke, že ju mal chuť stále objímať.

Sofia sa len usmievala, bolo jej príjemne na srdci a Bruno Zuzane medzičasom pripravoval raňajky.

Pri tom, ako Zuzana jedla sa Bruno pristavil k Sofii pri okne a oprel sa o parapetnú dosku aj on a vnímal, ako ho hreje radiátor. Pozoroval Zuzanu, ako raňajkuje a všimol si to, že to už nie je malé dievčatko ako kedysi. Už nebola taká zraniteľná ako keď bolo malé dieťaťko... Snažil sa ju ochraňovať, nuž ale v minulosti sa nedalo. Práve preto sa to možno snažil teraz všetko vynahradiť a venoval sa Zuzane, tak ako len vedel.

-„Oci, dnes sú už Vianoce a príde Ježiško, nie?“ opýtala sa s plnými ústami a pozrela smerom na Sofiu a Bruno.

-„Áno slniečko! Dnes príde Ježiško sa donesie ti veľa darčiekov!“ usmial sa a pozrel na ňu láskavým pohľadom otca a potom sa pozrel na Sofiu a videl úsmev na jej tvári.

-„A ty sa čo usmievaš?“ pošepol Bruno veselo Sofii do ucha.

-„Pozorujem vás už dost' dlho a musím povedať, že si naozaj skvelý otec! Zvládaš to vynikajúco aj napriek tomu všetkému, čo sa stalo v minulosti. Ale nechajme to tak. Dnes by sme mali skôr myslieť na to, aký bude večer, nie?“ dopila čaj a prešla k drezu a následne skontrolovala morku.

-„Máš pravdu! Nemyslime na to čo bolo ale na to čo len bude!“ posledné slovo zvýraznil, možno s ním chcel niečo naznačiť a Sofia sa postavila od sporáka a nadýchla sa, no nič nepovedala, pretože do ich rozhovoru sa priplietla Zuzana.

-„Dnes by sme mali zdobiť stromček, nie oci?“ spýtala a zoskočila zo stoličky a podala tanier Sofii, ktorá ho ochotne prijala.

-„Máš pravdu! Už sa konečne toho dočkáš a spoločne ho všetci traja ozdobíme!“ povedal nadšeným hlasom a pozrel sa aj na Sofiu aj na Zuzanu.

-„Teším sa! Idem sa do svojej izby prevliecť a môžeme začať, oci?“ spýtala sa a nevinným pohľadom na neho pozerala a nečakane objala Sofiu. Ona ostala z toho chvíľku mimo, no rýchlo ju objala aj ona.

-„Utekaj sa prevliecť, lebo tam budem skôr!“ provokačne povedal a Zuzana sa od Sofie rozbehla do svojej izby.

Sofia prišla k nemu a pošepkala mu do ucha:

-„Ja vás pri tom nebudem rušiť, pretože určite si máte čo povedať a treba dávať pozor na jedlo,“ vysvetlila mu dôvod toho, prečo nechce byť pri zdobení stromčeka. Jednoducho ich nechcela rušiť, nie preto, žeby sa chcela od nich dištancovať.

-„Ale Zuzana si na teba zvykla, ako na vlastnú matku, tak prečo by si tam nemohla byť aj ty? Neboj sa, na jedlo dáme pozor! A nakoniec o tom, ako ťa má rada hovorilo aj to objatie. Viem čo tým chcela naznačiť...“ presviedčal ju Bruno.

-„Prosím, nie! Jednoducho to tak cítim, že nepatrím do tejto rodiny, tak vás nebudem rušiť. Vážim si tvoj záujem, ale nechcem rušiť...“ vysvetľovala ďalej a Sofia ho pohladila po chrbte.

-„No ako myslíš, ja ťa teda nútiť nebudem!“ žmurkol na ňu a videl ako Zuzana beží dole po schodoch, čo odpútalo jeho pohľad od Sofiinho zraku.

-„Oci, ja som tu prvá!“ kričala od radosti a vyťahovala ozdoby na stromček z úložného priestoru sedačky.

-„To bola teda rýchlosť!“ čudoval sa a vydal sa smerom do obývačky. Sofia za ním zakričala:

-„Ďakujem!“ usmiala sa.

Bruno jej ako súhlas venoval ten najkrajší úsmev, aký vedel vyčariť.

Prišiel do obývačky k Zuzane, ktorá už stála pri stromčeku a naťahovala z boka na bok zlatú reťaz, ktorú bola pripravená dať na stromček.

-„Najprv ale musia ísť, zlato, svetielka, pretože ak by sme ozdobili stromček najprv potom by to tam išlo veľmi náročné!“ rozprával jej, keď akurát prichádzal k stromčeku.

Šikovne vybalil farebné svetielka na podlahu, rozmotal malé uzlíky a zapojil ich do zásuvky, aby vyskúšal, či všetko funguje tak ako má. Zuzana len žasla nad tým, aké sú pestré. Bruno vypožil žiarovky zo zásuvky a pomaly ich dával na stromček. Začal od vrchu, až nakoniec došiel na spodok a svoju prácu skonštatoval vetou:

-„Presne sme to odmerali! Sme šikovní! Vybrali sme si stromček akurát na mieru!“ žmurkol na Zuzanu, postrapatil jej vlasy a otočil sa na Sofiu, ktorá sa prišla na nich pozrieť.

-„Tak, ako vám to tu ide? Mne to zatiaľ v kuchyni všetko klope,“ utrúsila a sadla si na taburetku pri krbe a zopla ruky do lona.

-„Ako aj tebe, tak aj nám sa darí! V podstate už ideme ozdobovať stromček! Svetielka by sme už mali, takže nehrozí, že sa náš dom stratí medzi ostatnými! Bude pekne svietiť! Myslím ten stromček, ak samozrejme bude pri okne...“ pozrel najprv na Sofiu a následne na Zuzanu, ktorá už držala v ruke sklenené gule, ktoré bola pripravená zavesiť na strom.

Postupne sa im podarilo ozdobiť celý vianočný stromček. Bruno zdobil vrch a Zuzana spodok a stred pomocou stoličky. Sofia sa len pozerala z jedného na druhého, ako pracujú a musela sa usmievať. Keď už došli ozdoby neostávalo nič iné, len nasadiť na vrch stromčeka hviezdu. Bruno vzal na ruky Zuzanu a ona tú hviezdicu nasadila.

Keď bola Zuzana na zemi, len dodala:

-„Je to krásne!“ vstala si spokojne vedľa stromčeka s rukami v bok a Bruno utekal po fotoaparát, aby ju stihol odfotiť. Zuzana ochotne zapózovala a po takej namáhavej robote im padol broskyňový čaj, ktorý im pripravila Sofia vhod. Všetci si sadli do akéhosi malého rodinného kruhu a dost' dlho sa rozprávali o všeličom možnom. Sofii bolo v ich spoločnosti príjemne.

Pomaly sa blížil podvečer a to znamenalo, že by malo byť všetko ako zo škatuľky. Bruno nechcel zaťažovať Sofiu a tak sa rozhodol, že pripraví všetko na večeru sám. Prestriet stôl, pripraviť darčeky a v neposlednom rade dať vedieť svojej matke o tom, že kedy má prísť na večeru.

-„Do čerta! Ja som na to úplne zabudol, aby som dal vedieť matke, kedy má prísť!“ nadával sám sebe, keď prišiel do kuchyne, aby vzal taniere.

-„Tak to je najvyšší čas, aby si jej zavolať“ žmurkla na neho Sofia a ponúkla sa, že ten stôl pripraví ona.

-„Myslím, že si mi už naozaj veľa pomohla, nechcem ťa zaťažovať ešte aj takýmito vecami!“

-„Mňa ale nezatážuješ, ja to spravím rada.“ odpovedala mu s úsmevom.

-„Naozaj to zvládnem sám! Mala by si si oddýchnuť, pretože večer tu bude naozaj frmol!“ poznamenal Bruno a vzal telefón z chodby a podišiel k oknu v obývačke. Vytočil číslo svojho brata Borisa a čakal kým to zodvihne.

-„Ahoj Boris! To som ja Bruno, mohol by si mi dať k telefónu matku? Potreboval by som s ňou súrne hovoriť!“

-„Jasné, že ti ju dám, ale priprav sa na to, že nemá najlepšiu náladu,“ upozornil ho Boris a Bruno z počiatku nechápal, ale pochopil.

-„To voláš až teraz? Ja to mám ako všetko stihnúť, aby som prišla na čas na večeru?! Môžeš mi to vysvetliť! Ako vidím nejdem nikam, pretože to jednoducho nestíham!“ posledné slová zvýraznila a Bruno sa len oprel

o parapetnú dosku a počúval výlevy jeho matky. Bez pozdravu, bez všetkého prešla rovno k jadru veci. Ale v podstate ani sa nečudoval, pretože fakt na to akosi nemyslel a tak si možno zaslúži to, čo chcel. Trest za jeho večnú zábudlivosť... Všetko má svoj dopad do budúcnosti...

-„Áno, chápem tomu, ale predsa, nie je to tak ďaleko, aby ste to nestihli trebárs na ôsmu, nie?“

-„Radšej ma ani neprovokuj!“ odsekla matka

-„Nepôjdem nikam, pretože mladý páňko sa spamätá o piatej večer a ty rýchlo všetko pripravuj! Nie, nie, tento rok jednoducho so mnou nepočítaj! Darčeky ti pošlem poštou!“ poznamenala na záver.

-„Ale...“ nestihol dopovedať a matka hovor zrušila.

Nenechal to tak a znova zavolať späť. Zodvihol to Boris.

-„Prosím ťa, nemohol by si skúsiť prehovoriť ešte matku, pretože Zuzana sa na ňu naozaj tešila! Je jediná stará mama, ktorá jej ostala...“ prosil Bruno svojho brata, aby sa pokúsil ešte nejako zachrániť situáciu.

-„Vieš čo, Bruno? Nevieť... Skúsím sa s ňou porozprávať, ale ako vidíš, tak za ten čas sa veľmi zmenila a vôbec neviem čo na to povie!“ upozornil ho.

-„Ďakujem pekne! Posnaž sa, naozaj chcem, aby ste prišli! Maj sa dobre!“ pozdravil a zložil telefón.

Chvíľku si búchal telefón mierne o hlavu a potom prišiel so šomraním späť do kuchyne.

-„Tak čo? Podarilo sa ti niečo vybaviť?“ zvedavo sa opýtala Sofia a prestrela posledný tanier a položila si ruku na stoličku a s hlavou na bok ho počúvala.

-„Jedine tak to, že matka sa na mňa nahnevla a to je asi tak všetko... Povedala, že som sa neskoro spamätal a že nemieni prísť... Darčeky pošle poštou...“ vysvetlil a Sofia sa pozrela len ľutujúcim pohľadom.

-„No nevádi... Budeme teda len traja. Idem pripraviť ten stôl konečne!“ robil unáhlené závery.

-„V poriadku, utekaj! Len by si si mal položiť otázku, či všetko predčasne nevzdávaš.“ usmiala sa na neho, vzala si servítku a pokračovala vo svojej práci, čo si naplánovala. Bolo treba ešte dotvoriť atmosféru pri stole.

-„Myslím si, že čo matka povie, tak to aj dodrží... A okrem toho...“ zarazil sa, keď sa pozrel na takmer prestretý stôl,

-„Nedohodli sme sa na niečom?“ podišiel k nej bližšie a zapozeral sa jej do jej nádherných zelených očí.

-„Nepamätám si, žeby sme sa na niečo dohadovali...“ vyplazila na neho jazyk a obišla stôl, aby sa dostala k ďalším servítkam. Bruno mal chuť ju chytiť, ale ovládol svoju chuť. Možno ešte nebol pripravený na to, aby jej dal najavo svoje city. Aj to príde...

Zuzana sa medzičasom, ako sa Bruno so Sofiou chystali pripraviť stôl na vianočnú večeru, hrala vonku pred domom v snehu. Stavala si rôznych snehuliakov a ako bolo u nej zvykom robila aj snežných anjelov a snažila sa postaviť si malé iglú.

Pri dome sa pomaly pristavovalo auto a Zuzana len pozorovala, kto z neho vystúpi. Keď dlho nikto nevystupoval, obrátila sa späť k svojmu dielku a po čase, ako sa hrala, dotyčný nehučne vystúpil z auta. Bol to Karol. Zuzana Karola ešte nevidela, takže ani zďaleka netušila, kto to je.

-„Ahoj maličká! Ako sa máš?“ pristúpil k nej a kľakol si, aby jej videl do očí.

-„Ahoj! Mám sa dobre, kto si?“ opýtala sa zvedavo Zuzana a tľapkala po snehovej guli.

-„Na to nezáleží, neboj sa nechcem ti ublížiť, len sa chcem trošičku porozprávať“ povedal milým tónom Karol.

-„Dobre. Ako sa voláš?“ opýtala sa Zuzana a popritom si obhrýzala rukavicu, presne tak ako mali vo zvyku malé deti, ktoré boli nesvoje.

-„Karol a ty?“

-„Ja som Zuzana! Ocko ma volá malé slniečko!“

-„Aha... Takže malé slniečko! Hm, a ocko je kde, slniečko?“

-„Tak ma smie volať len ocko!“ zamračila sa a pochodovala k domu a Karol prudko vstal.

-„Počkaj maličká! Ja sa len chcem s tebou porozprávať. Býva v tomto dome aj nejaká Sofia?“ zvedavým hlasom sa opýtal a znova si čupol, aby videl Zuzane priamo do očí. Zuzana po chvíľke prišla k nemu späť a odpovedala.

-„Áno, býva tu s nami! Je to dobrá teta, ktorá ma má rada a tak isto aj môjho ocka! On to síce nevidí, ale ja áno! Veľa krát som ju videla, ako zasnene na neho pozerala...“ povedala a chytila si kúsok snehu, potom ho odhodila.

-„Aha, takže tak. Tak potom tvoj ocko je dobre slepý by som povedal!“

-„Prečo takto hovoríš o mojom ockovi? On je dobrý!“ odpovedala a čakala, čo na to povie Karol a zložila si ruky na hrudi a tvárila sa odmietavo.

Karol položil Zuzane ruku na plece a niečo jej pošepkal do ucha.

Bruno doniesol do obývačky poháre a položil ich na stolík vedľa knižnice, aby nezavadzali na stole, kým bude prestierať. Mal už s tým skúsenosti, pretože každý jeden rok prestieral on, takže bolo pre neho hračkou dať servítky, tam kde patria a hlavne, ak mu pomáhala Sofia.

Napravil taniere, vyrovnal príbory, aby to ako tak vyzeralo a usmial sa na Sofiu, ktorá sa trápila so skladaním servítok. Predsa len dúfal, že sa podarí Borisovi a jeho matke prísť na večeru, takže s tým počítal.

Obiehal okolo stola a postupne si zo stolíka bral aj poháre a ku každému dal jeden na prípitok a druhý na pítie počas večere.

Ako postupoval smerom k oknu, inštinkatívne pozrel na Zuzanu čo robí, pretože dozeral sem tam, ako sa hrá a či sa niečo nedeje.

Bruno pozrel z okna a otočil hlavu späť k stolu. V zapätí otočil hlavu bleskovo späť a všimol si, že Karol drží Zuzanu za plece a nakláňa sa k nej a niečo jej asi najskôr šepká do ucha.

Bruno tresol silno pohárom o stôl, až sa stopka na ktorom bol, odlomila a zvyšná časť letela na zem a utekal rýchlo preč z obývačky a rýchlo von pred dom. Sofia v kuchyni počula, ako padlo niečo na zem v obývačke a rozbilo sa to a tak sa išla pozrieť čo sa deje. Videla však len ako Bruno vybieha z domu, na chvíľku sa zastavuje na verande a kričí:

-„Zuzana, okamžite pod' dnu!“ zakričal na Zuzanu, ktorá sa automaticky otočila smerom k nemu.

Bruno sa nezastavil a pokračoval k nej. Zuzana sa pohla smerom k domu a vo dverách uvidela Sofiu, ktorá na ňu kričala:

-„Zuzka, pobehni rýchlo dnu!“ zakričala a keď dobehla k dverám povedala jej:

-„Počkaj ma tu, hneď som späť!“ prikázala jej a zaplesla za sebou dvere a ponáhľala sa k Brunovi a Karolovi, aby sa nestalo nič zlé.

-„Čo si s ňou chcel? Hm, tak odpovedz!“ kričal Bruno do Karola a rýchlo sa k nemu približoval, pretože mal v sebe niečo, čo kedysi sľúbil Zuzana. Sľúbil jej, že sa jej nič zlé nestane a keď videl pri nej Karola, tak nemohol reagovať inak. Podišiel k nemu a zdrapil ho za košeľu.

-„To by si chcel vedieť, čo? Určite to tebe na nos nezavesím, ty podliak! Pamätaj si, že Sofiu necháš na pokoji!“ zvrátil sa v zovretí a pevne Brunovi stláčal ruky, až mu obeleli hánky.

-„Karol! Okamžite odtiaľto vypadni!“ kričala Sofia a stala si za Bruna. On pustil Karola a otočil sa k nej.

-„Sofia, nenechávaj teraz Zuzanu samú doma a bež za ňou, ja sa hneď vrátim!“ prikázal jej aby šla späť domov a poslúchla a otáčala sa, keď začula len silnú ranu.

Bruno sa otočil späť ku Karolovi a ten nešetril a Brunovi poriadnu vrazil do nosa a druhý krát rovno do oka a natrhol mu obočie, z ktorého mu začala tiecť krv a bol prehnutý aby náhodou nedostal ďalšiu ranu do brucha.

Bruno sa chytil za nos a potom za oko a všimol si len, ako Karol rýchlo nasadá do auta. Pri tom, ako sa otáčal a bol pripravený utiecť, zvrtol auto a takmer zrazil Bruna.

On len odskočil a nebyť jeho, tak zrazí i Sofiu, ktorá stála pri jeho boku po tom, ako ho Karol udrel. Pri tom, keď odskakoval, prudko zdrapil aj Sofiu a spolu sa zvalili do snehu.

Karol rýchlo pridal plyn a už bolo vidno len jeho auto na konci ulice. Sofia vstala prvá a pomáhala Brunovi postaviť sa.

-„Do čerta! Ten Karol tu čo zasa chcel!“ nešťastne kričala Sofia a podopierala Bruna, ktorý si držal krvácajúci nos a po boku tváre mu tiekla krv z obočia.

-„Netuším! Fakt netuším, ale držal Zuzanu za ramená a to ma do nepríčetnosti vytočilo, že niekto siaha na Zuzanu. Pedofil jeden...“ odpovedal jej s bolestnými vzdychmi Bruno.

-„Pod! Musíme to rýchlo ošetriť!“ rozkázala mu Sofia a Bruno sa zohol po mobil, ktorý mu vypadol z vrecka do snehu a spolu odchádzali k domu. Sofia sa na chvíľku oddelila od Bruna, vrátila sa k snehu, kde Bruno ležal, nohou zahrabala sneh a poobzerala sa okolo seba. Rýchlo dobehla Bruna a pevne ho chytila za ruku a vošli dnu.

-„Do pekla aj s ním!“ zúrili Bruno, keď sedel nad umývadlom a Sofia mu umývala tvár.

-„Hlavne sa nerozčuľuj, pretože ti to musím ošetriť!“ povedala a priložila mu dezinfekčný prostriedok na ranu.

Bruno sa len divne zatváril pri tom, ako pociťoval hrozné štipanie rany.

-„Keď sa mi raz dostane do ruky, tak ten ešte uvidí svoje! Nebude ohrozovať moju rodinu a hlavne sa nebude približovať k Zuzane...“ roztržito povedal a chytil si obvaz na čele, ktorý mu Sofia priložila na ranu a prelepila.

-„To som teda zasa raz dopadol!“ povedal a vyzliekol si tričko, ktoré bolo celé od krvi.

-„Vravela som, že on si nedá pokoj! Prepáč, je to moja chyba, pretože keby som tam nebola za tebou prišla, tak by ti možno nevrazil, ale vrazil by si ty jemu!“ škodoradostne sa uškrnula Sofia a Bruno sa len mierne usmial.

-„Počkaj nech ti dám na krk mokrý uterák!“ povedala a zasmiala sa.

-„Čo je na mne také smiešne?“ podráždene sa opýtal a čakal odpoveď.

-„Spomenula som si na ráno, kedy som ti povedala, že ti pomôže len ten uterák namočený v ľadovej vode, ktorý si po mne hodil...“ znova sa zasmiala, no potom na neho milo pozrela a utrela mu posledné kvapky krvi z tváre.

-„No čo už stane sa! Hlavné je, že mi už netečie krv z nosa!“ zaklonil hlavu a Sofia si len prezerala jeho telo, ktorým sa pred ňou pretáčal, aj keď nechcene. Jej zadívanie na jeho hrud' prerušil jeho pohľad a tiché odkašľanie:

-„Ďakujem ti, že si mi s tým pomohla, pretože neviem akoby som zvládol sám!“

Sofiu len myklo a dúfala, že nevidel, kde sa pozerala.

-„Oh! Nestojí to za reč! Len si to večer ešte prelep, pretože obočie neprestane len tak rýchlo krvácať!“ upozornila ho Sofia.

-„Ako vieš? Si lekárka?“ spýtal sa Bruno a vstával z vane.

-„Nie, ale zažila som si svoje!“ pozrela do zeme a vzdychla si a zabalila do kôpky krvavé obvazy.

-„Ten podliak ťa vari aj bil?“ spýtal sa držiak si obočie.

Sofia len smutne prikývla a Bruno si ju privinul na hrud'. Silno ho objala a utrela si slzu. Bruno na svojej hrudi cítil jej tep a veľmi ho to vzrušovalo, že mohol Sofiu ochraňovať. Pozrela mu do očí a dala mu bozk na líce. Bruno ten bozk ešte dlho hrial na tvári. Sofia ho chytila za bradu

-„Dávaj si nabudúce lepší pozor!“ zavrela oči, a pobožkala ho jemne na bradu.

Otočila sa a odišla preč. Bruno zostal len chvíľku nehybne sedieť na okraji vane a potom sa spamätal a odišiel do svojej izby po čisté tričko. Prechádzal do izby a držal si prelepené obočie. Ona ma pobožkala a dokonca dvakrát... Chytil si bradu a potom líce a následne si pošúchal celú tvár, keď vošiel do izby. Ona ma má skutočne asi rada... Usmial sa sám pre seba a navliekol si tričko s radom smajlíkov a prebehol si rukou po vlasoch, aby dostali znova ten strapatý tvar čo mali vždy.

| Šestnásta kapitola - Vianočná večera

Blížil sa čas večere a Bruno sa už vo svojej izbe pripravoval, obliekol si oblek a zišiel do obývačky. Cestou, ako si utáhoval červenú kravatu sa obzeral naokolo a nikde nikoho nebolo. Podišiel ku stolu, sadol si a odpil z minerálky, ktorú mal naliatu v pohári. Po chvíli počul kroky na schodoch a následné uvidel aj Sofiu, ktorá mala na sebe oblečené čierne večerné šaty a okolo krku mala diamantový náhrdelník. Bruno sedel na stoličke a s otvorenými ústami pozeral na Sofiu. V tej chvíli myslel len na to, aká je očarujúca a príťažlivá.

-„Mal by si zavrieť ústa, lebo tu bude prievan!“ zavtipkovala a sadla si na stoličku oproti nemu.

-„Vieš, že toto je konfliktná poloha?“ vysvetlil jej, aby zahovoril tému a usmial sa.

-„Tak to by som si mala odsadnúť bližšie k tebe!“ povedala láskavým tónom a posunula sa bližšie k Brunovi. Bruno sa len usmial a tento úsmev sa Sofii veľmi páčil, pretože ju vedel vždy potešiť.

Zuzana ešte stále neprichádzala a Bruno ju išiel do izby skontrolovať. Vybehol po schodoch a zaklopal na dvere izby.

Ozval sa len slabý hlások, že môže vojsť. Vošiel do izby a videl, že Zuzana sedí na posteli a plače. Bruno sa k nej priblížil a pohladil ju po vlasoch a čupol si k nej.

-„Čo sa deje slniečko?“ opýtal sa s ustarosteným pohľadom a vzápätí ho Zuzana silno objala.

-„Veľmi mi chýba maminka!“ povedala a Bruno jej utieral slzy a pobožkal na jemné vlásky.

-„Ver mi, že aj mne chýba, ale jednoducho si musíme na to zvyknúť!“ utešoval ju, keď ju už mal na rukách a jej hlavu na hrudi.

Do izby vstúpila Sofia, ale zastala pri dverách keď videla, že Bruno varuje Zuzanu.

-„Prepáčte nevedela som...“ ospravedlnila sa a odišla späť do obývačky. Bruno nestihol ani nič povedať a už bola preč.

-„Hlavne už neplač, pretože to nám maminu nevráti! Mala by si sa tešiť z toho, že sú Vianoce. Čas pokoja, lásky a radosti! Viem, že je to pre teba ťažké, ale...“ nedokončil vetu, vzdychol a usmial sa na ňu a znova ju pobožkal na vlasy.

Zuzana sa len nadýchla, že ide niečo povedať, ale nechala si to pre seba a miesto toho Bruna znova silno objala. Chvíľku nehybne stali a potom ju položil na zem.

-„A teraz sa utekaj obliecť, pretože za chvíľu bude večera!“ usmial sa na ňu a pri dverách dodal:

-„Sofia ťa má rada ako vlastnú dcéru... Čakáme ťa dole slniečko!“ dodal a zavrel dvere. Zišiel do obývačky k Sofii a vysvetlil jej čo sa stalo. Sofia tomu samozrejme pochopila, pretože aj ona bola malá a predsa aj ju musel niekto utešovať popri tých všetkých veciach, čo sa u nich diali a veľmi to bolelo. Nerada o tom rozprávala, ale vedela, že raz sa tom bude musieť pri nejakej príležitosti zmieniť.

Všetci už boli po polhodinke usadení pri stole a Bruno rozhodol, že budú ešte chvíľu čakať, či náhodou nepríde jeho mama. Stále v kútiku duše dúfal v to, že sa objaví a stráví s nimi Vianočnú večeru. Po tom, ako už prešlo sedem hodín a Bruno strácal aj posledný kúsok nádeje sa rozhodol, že budú večerať, pretože sa jeho matka a jeho brat neukázali a na tvárach Sofie a Zuzany videl netrpezlivosť, pretože sa snažili počas celého dňa nejst’.

-„Tak teda ideme jesť... Pretože, ako tak na vás pozerám ste schopné nakrájať mňa...“ povedal sklamaným hlasom Bruno a odišiel do kuchyne po jedlo.

Sofia prišla za ním a položila mu ruku na plece a utešujúcim tónom povedala:

-„Neboj sa! Nádej umiera posledná a možno skutočne prídu. Netráp sa s tým a hlavne nebuď smutný, pretože Zuzana sa na Vianoce asi najskôr teší...“ utešovala ho a Bruno si dovoľil opäťovať jej bozk, ktorý mu dala na líce v kúpeľni. Lenže bozk smeroval na ústa a Sofia sa nijako nebránila. Bola to len malá pusa, ktorá prišla nečakane, no vhod.

-„Ďakujem ti pekne za podporu!“ s úsmevom jej poďakoval a oprel sa hlavou o jej a obaja sa zasmiali a následne ju Bruno jemne pohladil chrbtom ruky po tvári.

-„Nerozumiem tomu, ako ťa mohol ten hajzel biť! Ja by som na ženu nedokázal zdvihnúť ruku!“ povedal úprimným hlasom a Sofia mu miesto odpovede chytila ruku a pobozkala.

Bruno vzal ťažší hrniec polievky a Sofia zobrala z kredenca oplátky. Obaja prišli do obývačky a usadili sa za stôl.

-„Mňam! Kapustnica!“ potešila sa Zuzana a nadvihla pokrievku. Bruno na ňu prísne pozrel, ale povedal jej milým tónom, že najprv budú jesť oplátky s medom a potom až kapustnicu. Zuzana neprotestovala- naopak bola rada.

Keď sa pustili do malého predjedla, ktoré k Vianociam patrilo, niekto zazvonil pri dverách. Bruno rýchlo položil svoju oplátku a rýchlym krokom smeroval k dverám. Utieral si ústa a keď otvoril dvere, tak sa mu nesmierne uľavilo, pretože uvidel vo dverách svoju matku, brata a neznámeho muža.

Ach bože! Ani len nevidno náznak toho, žeby sa bola moja mamička zmenila... Keby vedela, ako ju rád vidím! A brat? Ten sa teda naozaj zmenil. Vyrástol a dospel... Bruno sa v duchu usmial.

-„Ahoj mami! Ahoj Boris! Dobrý deň!“ pozdravil každého a podal každému aspoň ruku. Matka akosi na to nevyzerala, že by sa chcela s Brunom objímať, ale Boris sa pri ňom zastavil a bratsky ho objal a potľapkal po pleci.

Bol rád, že ho po takom dlhom čase vidí a keď sa mu Boris zadíval do slabučko zelených očí, vedel, že si budú mať o čom rozprávať. Bruna to vôbec neprekvapilo, keď sa tiež pozrel do očí tej istej farby. Predsa sú rodina.

-„Vôbec sme už s tým nerátali, že prídete!“ povedal a ukázal im miesto, kde si majú odložiť svoje veci.

-„Bruno, dovoľ, aby som ti predstavila tvojho nového „otca!“ povedala Ema- matka a predstavila mu ho.

-„Bruno. Toto je Anton. Anton. Toto je Bruno!“ predstavila ich a obaja si znova s úsmevom potriasli rukou.

-„Čo sa ti to preboha stalo, že máš prelepené obočie?“ nechápavo sa opýtala Ema.

-„To je dlhší príbeh...“ nechcel jej predsa povedať, že sa pobil s Karolom, keď ho ani nepoznala...

Bruna ale zarazila poznámka, ktorú povedala jeho matka. Že nový otec... Ja by som bol najradšej, keby bol pri mne môj otec a nie nejaký cudzí muž, ktorého sotva poznám... Ale jasné! Časy sa menia a tak, ako si moja mama našla nového chlapa, tak ja si začínam privlastňovať novú ženu... potmehúdsky sa usmial a ukázal im trom, kadiaľ majú prísť do obývačky, aj keď vo vnútri mal otázku, čo chcela matka povedať tým novým otcom. Žeby už dávno zabudla na svojho prvého manžela?

V tom momente, ako vošli do obývačky sa vrhla Eme okolo nôh Zuzana a hlasno ju privítala:

-„Starká!“ na viac sa nezmohla a Ema sa len musela usmievať, keď po takom veľmi dlhom čase videla svoju vnučku Zuzanu. Ema si ju zobrala na ruky a čudovala sa, ako veľmi rýchlo vyrástla

-„Si nejaká ťažká počúvaj!“ vykrikla Ema, keď ju držala

-„Musíš si pomaly zvykať, mami, ja som si už zvykol!“ odvetil Bruno a pohladil ju jemne po chrbte.

-„A ty si kto?“ opýtala sa Zuzana, keď bola ešte stále na rukách pri Eme.

-„Ja som tvoj strýko Boris!“ usmial sa na ňu a uštipol ju do líca.

-„Ty si môjho ocka brat?“ skomolila vetu a všetci sa schuti zasmiali.

-„Áno, presne, ja som ten s ktorým sa tvoj brat bil v detstve!“ mrkol na Bruna a on si inštinktívne pri slove bil chytil obočie a udrel priateľsky Borisa do pleca.

Bruno sa poobzeral po miestnosti a nevidel, kde je Sofia, aby ju predstavil. Po chvíľke prišla z kuchyne s oplátkami a ďalším tanierom pre Antona, pretože nepočítali s ďalšou osobou.

Ema sa obzrela na Sofiu a ihneď zmeravela a nahlas povedala:

-„Musím si sadnúť, je mi nejako...“ nedopovedala a v momente ju Boris radšej chytil za ruku a Bruno pohotovo prisunul stoličku. Zuzana sa len skryla za Bruna.

-„Mami, čo sa deje? Je ti zle?“ ustarostene sa vypytoval Boris.

-„Nie, nie! Je mi dobre, len mi prišlo trošku nevoľno... To asi z toho náročného cestovania!“ mávala rukami okolo tváre a letmo pozerala na Sofiu. Keď dala každému na tanier novú oplátku a pripravila prestieranie pre Antona, prišla k nim a podala Eme ruku.

-„Dobrý deň! Vy musíte byť Brunova matka! Ja som Sofia!“ povedala a podala jej ruku.

-„A- ahoj Sofia!“ koktala Ema a po tom, ako počula meno sa jej potvrdilo to, čo si myslela.

-„Hádam ti nevádi, že ti tykám!“ opýtala sa jej matka a zadívala sa jej do zelených očí.

-„Nie, nevádi mi to!“ usmiala sa na ňu a Ema dodala:

-„No vieš, napadlo mi tak, že keď žiješ s Brunom, tak asi budeš jeho nová partnerka.“ povedala a Bruno jej vysvetlil, ako to vlastne je

-„Nie, Sofia, nie je moja nová partnerka, je to naozaj na dlho a keď budeme mať chvíľku času, tak ti to všetko poviem!“ objasnil jej Bruno a pozrel na Sofiu veľmi rozpačitým pohľadom a Sofia len prikývla na znak toho, že vie o čo ide. Bruno na ňu len žmurkol okom a usmial sa. Po tom, ako sa všetci rozhovorili Bruno podišiel k Sofii a pohladil ju jemne po chrbte a šepol jej do ucha ďakujem.

-„Tak! Je na čase by sme sa pustili do večere, čo poviete?“ opýtal sa Bruno a ukázal Antonovi a Borisovi miesto.

-„No neviem ako vy, ale ja som dosť z tej cesty vyhladol!“ Anton sa zasmial od srdca a prijal miesto, ktoré mu ponúkol Bruno. Ako sa hovorí: Mnohým ľuďom nevieme porozumieť, ale stačí, aby sa rozosmiali, a celý ich charakter leží pred nami ako na dlani. Bruno už nemal pochybnosti o tom, aký asi Anton je. Usmial sa na neho a prešiel v rýchllosti za matkou, ktorú chytil za ruku a priviedol ju k stolu. Bola povďačná za to, že ju odprevadil. Silene sa usmiala a sadla si na svoje miesto.

Pre pána Boha! Čo tu ona robí? Ako sa tu ona mohla objaviť? Sofia! Nie, nesmie sa to nikto dozvedieť... pomyslela si Ema, keď pozerala na večerajúceho Bruna a Sofiu. Rýchlo prebehla pohľadom po ostaných a znova sa zamyslela.

Ach, ako dlho som len nevidela môjho prvorodeného syna! Bruno! Vôbec si sa nezmenil. Teraz ľutujem, že som na teba tak do telefónu kričala... Odpusť mi to... Určite sa ti ospravedlním, keď budeme spolu aspoň chvíľku... Ale ako je to možné, že Sofia je u teba doma? Však on je do nej zaľúbený! Môže to skrývať ako chce, mne neujde jeho iskra v očiach... Všetko má svoj čas... Nič mu zatiaľ neprezradím... rozmýšľala Ema popri tom, ako jedla polievku, no nebola si istá tou vetou, ktorú si myslela. Bola síce toho názoru, že všetko by sa malo objasniť na začiatku, no vedela, že možno teraz na to nie je najvhodnejší čas.

Keď popri nej Sofia s Brunom prechádzali len sa usmievala a hodnotila, kto sa ako zmenil. Najväčšiu radosť mala asi zo Zuzany.

Druhé jedlo bol zemiakový šalát s morkou. Popri tom, ako všetci pohromade večerali, sem tam prehodil Boris reč s Brunom, ktorý sedel vedľa neho a so Sofiou, pretože bol zvedavý, ako sa dostala k Brunovi do domu. Bruno nenápadne kopol Borisa do nohy, aby dal pokoj a pochopil.

Po večeri, keď sa už všetci najedli a vyzeralo to tak, že nikto už jesť nebude Bruno vstal od stola a s ním aj Sofia. Bol pripravený zozbierať špinavý riad a odniesť ho do kuchyne, ale pri tom, ako stál vedľa Sofie, mu šepľala do ucha:

-„Myslím, že by si chcel byť so svojou mamou sám! Navrhni jej, aby ste išli spoločne po darčeky, čo privedli...“

Bruno na to nič nepovedal, pretože si nevšimol, že nedoniesli darčeky a len pozrel nadšenými očami, pretože Sofia vedela vždy prečítať z očí to, čo si želal... Nenápadne ju pohladil po ruke aby si to nikto nevšimol a išiel do chodby po vetrovku. Doniesol ju aj Eme a šepol jej do ucha, aby išla s ním von, do auta po darčeky.

-„Sofia, prosím ťa, mohla by si zahovoriť Zuzanu, aby sme doniesli dnu darčeky?“ pošepol Sofii do ucha, keď prechádzala okolo. Sofia len kývla hlavou a zavolala na Zuzanu

-„Zuzana? Môžeš mi prosím ťa pomôcť s riadom, ty ho rada odpratávaš!“ povedala s úsmevom na tvári a Zuzana ochotne podišla k stolu a zobrala dva hrnčeky do ruky a pochodovala smerom do kuchyne za Sofiou.

-„Mami, som naozaj rád, že ste prišli! Ani neviete, akú radosť ste spravili mne a určite netušíš, akú radosť má Zuzana!“ povedal jej a objal ju, aj keď ona mu to najprv neopätovala, no neskôr ho objala aj ona. Potom Bruno otvoril dvere a Emu oviaľ chladný vánok a prekrižila si ruky. Potichu za sebou zavrel dvere a ako schádzali schodíkmi, ticho prerušila jeho matka.

-„V prvom rade sa ti chcem ospravedlniť! Nemala som tak na teba vyskočiť do telefónu, ale všetko sa to zmenilo, keď som videla vás dvoch so Zuzanou! Prepáč, vlastne trochu!“ žmurkla na neho, keď kráčali k autu.

-„Ako to myslíš, trochu?“ nechápavo sa opýtal Bruno.

-„Myslíš si, že som slepá a nevidela som, ako si sa pozrel na Sofiu zaľúbeným pohľadom? Zjavne neviete čítať ešte z očí... A keď si vstával od stola a niečo si jej pošepol a potom pohladil ruku?“ vysvetlila mu Ema a otvorila kufor na aute a pozerala sa na prekvapenú Brunovu tvár.

-„Priznávam, že Sofia sa mi naozaj páči ale neviem, či je to vzájomné...“

-„Prosím ťa, Bruno! Nevidíš, že kebyže môže tak po tebe skočiť? Však ju nenechaj len tak odísť! Je to správne dievča! Ver mi! A myslím, že ty si správny chlap...“ povedala mu, keď zatvárala kufor.

-„Ako to vieš? Ty ju vari poznáš?“ opýtal sa nechápavo a prehliadol poznámku na jeho osobu.

Ema chvíľku mlčala a nepovedala pravdu, pretože to by všetko ešte viacej skomplikovalo...

-„Nie, samozrejme že ju nepoznám, ale jednoducho to cítim! Nenechaj ju len tak... Ona chce teba a ty ju!“ žmurkla na neho a pobrali sa k domu. Na chvíľku zastali pred domom.

-„A povieš mi, ako sa dostala k tebe domov?“ zvedavo sa opýtala Ema

-„To je naozaj na dlhšie a ak sa náhodou dnes naskytne príležitosť, určite ti to poviem!“

-„Inak, vážne ma to mrzí čo som ti všetko povedala... Mám ťa skutočne rada a mám neuveriteľnú radosť, že si ma pozval. Boris sa tomu takisto potešil. Ďakujem!“ potľapkala ho voľnou rukou po chrbte a Bruno otvoril dvere na dome. Obaja vošli dnu, Ema zobrala aj Brunove tašky a on pre istotu zamkol dvere...

-„Sofia! Zuzana!“ zvolával ich Bruno, keď prichádzal do kuchyne.

-„Poďte! Prišiel Ježiško!“ zvolal a usmial sa na Sofiu a všimol si ako bleskovo Zuzana zareagovala.

-„Ježiško!“ zakričala a utekala do obývačky.

-„Opatrne!“ kričal za ňou Bruno a Sofia ho zastavila a opýtala sa ho:

-„Čo sa na mňa stále usmievaš? Privádzaš ma do rozpakov! Nebuď v rozpakoch, keď sa na mňa usmeješ úsmevom, ktorý vie vyčariť len tak najväčší playboy a k tomu ešte keď má také biele zuby!“ zmätene, ale s humorom mu povedala Sofia.

-„No prepáč! Budem sa teda na teba len mračiť, ok? A k tomu si nebudem umývať vôbec zuby, aby som ich mal žlté!“ doložil k jej poznámke, obaja sa zasmiali a Sofia ho udrela do pleca a Bruno odpovedal vycere-
ním zubov. Sofia sa za neho zakvačila a išli do obývačky, ako skutočný pár.

-„Idem hore do svojej izby, pretože toto je vaša rodina!“ povedala keď boli pri schodoch a zastavilo ju len, ako ju Bruno chytil za ruku, ktorou sa ho držala.

-„Nikam nejdeš! Teraz patíš do rodiny aj ty a mimochodom, Ježiško určite nezabudol ani na teba!“ žmurkol na ňu a Sofia neprotestovala a prišli už ruka v ruke k stromčeku.

-„Oci! Oci! Pozri sa čo som dostala!“ kričala Zuzana, keď prichádzali obaja do obývačky.

-„Čo to je? Oj, Ježiško asi nakupoval v hudobnom obchode a kúpil ti CD Zuzany Smatanovej?“ začudovane s hereckým výkonom sa pýtal Zuzany.

-„Áno, áno! Ako vedel, že som práve chcela toto CD?“

No bude to asi tým, že si na neho zasnene pozerala viac ako 10 minút pred obchodom s hudbou... pomyslel si Bruno

-„Ja netuším! Ježiško je veľká osobnosť! Chce aby si sa Zuzkou asi inšpirovala...“ zasmial sa Bruno a Zuzana odbehla znova k stromčeku.

-„No len, myslím, že sa budeš musieť veľmi skoro začať učiť angličtinu, pretože ako vidím tak Entirely Good je anglický album...“

-„Mne to oci nevadí, hlavne, že budem počuť moju obľúbenú speváčku Zuzku Smatanovú! Nevieš, oci, kde sa dá zohnať jej podpis?“ zvedavo sa pýtala ďalej.

-„Fíha, tak to vôbec netuším, ale skúsím napísať Ježiškovi, či by ešte neposlal ďalší malý darček.“

-„Ďakujem oci! Si super!“ kričala a objímala ho okolo nôh a keď sa zohol pobozkala ho na líce.

-„Je tu jeden darček aj pre teba aj pre Sofiu!“ kričala spod stromčeka a dobehla k nim a podala im ich darčeky.

-„No, tak vidím Bruno, že si mal naozaj pravdu! Ako ma tu len ten Ježiško našiel?“ zvedavo sa pýtala Sofia. Brunovi nič iné nezostávalo, len sa na ňu znova usmiať.

Sofia otvorila svoj darček a len nemo pozerala na neho s otvorenými ústami.

-„Tak toto... Toto nemôžem fakt prijať, Bruno!“ rozplývala sa nad darčekom čo jej daroval.

-„Akoby nie? Ja som ti to predsa nepriniesol! Musíš si to už len nechať!“

-„Je to naozaj krásny náhrdelník! To som si ani nezaslúžila! Všetka sa poznáme len necelé dva týždne!“

-„Lenže, Sofia, aj ty a aj ja vieme, že sa za tie necelé dva týždne naozaj veľmi veľa zmenilo!“ vysvetlil jej Bruno.

-„To áno, ale predsa..“

-„Nechcem nič počuť!“ usmial sa a ponúkol jej, že jej náhrdelník pripne na krk.

Nakoniec, otvoril svoj darček aj Bruno.

-„Ježiško bol trochu menej kreatívny a doniesol len toto...“ usmiala sa Sofia a pozrela naokolo po izbe.

-„Menej kreatívny, ale bohatý! Asi smrdím, čo už!“ povedal ironicky Bruno.

-„Myslím, že to nebolo zámerom Ježiška, aby ti naznačil toto, ale jeho zámerom bolo asi to, aby si voňal stále...“ uškrnula sa a Bruno ju objal a Sofia mu dala bozk na druhé líce.

-„Tak toto sa mi už páči! Bozky od dvoch žien!“ zadíval sa pred seba a objal Sofiu okolo ramien.

Samozrejme, svoj darček si našla aj Ema, Boris a aj Anton, aj keď nie od Bruna, pretože on ani len netušil, že niekto taký ako Anton príde...

Nakoniec Zuzana dostala asi najviac darčiekov, z ktorých sa veľmi tešila. Pobehovala po dome s novými vecami a hračkami, čo dostala a vo veži hralo potichu Entirely Good...

| Sedemnásť kapitola - Konečný verdikt

Všetci sedeli v obývačke za stolom a viedli debatu o tom, čo je pekné na Vianociach. Samozrejme Zuzana ich nevnímala, pretože bola pohltaná zabávaním sa s darčekom, ktoré dostala. Všetci si možno našli pod stromčekom, čo si tajne želali, ale keďže sa spolu celá rodina nevidela dosť dlhý čas nebolo to možné, aby si splnili všetky želania. Bruno bol však rád, že sa im podarilo takto stretnúť po dlhom čase. Dostal ten najkrajší darček. Prišla jeho matka s bratom a získal na svoju stranu Sofiu.

Sedel oproti Eme a pohľad mu zabľúdil na matku, ktorá na neho intenzívne pozerala a chcela, aby sa išli porozprávať, pretože jej musí toho naozaj veľa vysvetľovať. Bruno vstal od stola a Ema sa postavila tiež. Sofia ich len pozorovala a čakala, čo sa bude diať.

Bruno niečo Eme pošepol do ucha a vydali sa spolu hore schodmi, asi išli najskôr do Brunovej izby. Sofia pokračovala v rozhovore s Borisom, pretože si povahovo sadli.

–„Tak tu budeme mať už kľud, tak sa môžeme porozprávať o čom chceš!“ vysvetlil Eme a otvoril jej dvere na svojej izbe a naznačil, aby išla dnu. Ema bez pohľadu na Bruna vošla a usadila sa na stoličku pod schodmi na povalu. Bruno si sadol oproti nej na kraj postele a čakal, čo sa bude Ema pýtať.

–„Tak? Nechceš mi niečo povedať o Sofii?“ zvedavo sa opýtala Ema.

–„A čo by si také chcela o nej počuť? Najskôr to, aby som ti vysvetlil ako sa dostala ku mne domov a ako sa mi stalo to čo mám na oku...“

–„Áno! Si šikovný, bystrý! Tak hovor teda...“ riekla Ema.

–„No. Jedného dňa, asi pred viac ako týždňom, mám taký pocit to bolo, kedy sme sa prvýkrát stretli,“ začal vysvetľovať, ako sa spoznali

–„Ako si si mohla všimnúť, tak sa mi podobala na Andreu a tak som ju teda nemohol len tak obísť a pri pohľade na to, ako sedela na lavičke pred obchodom a chúlila sa v malej kôpke, som jednoducho nemohol odísť...“ povedal a Ema len pozerala a počúvala ho.

–„Možno práve preto si ju aj ty spoznala a to ťa zarazilo, je to tak?“ spýtal sa a zvrtol rozprávanie iným smerom.

Ema len spozornela a narovнала sa na stoličke a pomyslela si. Bruno, keby to bolo tak ako vravíš... Je v tom úplne niečo iné, o čom ty ešte nevieš a myslím, že teraz by nebol ten najvhodnejší čas s tým začínať... Raz, keď bude na to ideálny čas ti to určite poviem, a budete všetci prekvapení... Ale to má zatiaľ čas... Nechcem robiť chaos...

–„Nie, nemyslím, že to bolo tým. Ja som prekvapená neostala, len mi prišlo zle z tej dlhej cesty!“ klamala Ema a pozerala pritom do očí Bruna, aby to znelo presvedčivo.

On jej pozeral tiež priamo do očí a bol presvedčený, že hovorí pravdu tak prikývol a pokračoval.

–„Jednoducho sme sa začali rozprávať a prišlo na to, že jej muž ju vyhodil z domu...“ povedal a Ema na neho zarazene pozrela.

–„Požičal som jej bundu, aby vonku nezmrzla a potom mi ju prišla vrátiť a od vtedy som ju už z domu nepustil... Nevie, ale jednoducho mi padla hneď do oka!“ dokončil rozprávanie.

–„To je všetko?“ prekvapene sa spýtala Ema

–„A čo by si chcela ešte počuť? O tom, ako ju jej manžel týral, bil a o tom, že má aj dieťa o ktoré sa nemohla starať presne tak ako ja? Ona je v podstate rovnaký prípad ako ja, takže ju chápem a snažím sa ju vždy vypočuť! Však to je zasa na veľmi dlhé rozprávanie o tom, čo sa stalo so mnou a Andreou...“

–„A si si istý, že to nie je ten typ ženy, čo príde k mužovi, vyplače sa mu na pleci a spraví v jeho živote chaos? A myslím, že mi nemusíš nič o vás dvoch s Andreou hovoriť, pretože viem ako to bolo... Jednoducho som bola presvedčená, že ty taký nie si...“ položila otázku a následne mu povedala čo si o tom všetkom myslí.

-„A myslíš si, že prečo by som mal túto ranu na hlave? Raz sem prišiel, dal jej jednu facku a teraz prišiel znova a keby som nebol zasiahol, tak možno to neschytám ja ale ona! Jej manžel je psychopat a neviem čoho je schopný, ale teraz som si overil, že je schopný ísť ešte ďalej, ako som predpokladal!“ dokončil, vstal z postele a smeroval k oknu.

Ema ešte stále sedela na stoličke a len pozorovala Bruna, ako sa prechádza po izbe od okna k posteli a späť.

-„No, tak ako ťa poznám, tak to si nedáš jednoducho vyhovoriť a budeš si pevne stáť za svojím... Tak... Len si dávaj teraz dobrý pozor na to čo budeš robiť... Môžem ti povedať, že Sofii pri pohľade na teba, oči veselo hrajú, takže to najskôr nepredstiera...“ povedala a vstala

-„Tak ti želám veľa šťastia! Určite sa ti to podarí, verím v to!“ usmiala sa na Bruna, naznačila mu držanie palcov a položila mu ruku na plece.

-„Nebolí ťa už to obočie?“ spýtala sa starostlivo Ema.

-„Ďakujem ti mama! Nie, nebolí, už ma to pri vás prešlo...“ chytil jej ruku a chvíľu ju držal vo svojich rukách.

-„No a počkaj! Myslím, že ešte aj ty si mi chcela niečo povedať, preto sme sem išli...“ zastavil ju pri odchode.

-„Bruno môj! Chcela som ti len povedať, prepáč! Je mi to naozaj ľúto... Viem, čo sa ti všetko stalo a naozaj ma to mrzelo, keď som ti do mobilu povedala, to čo som ti povedala... Prepáč!“ ospravedlnila sa a otočila sa k dverám.

-„Mami! Som rád, že si sa mi ospravedlnila, ale nebolo to naozaj potrebné, ja ťa chápem tiež... A okrem toho, už si sa mi raz ospravedlnila!“ povedal a uprene na ňu pozrel.

Bruno jej otvoril dvere a odišli spolu do obývačky medzi ostatných. Zuzana sa na nich vrhla a objímala ich. Bruno bol naozaj rád, že má pri sebe svojich najbližších...

-„Anton, Boris. Je na čase, aby sme sa rozlúčili, pretože je už dosť neskoro a čaká nás ešte cesta domov...“ zavelila Ema a obaja ako na povel vstali z pohovky. Spolu s nimi vstala aj Sofia a prešla k Brunovi.

-„Ale počkajte! To hádam nemyslíte vážne. Dom je dosť veľký na to, aby ste sa vyspali aj tu. Tak nevymýšľajte a prespíte tu! Hneď ráno, ako vstanete môžete ísť, ale samozrejme po raňajkách!“ prikazoval im Bruno, ale Ema mu vysvetlila, čo je vo veci.

-„Bruno. Radi by sme ostali pri vás ešte aspoň jeden deň, ale jednoducho to nejde, pretože Boris ráno odlieta do Londýna za priateľkou.“

-„Aha. Tak to som fakt nevedel! To si sa ani nepochválil!“ štuchol brata do boku, keď sa pri ňom pristavil.

-„Nebol na to čas a ani si sa nepýtal, tak mne to nenapadlo. Kebyže mi to mama nepripomenie, tak aj ja zabudnem na to, že zajtra niekam idem, pretože mi tu bolo s vami príjemne!“ vysvetlil a zobral si Zuzanu na ruky.

-„Tak to sa máš naozaj čím chváliť! Zabudnúť na Luciu...“ pochválila ho Ema s iróniou v hlase. Boris sa len nevinne usmial a položil Zuzanu na zem.

-„Teda ja dúfam, že prídete čoskoro aspoň vy dvaja s Antonom, mama!“ sklamane povedal Bruno.

-„Hej, ale ja predsa nejdem preč na tri roky a určite sa vrátíme sem na Slovensko aj s priateľkou, tak určite prídeme!“ žmurkol na Bruna a všetci traja sa pobrali k dverám, aby sa obliekli.

Sofia nechcela byť pri rodinnej debata nazvyš, tak sa rozhodla, že odprace poháre zo stola, čo ostali po malej debata po otváraní darčiekov.

Všetci sa obliekli a Bruno pribehol ešte s taškou ich darčiekov, ktoré si takmer zabudli a prihodil aj tácku koláčov, čo napiekli so Zuzanou

-„Ale nepreháňajme to zasa Bruno, dobre!“ povedala nahnevane Ema.

-„Mami, hádam neohrdneš zákuskami, čo robila Zuzana a ja!“ usmial sa na ňu a neostávalo jej nič iné, len si tie koláče vziať.

-„Ďakujem vám teda veľmi pekne za vašu návštevu, ktorá nás potešila! Ja len dúfam, že nabudúce to bude o čosi dlhšie a stihneme toho viac a dúfam aj v to, že Boris sa nebude ponáhl'ať domov a prespíte tu!“ povedal provokačným tónom.

-„Hej brácho! Teraz to nehádz všetko len na mňa!“ Boris sa uškrnul a udrel silno Bruna do pleca, keď vychádzal z domu.

-„Hej, to trošku bolelo! Som zvyknutý, že ma tam udiera Sofia a o dosť jemnejšie!“

-„No tak musíš cvičiť! Nebudeš mať potom roztrhnuté obočie!“ povedal provokatívne a ukázal prstom na obočie a uhol sa Brunovi, ktorý sa mu chystal vrátiť úder.

-„Idem ešte s vami k autu!“ povedal a zaplesol za sebou dvere.

-„Maj sa dobre Bruno! Je mi ľúto, že sme nepokecali dlhšie, ale nebolo zjavne o čom... Ešte si si na mňa nezvykol...“ povedal Anton a potriasol Brunovi rukou.

-„To nevadí! Beriem ťa ako súčasť rodiny a dúfam, že najbližšie teda niečo preberieme a dozviem sa o tebe viac!“ posledné slová zvýraznil a obrátil sa na matku.

-„Myslím, že o ňom si mi chcela čo to viac povedať, ale zabudla si na to!“

-„Bruno! Som už predsa staršia, tak nemyslím na všetko!“ vyhovorila a naznačila mu, aby ostal pri dome, pretože si nevzal ani bundu a pobehoval len v obleku.

-„Ostaň radšej tu, pretože prechladneš a kto sa bude starať o Zuzanu? Pozdravím za teba Borisa a vieš, že mobility existujú, tak ak chceš vedieť o Antonovi možno viac, tak mi zavolaj, ale prosím nie zajtra, pretože budem hotová z dnešného večera, ledva budem žiť... A hlavne dávaj si pozor na toho Sofiiho muža, pretože ako sa zdá, je dosť drsný...“ dodala a poberala sa k autu.

-„A opatruj si Sofiu, chlapče!“ usmiala sa pri dverách auta

-„Určite zavolám mama! A ďakujem za upozornenie... Okúsil som na vlastnej koži a neboj sa, Sofiu si nedám!“ kričal za ňou, chytil si ranu a následne si prekrížil si ruky na hrudi, pretože mu bola zima. Oprel sa o dvere a pozoroval, ako nastupuje Ema do auta a ako sa otáčajú na ceste a pomaly miznú na križovatke.

Bruno ešte potreboval chvíľku ostať na vzduchu, aby si to všetko v hlave urovnal. Dvere na dome sa otvorili a objavila sa v nich Sofia. Obzrel a keď ju tam uvidel, musel sa jednoducho usmievať.

-„Nejdeš dnu? Zuzana je už asi unavená, pretože si už ľahla na sedačku a zišlo by sa ju uložiť do postele... Predsa len poznáš jej pocity lepšie!“ chytila ho za plece. Uchopil jej ruku a otočil sa k nej.

-„Už idem. Len som potreboval chvíľku čerstvý vzduch. Idem sa postarať o Zuzanu. Dnes ti ďakujem naozaj za všetko, čo si pre mňa urobila, naozaj si to vážim!“ poďakoval sa jej a obaja odišli dnu. Bruno zatvoril dvere a skontroloval pre istotu, či skutočne zamkol a inštinktívne sa pozrel cez záclonky na okne pri dverách pred dom, či sa tam nič nedeje. Nevidel nič okrem svietiacich pouličných lúčok a stôp po aute jeho matky, za ktorou mu bolo tak trošku ľúto. Očakával, že na prvý krát sa zdržia dlhšie, ale aj to čo boli spolu stačilo, aj keď si tým nebol istý...

Prešiel do obývačky a sadol si na kraj sedačky k Zuzane, ktorá sa na neho ospalo pozrela.

-„Oci, som unavená, odnesieš ma do mojej izby?“ opýtala sa detským hláskom a Bruno nemohol povedať nie.

Jemne jej vytiahol z ruky CD Zuzany Smatanovej a položil ho na stôl.

-„Samozrejme slniečko!“ usmial sa na ňu, pohladil ju po vlasoch, dal bozk na čelo a radšej si nechal otázku či má zuby umyté pre seba, pretože on nemal tiež veľmi náladu každého komentovať.

Zobral ju na ruky, jej papučky vzal do druhej ruky a pomaly vyšiel po schodoch k izbe. Opatrne otvoril dvere a položil ju na posteľ. Vyzliekol jej šaty, obliekol pyžamo a čítať rozprávku v tomto prípade nebolo potrebné, pretože zaspala ihneď, ako ju prikryl perinou. Podal jej Macka spoločníka a zhasol svetlo. Potichu vyšiel z izby a s úsmevom na tvári zišiel späť do obývačky.

Zostúpil zo schodov na chodbu a videl, ako Sofia vypína svetielka na strome a sfukuje sviečky na stole, ktoré horeli počas návštevy jeho matky. V ruke držala pohár červeného vína.

Možno by som skutočne nemal čakať, pretože moja mama sa nezvykne mýliť a ak je to tak ako povedala, tak sa možno nemám čoho obávať... Musím byť síce opatrný, ale jednoducho ďalej to nemôžem ukrývať... premýšľal a s úsmevom na tvári sa približoval k Sofii.

Podišiel k nej a otočil ju k sebe. Nestihla nič povedať a už ju Bruno začal vášnivo bozkávať a Sofia sa nebránila. Položila pohár na stôl, bez toho, aby sa pozerala. Padol na zem a Sofia len mlčky nadvihla nohu, po ktorej jej tieklo víno. Cítila presne to isté čo on. Čo ak sa nenaskytne iná príležitosť?

Dala mu ruky okolo krku a stále ho bozkávala. Po chvíľke prestala a oprela si hlavu o jeho a spokojne sa usmievala.

-„Vyliali sme víno, nevádí?“ povedala slabým hlasom plným túžby.

-„Kašľať na to!“ pobozkal ju a Sofia sa mu prehrabla vo vlasoch.

-„Keď si povedal, že mám vlasy ako Mortishia, myslel si to vážne?“ dala mu jemný bozk na špičku nosa.

-„Máš nádherné vlasy!“ chytil jej ich do ruky a zhlboka sa nadýchol ich vôňe.

-„A teraz čo plánuješ?“ usmiala sa a pobozkala ho na krk.

-„Chyť sa ma okolo krku!“ rozkázal jej a ona neprotestovala.

Bruno ju chytil aj za nohy a niesol si ju do svojej izby v náručí. Počas toho, ako išli po schodoch bozkávala ho na krku a objímala. Došli k jeho izbe a otvoril dvere. Opatrne ju položil na posteľ a čakala, čo sa bude diať. Odišiel a ona ostala prekvapená, ale pochopila, keď videla, že išiel len zatvoriť a zamknúť dvere na izbe. Nevedela dlhšie čakať a tak podišla ona k nemu a chytila ho za kravatu a odtiahla k posteli. Ležala na chrbte a on sa držal nad ňou opretý rukami o posteľ. Počas toho sa bozkávali a chvíľu v tejto polohe ostali. Chytil ju okolo bokov a jemne si na ňu ľahol. Vyzliekol jej šaty a bozkával ju po celom tele. Ona spravila to isté... Posadila sa obkročmo na neho a vyzliekala mu postupne košeľu a bozkávala ho na hrudník. Bruno sa načiahol za jej hlavou a vášnivo ju znova pobozkal.

Neskôr ležali na posteli nahí a vášnivo sa bozkávali a Sofii vírili hlavou rôzne myšlienky, až nakoniec na ne zabudla. Silno Bruna objímala a cítila jeho telesné teplo na každom kúsku svojho tela. Jemne ju bozkával po ramenách, rukách, tvári a hrudníku a Sofia sa nebránila.

Po vášnivom milovaní obaja zaspávali a Bruno ju pod tlakom spánku chytil jemne okolo celého tela a Sofia sa privinula bližšie k nemu, akoby sa obávala aby od nej neodišiel. Takto ostali až do rána a Sofia po dlhom čase cítila, čo je to dôverovať mužovi, ktorý ju má skutočne rád.

Druhá časť

| Prvá kapitola - Po šiestich rokoch

Čas skutočne ubiehal ako voda a Bruno sa spolu so Sofiou ani nenazdali a bývali spolu už neuveriteľných šesť rokov. Šesť rokov, počas ktorých sa zmenilo tak veľa a zároveň skoro nič... Bruno už toľko nemyslel na Andreu, pretože po svojom boku mal Sofiu, ktorá ho neustále podporovala a tešila sa z každých maličkostí s ním a tak isto to robil aj on. Bol neskutočne rád, že v ten deň, keď išiel pred šiestimi rokmi nakupovať ju pred obchodom stretol... To čo sa v minulosti stalo v súvislosti s Andreou v ňom zanechalo hlboké stopy a bola to akási výstražná značka, aby sa nevrátil k tomu životu, ako viedol pred šiestimi rokmi. Aj napriek tomu, že občas si na Andreu spomenul, musel si priznať, že krásu toho života by asi po jej boku nezažil a možno by ani nevidel, ako jeho dcéra vyrastá. To ho tešilo najviac. Tešilo ho, že Sofia vyplňala to miesto, ktoré mal dlhý čas prázdne, a tešilo ho to, že spolu s ňou sa mohol starať o Zuzanu. Počas tých dlhých rokov Zuzana pochopila, čo všetko sa stalo, no možno si nepamätala presne na všetko o čom sa rozprávali keď bola ešte malá. Chystal sa jej to všetko vyrozprávať, no tušil, že to nebude potrebné, pretože Zuzana bola inteligentná a všetko pochopila, aj keď si nebol istý, či vo vnútri nemá ešte nejaké nezodpovedané otázky. Aj na to príde nakoniec čas. So Sofiou sa mu nažívalo dobre a všetko prišlo akosi spontánne. Prvé milovanie, prvé bozky a v neposlednom rade svadba. Svadba, ktorá bola pred rokom a Bruno spolu so Sofiou nažívali v spoločnom živote už jeden rok. Jeden rok, počas ktorého Sofia používala meno Franková. Vôbec sa za to nehanbila a po čase prestala myslieť na to, čo sa robí v jej živote a ako jej Karol ubližoval... Mala po svojom boku manžela, ktorý ju nadovšetko miloval a aj Zuzanu, ktorú už brala za ten dlhý čas ako svoju vlastnú dcéru. Sofia síce mala svojho syna, no vzdala sa toho po tom, čo všetko Karol vyvádza a tak ho v podstate nevidela celých šesť rokov... Ostali jej len spomienky a občasne trápenia sa nad tým, ako sa asi má.

Zuzana mala šesťnásť rokov a Bruno tridsaťpäť. Vôbec sa necítil na svoj vek práve naopak. Sofia o ňom tvrdila, že je práve v tých najlepších rokoch, aj keď on o tom presvedčený nebol. Všetci starli a Sofia tiež. Ona mala pred rokom tridsaťpäť a bola rada, že prežila šesť rokov s Brunom a vôbec to neľutovala a stále bola rovnako do Bruna zamilovaná ako na začiatku. Niekedy sa ale trápila nad tým, čo všetko jej Karol spôsobil tým, že ju oddelil od jej syna, ale napokon sa s tým musela zmieriť. Brala to ako jednu veľkú skúšku osudu, ktorú v skutočnosti nemá nikto rád a každý sa s ňou musí popasovať najlepšie ako vie. V kútiku duše ale dúfala, že raz ho predsa len znova uvidí, ale aj tak jej to nevráti späť tie roky, čo ho nevidela. Nevidela ho vyrastať, nevidela ho tešiť sa z bežných vecí... To ju bolelo asi najviac.

Karol sa od tej doby, ako Bruno dostal od neho nakladačku objavil ešte niekoľkokrát, ale nič zvláštne sa nestalo až na to, že raz to schytala aj Sofia a od vtedy dáva Bruno na ňu pozor, pretože ona je to, čo si po Zuzane najviac stráži...

Zuzana sa taktiež za tých šesť rokov zmenila. Začala chápať mnohé veci, ktoré sa v jej živote udiali a začala sa s nimi zmierovať a nepripadalo jej to nejako zdrvivé, že jej matka nežije, pretože Bruno jej predsa raz rozprával o tom, ako ho držala ďalej od nej, pretože nechcela aby sa niečo stalo. Jednoducho jej to nevedela odpustiť a svojho otca milovala nadovšetko. Aj keď sa niekedy spolu pochytili nebolo to nič vážne a vážila si ho ako veľkú osobnosť, ktorá sa bola schopná o ňu postarať v tých najťažších rokoch. Mala síce svoje ťažšie roky ešte pred sebou, ale verila v to, že ona to zvládne a išla si stále za svojimi cieľmi, tak, ako aj v detskom veku, tak i teraz. Na Sofiu si zvykla ako na vlastnú matku, aj keď ju nevolala mama, ale Sofia.

Zvykli si na seba obe a stále si mali čo povedať a Zuzana pomaly prestala vnímať, že nepatrila do ich rodiny. Nepatrila! Po tom, ako si ju Bruno vzal za ženu sa Sofia stala jej macochou, ale ten názov sa jej nepáčil, tak to radšej nechala pri oslovovaní Sofia. Vedela ju vždy podporiť v tých babských veciach a vždy sa dobre porozprávali.

Zuzana sa chcela silou mocou stať speváčkou. Po dlhšom uvažovaní sa rozhodla, že sa začne venovať hre na gitaru. Najprv na akustickú gitaru a možno neskôr aj na elektrickú, aby mala aký taký prehľad. Na gitare dlho nehrala. Bolo to od jej pätnástich rokov... Tento rok bude mať sedemnásť a tešila sa na to, pretože to ju posunie o čosi ďalej. Bude plná nových skúseností a čo je hlavné, bude sa cítiť zasa staršia a tak si bude plniť ďalej svoj sen. Už od svojich pätnástich rokov si písala svoje texty piesní do šuplíka a všemožne sa nažila zložiť k tým textom aj hudbu.

Prvý, kto počul jej hudbu bol Bruno. Vedel jej vždy povedať objektívny názor. Nebolo to veľa tónov, ale predsa niekde treba začať...

Brunova matka Ema sa u nich v poslednej dobe objavovala dosť často, pretože sa nechcela vzdať možnosti tráviť čas aj s Brunom. Brunovi veľmi veľa rozprávala o Antonovi a aj o jeho otcovi, ktorý umrel pri závale v baniach. Nakoniec si na seba znova navykli a vždy sa vítali s otvorenou náručou. Ema ale stále mlčala o tajomstve, ktoré vedela... Nechcela všetko skomplikovať a vedela, že príde ten čas, kedy to bude vhodné povedať... Raz do mesiaca sa spolu celá rodina stretávali a prekecali spolu dlhé hodiny pri grile na ich záhrade alebo v dome najmä počas Vianoc, ktoré si nenechali od vtedy, ako ich Bruno prvý krát zavolať, ujsť. Nakoniec v kruhu rodiny im bolo najlepšie a čo bolo potešujúce jeho bratovi Borisovi spolu s jeho priateľkou Luciou sa narodil malý „uzlíček“ štastia. Bol to malý chlapček a dali mu meno po svojom otcovi.

Bruno sa tešil, pretože si znova po dlhom čase vyskúšal, aké je to v rukách držať malé dieťaťko a tešil sa z toho, že má konečne svojho synovca, ktorému môže rozprávať o tom, čo s bratom v detstve prežili.

Bol teplý, letný, sobotný večer a pomaly sa schyľovalo k búrke. Nikto sa tomu ani nečudoval, keď zasa raz bol veľmi horúci a namáhavý deň, kedy teplota presiahla tridsať stupňov Celzia.

Zuzana, Bruno a Sofia sedeli spolu pri stole v obývačke a rozprávali sa o všetkom možnom, tak, ako to robili každý jeden večer. Rozprávali sa o prežitom dni, o tom čo Zuzana zažila a aj keď to bolo veľa krát náročné pre ňu o tom rozprávať, nakoniec sa im otvorila. Bruno zastával ten názor, že rodičia dieťaťa by mali poznať všetko o svojom dieťati. Samozrejme do tej miery, pokiaľ to chce samo dieťa povedať. Zuzana bola veľmi zhovorčivá a vždy sa rada podelila o to, čo prežila.

-„Bojím sa!“ zažartovala Zuzana, ktorá sedela s vyloženými nohami na kresle oproti sedačke na ktorej sedel Bruno spolu so Sofiou v objatí.

-„A čoho? Toho, že ti blesk udrie do zadku?“ prekvapene sa opýtal Bruno a pozrel sa na Sofiu, ktorá sa len pridusene zasmiala.

-„Ale prosím ťa, oci! Z toho som už vyrástla! Vieš predsa, že ja dážd' a búrku milujem, pretože pri tom sa dá dobre písať!“ žmurkla na neho a prevrátila stranu vo fotoalbume.

Mala pred sebou staručký fotoalbum, ešte po Andreinej matke a pozerala si fotky ako vyzerali jej predkovia. Po dlhom čase urobili spolu s Brunom poriadky na povale a podarilo sa im konečne zbaviť toho prachu, ktorý tam tiež zaberá miesto...

-„Pamätáš si na to, keď sme chceli ísť po tie ozdoby na povalu a povedal si mi, že je tam neporiadok? Hm, myslím si, že sa tam oplatilo po dlhom čase poradiť a naozaj to stojí za to!“ usmiala sa a ukázala na otvorený fotoalbum.

-„Mal by som sa k tým fotkám dostať potom aj ja!“ odpovedal jej na to a privinul si Sofiu bližšie k sebe.

-„No a teda, čoho sa bojíš?“ opýtal sa ustarosteným hlasom a Sofia len mlčky na nich pozerala a pohrávala sa s vlasmi.

-„Bojím sa, ako dopadne náš výlet... Však už v pondelok odchádzame na chatu do Tajova! Bože, ako ja nemám rada tieto výlety!“

-„Zuzka, ty si ale nespoločenská! Predsa len si so spolužiakmi posledný týždeň a tak by sa možno zišlo rozlúčiť s nimi pred prázdninami! Uvidíš, že ten týždeň ti prejde tak rýchlo, že sa ani nenazdáš. Však tam nebudeš dlho, pretože v piatok už máte vysvedčenie!“ vykarhal ju Bruno.

-„Myslím si, že to zvládneš! Vždy si všetko zvládla bez starostí a teraz to nebude o nič iné! Za tie roky, čo ťa poznám si myslím, že vždy si všetko dokázala, tak nemaj žiadne obavy.“ dodala Sofia a silnejšia objala Bruna, ktorý ju pobožkal na čelo.

-„To je naozaj super... Vy to beriete vážne s nadhľadom, ale čo mám na to povedať ja? Ja sa vážne obávam, pretože ako poznám mojich spolužiakov, tak tí sa tam opijú pod obraz Boží a ja tam budem jediná triezva?“ spýtavo sa pozrela na Bruna a vzápätí pozrela do albumu a usmiala sa nad dobovou fotkou ľudového súboru.

-„Aha, tak v tomto je problém! Prečo si myslíš, že tam bude každý piť? Je to pravda síce, že v poslednej dobe sa to nejako rozmohlo, ale nechci mi povedať, že jediná z triedy nepiješ! A pokiaľ sa nemýlim, tak idú s vami aj učiteľky, tak sa nemáš čoho báť...“

-„Tie naše učiteľky odborníčky!“ poznamenala ironicky a zahryzla si do pery, lebo to nechcela povedať, pretože Bruno je učiteľ.

-„Myslím, že takto by si nemala hovoriť... Vieš, že to nemám rád!“ poznamenal Bruno a podišiel k oknu obývačky z ktorého pozoroval ticho padajúci dážď.

-„Prepáč, oci! Nechcela som, ale tak, ja tam nechcem ísť...“ pokúšala sa z toho Zuzana vyvliecť.

-„Nepokúšaj sa o to, aby si tam nešla! Už je to zaplatené a ja nenechám peniaze škole!“ oznámil jej zvýšením tónom a prudko sa k nej otočil od okna.

-„Dobre, som ticho... Idem tam, ale máte ma na zodpovednosti, ak sa niečo stane!“ zatvorila fotoalbum a zamyslene sedela v kresle.

-„To akože chceš týmto povedať, že nie si taká silná osobnosť, že neodoláš alkoholu? Videla si, čo sa stalo s tvojou mamou a so mnou, keď sme pili? Videla?“ karhal ju Bruno a v momente sa znova otočil k oknu, pretože keby to nebol spravil, vybuchol by ešte viac. Sofia k nemu podišla a pohľadila ho po chrbte a objala ho zozadu.

Bruno chcel dosiahnuť to, aby sa nikdy na cestu alkoholu nedostala. Nechcel, aby sa jej stalo to isté čo jemu. Mal isté výčitky svedomia, ale niekde v hĺbke tušil, že ona toho nie je schopná a nikdy by mu to nepravila. A možno sa aj hlboko mýlil... Bruno prijal objatie od Sofie.

-„Oci, prepáč mi, to som vôbec nechcela povedať! Ja len, len...“ koktala a Sofia sa k nej obrátila, pohľadila ju po ramene a pošepla jej do ucha.

-„Utekaj, tam kde si chcela, ja to vybavím, neboj sa! Bude všetko tak, ako má byť...“ žmurkla na ňu, objala ju a Zuzana jej s vďakou v očiach naznačila, že ju má rada a odišla do izby. Ľudia sa niekedy totiž dokážu dorozumieť aj bez slov a Zuzana bola povďačná, že Sofia dokáže tak dokonale vyčítať reč tela.

-„Bruno,“ oslovila ho a v momente sa k nej otočil.

-„Ona to tak nemyslela... Treba jej aj trošku veriť a určite si uvedomuje, čo robí! Však nie je už malé dievča...“ pohľadila ho po ruke a Bruno ju pobožkal na ruku.

-„Viem, ale jednoducho nechcem aby sa jej stalo to...“ nedopovedal a Sofia ho umlčala bozkom.

-„Tak takéto umlčanie beriem!“ dopovedal a začal sa so Sofiou bozkávať.

-„Ale jednoducho, chápeš, že nechcem, aby sa stalo presne to isté... Obávam sa toho najviac...“

-„Ty si nedáš povedať?“ spýtala sa ho, chytila ho za ramená a silnejšie objala

-„Tak sa mi to páči... Si konečne ticho a neuvažuješ nad tým čo bolo...“ usmiala sa a položila si hlavu na jeho hrud' a nechala si hladiť vlasy.

Zuzana akurát schádzala do kuchyne a videla, ako sa Bruno so Sofiou pri okne bozkávajú.

-„Môžete ísť rovno do supermarketu, možno vás tam uvidí viac ľudí!“ zakričala za nimi a Bruno sa rozbehol ku sedačke a hodil po nej vankúš.

-„Haha, netrafil si ma!“ ukázala mu dlhý nos, zasmiala sa a odišla do kuchyne.

-„Lízatká... Tí ak vydržia tri sekundy bez bozkávania, tak je to na Guinnessovu knihu rekordov...“ šomrala si pre seba a vydala sa do kuchyne, aby si niečo zobrala z chladničky.

Cestou si dávala svoje dlhé čierne vlasy do vrkoču a keď prevracala očami, v duchu si nadávala, že zasa ide niečo vyjedať...

Milovala čiernu farbu. Nemala žiadne komplexy, ale jednoducho sa jej na oblečení páčila a vlasy si prefarbovala stále, pretože ich mala hnedé.

Pokračovala v tradícii a tak, ako aj jej matka, tak aj ona ich mala dlhé a čierne. Sofia sa rozhodla, že si ich skráti, aj keď jej to bolo ľúto, ale napokon zmena je život.

Zuzana podišla ku chladničke, lenivo ju otvorila a prehrabávala sa v nej, čo si dá. Vytiahla jogurt, ale vzápätí ho vrátila späť do chladničky a tak vyhral pomarančový džús. Otvorila ho a začala piť z fľaše. Do kuchyne prišla aj Sofia a poznamenala:

-„Neviem, či je vhodné piť z fľaše...“ povedala a nenápadne sa smiala. Zuzana preglgla a spýtala sa:

-„Prečo myslíš?“

-„No lebo z tej fľaše pil už Bruno a aj ja!“ hrýzla si do pery a s výsmechom sa na ňu pozerala.

-„To vážne? Hneď som späť!“ rýchlo zavrela fľašu a strčila ju Sofii do ruky.

-„Neboj sa, ja nemám žiadnu chorobu a tvoj otec tak isto nie!“ kričala za ňou, keď išla do kúpeľne. Položila fľašu džúsu na pult a následne si aj ona sadla na stoličku pri tomto pulte.

-„Och, to mi mohlo napadnúť! Ak z nej pili obaja naraz... Je to nereálne, ale pri nich sa dá čakať všetko! Aaaa, to akoby som sa bozkávala s vlastným otcom, brr!“ striasla sa a ponáhľala sa do kúpeľne, cestou natriafila na Bruna, ktorý nechápal, čo to splietala s bozkávaním.

-„Čo sa jej stalo? Utekala do kúpeľne a pri tom niečo hovorila o bozkávaní sa so mnou...“ Bruno sa nechápavo pozeral na Sofiu, ktorá sa začala smiať.

-„Čo je tu také smiešne?“ spýtal sa s ešte nechápavejším pohľadom.

-„Len to, že tvoja dcéra sa dozvedela, že z fľaše džúsu sme pili obidvaja,“ Sofia si zakrývala rukou ústa pri tom, ako sa smiala.

-„Aha, to vysvetľuje to, že sa so mnou akoby bozkávala!“ už sa konečne dostal do deja aj on.

-„No, ale však ostane to v rodine...“ poznamenala a Bruno sa usadil za pult, kde spolu čakali na Zuzanu.

Zuzana po chvíľke mierila do kuchyne a utierala si ústa. Keď prišla k nim striaslo ju.

-„Už vám niekto povedal, že ste nechutní?“ opýtala sa a radšej si naliala čistú vodu.

-„Nikto ti nekázal piť priamo z fľaše...“ Bruno sa uškrnul a čakal reakciu. Zuzana prehltnula dúšok čistej vody a povedala:

-„A vám to kto kázal? Nemysleli ste aj na ostaných členov rodiny, čo budú smädný?“ vysvetlila im a znova sa striasla.

-„Nikdy som ťa nevidel piť džús, tak prečo sme ti ho mali nechávať?“

-„No tak časy sa menia a budete vedieť, že už od teraz pijem džús aj ja... A ak náhodou ešte budete niečo piť z fľaše, nechajte tam aspoň nálepku buď s odkazom, alebo logom kontaminácie!“ vyliala zvyšok vody do drezu a prisadla si k nim.

-„Nepreháňaj zasa!“ povedal Bruno, ale smiechu sa neovládol

Zuzana len prevrátila oči a prečítala si zloženie džúsu...

-„Hneď mi bolo jasné prečo nechutí tak akoby mal... Je to zasa raz poľský výrobok a v spojení s vašimi sliunami... Fuj, je to hnusné!“ zamračila sa a nahodila kyslý výraz tváre a odsunula fľašu ďaleko od seba.

-„Niektoré poľské výrobky sú dobré, no a zasa ako Sofia povedala nemáme chorobu...“ povedal jej a šťuchol ju do boku.

-„Dobre, mne je to už jedno, mohli by sme prejsť na inú tému? Čo máme na večeru?“

-„,Čo dom dal“ sa to volá!“ prezradila Sofia.

-„No tak chladničku radšej neotváram a tak jediné na čo mi padol pohľad je hriankovač, tak budú hrianky!“ rozhodla Zuzana a mierila do skrinky po toasty.

-„No tak konečne nič neotvorené a vyzerá to byť, že je to výrobok zo Slovenska, jupí!“ tešila sa s úsmevom na tvári, no nie dlho.

V momente, ako pristupovala k hriankovaču udrel blesk a následne silný hrom a vyplo elektrinu.

-„Ale tak toto hádam nie!“ Zuzana hodila toasty na linku a sadla si znova k Sofii a Brunovi.

-„Tak čo, dáš si džús?“ opýtal sa Bruno provokačne a Zuzana sa radšej zdvihla a odišla do obývačky zapáliť sviečky.

-„Nie, zapálím si sviečku a budem sa sýtiť pohľadom na ňu... Chladnička určite ponúkne niečo neotvorené...“ vysvetlila a odišla od nich preč. Sofia s Brunom sa na seba len pozreli a začali sa smiať.

| Druhá kapitola - Odstrčená

Zuzana vyšla po schodoch a vošla do svojej izby. Hodila sa na posteľ a chvíľu mlčky pozerala do stropu a rozmýšľala o tom, ako bude na výlete. Nenávidela tieto spoločenské akcie, pretože vždy musela počúvať príkazy učiteľov, niekedy nezmyselné reči svojich spolužiakov a hlavne, robiť to, čo robia oni, aby zapadla do kolektívu a nebola iná. Jediné, čo na nich nenávidela, bolo to, že vždy sa vedeli dostať do nálady jedine pomocou alkoholu. Jednoducho vedela, že tento raz to nebude inak a nepomôže ani to, že ich veci prehľadajú všetky učiteľky aj trikrát. Však napokon, oni si vždy nájdu dobrú skrýšu na to, aby prepašovali alkohol a cigarety so sebou...

Zuzana ležala na posteli a hlboko si vzdychla.

-„No tak to by sa teda začalo! Už len toto mi k št'astiu chýbalo, aby som celú noc nespala a rozmýšľala nad tým, aké to tam bude...“ prevalila sa na brucho a oprela si hlavu o vankúš a pozerala von oknom.

-„Nakoniec... Možno nebude ani tak zle, ako si to predstavujem... Však napokon je to vždy tak, že tam, kde sa neteším, tak je tam dobre...“ rozprávala sa sama so sebou pretože takúto formu rozmýšľania milovala. Dodávala si tým odvalu a nesnažila sa pri tom myslieť na to, že to možno nebude práve také, ako si to predstavuje.

Po chvíli, keď nečinne ležala na posteli, klopal na dvere jej izby Bruno.

-„Zuzana? Volá ti spolužiačka!“ oznámil jej.

-„A ktorá? Ešte toto mi chýbalo do pekla!“ prevrátila očami a išla si od Bruna, ktorý stál vo dverách vziať telefón.

-„Prosíím...“ povedala znechuteným hlasom do telefónu.

-„Ahoj Zuzka! To som ja Tery...“ ohlásila sa jej spolužiačka Terézia. Tery bola jej prezývka, pretože ju tak volali všetci.

Tak od nej by som vôbec nečakala, že by sa mi ozvala...

-„Ahoj Tery, čo by si odo mňa potrebovala?“ opýtala sa prezieravo.

-„Ja som sa len chcela opýtať, či ideš na ten výlet... Mali sme sa ešte možnosť vystriedať, ja by som išla miesto teba, ako náhradníčka, ak by si ty nešla...“

-„Nie Tery, ja idem... Je mi ľúto, že tam nebudeš... Musím jednoducho ísť! Teším sa, nemôžem si to nechať ujsť! A prečo ty vlastne nejdeš?“ jej hlas sršal iróniou.

-„Ja som ochorela, nespomínaš si? Nezaplatila som do termínu a tak som už nemohla ísť... A tak sme sa dohodli s učiteľkou, že ak niekto nepôjde, tak pôjdem namiesto neho a potom mu peniaze vrátim...“ vysvetlila jej Terézia

-„A ako vieš, že práve ja som nemala ísť?“ opýtala sa napäto Zuzana.

-„Však sme sa o tom rozprávali, že nemáš rada tieto výlety spomínaš?“ Zuzana sa zarazila a udrela si po čele.

Mala by som si dávať v budúcnosti pozor na to, s kým sa o čom rozprávam...

-„Ach, jasné, spomínam si! Vieš, mala som teraz toho trošku viacej, tak som na to všetko zabudla. Ehm, no je mi to fakt ľúto, ale idem... Možno sa ešte niekto ozve a pôjdeš miesto neho...“ dopovedala a prešla k oknu, kde si vydýchla.

Zuzana sa nemusela akosi s Tery rozprávať, pretože sa v triede spolu ani veľmi nerozprávali, aj keď občas sa jej Tery hodila ako „bútl'avá vrba“ a vedela jej skutočne pomôcť. Ale i napriek tomu všetkému, akosi nepocit'ovalo to pravé priateľstvo.

-„Nevadí, hádam to niekedy nabudúce vyjde! Tak sa tam maj fajn a užite si kopec zábavy!“

-„O, ďakujem, určite tam bude zábava, prepáč, musím končiť, pretože ma volá mama! Ahoj!“ rýchlo zložila a zarazila sa.

-„Sakra! Ja nemám mamu, tak to bolo asi trošku nápadné!“ odkašľala si a zasmiala sa pre seba ako psychicky narušený človek.

Ako položila telefón na stolík, tak začal znova zvonit’.

-„Prosím, už po druhý krát!“ zašomrala do telefónu Zuzana a na druhej strane sa znova ozvala jej spolužiačka, ale tento raz nie Tery.

-„Ahoj, to som ja Kamila!“ ozvalo sa na druhej strane.

-„Och, chvalabohu! Myslela som si, že je to Tery, lebo doteraz som s ňou viedla rozhovor o tom, či idem na výlet...“

-„A ja som sa čudovala, že prečo sa k vám nejdem dovolať... A ideš na výlet teda?“

-„Čo sú to za blbé otázky? Jasné, že idem!“ vyviedla ju z omylu a znova si ľahla na posteľ.

-„Predstav si, že som Tery nevedomky povedala, že ma volá mama a musím končiť!“ zasmiala sa do telefónu a za ňou aj Kamila, ktorá dodala.

-„No myslím, že to bude trošku nenápadné, keď celá trieda vieme, že nemáš mamu...“

-„Nemám, ale tak čo už... Nič lepšie mi v tom momente nenapadlo!“ znova sa zasmiala a spýtala sa:

-„A čo si vlastne chcela?“

-„V podstate, už si mi na to odpovedala, že ideš na výlet... Len to som chcela... Potrebovala som to vedieť, pretože som sa trápila, ako sa zadelíme na izby...“

-„Teba to ešte neprešlo, tie blbé systémy na to ako budeme spolu na chatkách?“ vyhrkla, prevrátila očami a pošúchala si rukou tvár.

-„Tak predsa to musí niekto zorganizovať, nie?“ spýtala sa Kamila

-„No jasné, musí...“ odpovedala zúfalým hlasom a znova prevrátila oči k stropu.

-„Už si pobalená?“ Zuzana rýchlo zahovorila.

-„Ja som sa balila už včera, pretože v piatok som nemala čas, keďže sme boli v meste no a včera som nemala čo robiť, tak som si zbalila... A ty?“

-„No mne sa akosi nechcelo, bola som lenivá, tak ma to len teraz čaká!“ dopovedala vetu a vstala z postele a vyťahovala cestovnú tašku z úložného priestoru pod posteľou.

-„No tak to by si sa mala pohnúť, pretože ako je u nás dievčat známe, tak nám to trošku trvá!“ pobavene povedala Kamila a čakala na reakciu Zuzany.

Tá len hlasno do telefónu vzdychla a Kamila sa spýtala:

-„Čo tam robíš?“

-„Ale nič! Zaseklo sa mi pútko od tašky v šuplíku, tak som ho vyťahovala... No a áno! Sme dievčatá a musíme sa predsa pobaliť lepšie ako chalani... Oni s tým nemajú podľa mňa problém... Jedny boxerky, jedny tepláky, no a myslím, že dva tričká a to je všetko!“

Kamila sa len musela smiať a dodala:

-„A ponožky si zabudla! Stačí jeden pár!“ doplnila a spolu so Zuzanou sa zasmiali.

-„Ach jaj, nechce sa mi to baliť, je toho tak strašne veľa! Na koľko to tam vlastne ideme?“

-„No pokiaľ sa nemýlim, tak v stredu ráno sa odtiaľ vraciame!“

-„Tak to nebude zasa také zložité zbalit' veci na tri dni... Prežijem to nejako.“ vzdychla si Hodila tašku na posteľ a dala si prázdnu ruku vbok.

-„Ja toho tiež nemám veľa! Stačia základné veci a zopár náhradných... A taktiež to čo vždy!“ dokončila a Zuzana sa zarazila.

-„Už zasa idete pokúšať šťastie? Bože ako to ja nenávidím, toto pašovanie!“ sadla si na posteľ vedľa tašky a čakala, čo Kamila povie.

-„Ty buď ticho! Však ty nič nebudeš niest', napokon ako vždy!“

-„No a čuduješ sa mi? Ja neslopem pokiaľ si zabudla a viem sa aj inak zabávať ako s alkoholom!“ povedala jej priamo.

-„Nevieš o čo prichádzaš! Určite to tento rok aj ty vyskúšaš!“

-„A tým si ako môžeš byť taká istá? Viem o čom je alkohol a ani ma to akosi neláka...“ vysvetlila jej Zuzana.

-„Obávaš sa len preto, že tvoj otec bol kedysi ožran a tvoja matka na to zomrela?“ Kamila sa drzo opýtala.

Zuzana pozerala s otvorenými ústami na skriňu pred ňou a nezmohla sa na slovo a po chvíľke ticha povedala:

-„Myslím, že toto si už vážne prehnela! Si trápna rozmaznaná krava, čo nevie od radosti čo robiť, tak žerie ako dúha! Chod' do čerta!“ nakričala na ňu a zložila telefón. Chvíľu sa spamätávala z toho šoku, ktorý jej spôsobila jej najlepšia kamarátka Kamila a po chvíľke sa vrátila späť do reality.

Keď si znova spomenula na rozhovor s Kamilou, tislí sa jej slzy do očí no snažila sa premôcť a tak prudko vstala a rukami si pošúchala oči.

Krava jedna! Si o sebe myslí, že bude urážať môjho otca a bude sa hrať na veľkú paniu... To iste, ja to zvládam aj bez blbého alkoholu! Sakra, prečo nemôžem mať aspoň jednu normálnu kamarátku?

Po chvíľke znova zazvonil telefón a Zuzana ho zúrivo zodvihla.

-„Kto- tam- je?“ spýtala sa a čakala, že jej bude volať Kamila, aby sa ospravedlnila, ale márne. Jej to bolo zjavne jedno.

-„To som ešte ja, Tery!“ predstavila sa a Zuzana len znova prevrátila očami a zakryla si mikrofón rukou a zanáďavala.

-„Počúvam, čo by si ešte chcela?“ zúfalo sa opýtala.

-„Mne len napadlo, že ty nemáš matku...“

-„Áno, ďakujem za pripomenutie, ale volala ma Sofia, moja náhradná matka, ak ti to pomôže...“ ironicky poznamenala a nahnevane sa usmiala na telefón.

-„Ak prepáčiš, tak by som sa už rada pobalila, pretože to takýmto činom nestihnem a pôjdeš tam miesto mňa ty...“

-„To vážne?“ natešene sa opýtala Tery.

-„Nie, robím si žarty... Maj sa!“ dopovedala, nečakala na odpoveď a zložila.

Nahlas si vzdychla a odložila telefón naspäť na stolík.

-„A ak ešte raz zazvoníš, tak letíš von oknom, fešáček!“ prísne povedala telefónu a ukazovala na neho ukazovák.

Zuzana konečne podišla ku skrini, otvorila ju a zhlboka sa nadýchla.

-„Tak! Idem na to!“ povedala si pre seba nahlas a dotiahla ku skrini tašku, do ktorej si začala baliť veci.

Prvé ranné, letné lúče začali v Zuzaninej izbe pomaly prenikať cez žalúzie dnu a štekliť Zuzanu po tvári. Tá sa len prehodila na druhý bok a keď sa jej už nedalo spať, pomaly vstala z postele a prešla k oknu. Vytiahla žalúzie a letné slnko ju ožiarilo. Prižmúrila oči, aby lepšie videla von a všimla si, že vonku je už ruch, ale nejakú veľkú pozornosť tomu nevenovala. Zakrývajúc ústa, keď zívala, prešla okolo tašky s vecami a len konštatovala:

-„No super! Dnes to celé začne... Mala by som si dávať pozor, aby som pri tom skákaní od radosti ne-spravila na povale dieru...“ znechutene prerušila ďalší príchod zívnutia a pomaly prešla po schodoch dole do kuchyne, odkiaľ sa už ozýval smiech Bruna a Sofie.

-„Dobré ráno!“ zakričala a mávla rukou na pozdrav a druhou si prikryla ústa, keď znova zívala.

-„Aj tebe dobré ráno!“ odpovedal Bruno a po chvíľke sa zarazil.

-„Ako to, že si ešte doma? Nemala si byť už pri autobuse a čakať so spolužiakmi?“ nechápavo sa spytoval.

-„Kľud oci! Máme sa stretnúť až o pol deviatej a je len...“ nedopovedala, keď sa pozrela na hodiny a vyvalila oči.

-„Štvrť na deväť! Prečo ste ma, do frasa, neprišli zobudiť? Zaspala som!“ kričala, položila krabicu mlieka na linku a utekala do svojej izby, cestou si vyzliekala župan a niečo si pre seba šomrala.

-„Do čerta je pre túto situáciu asi slabé slovo! Do ri...“ nedopovedala, len si pomyslela

-„To už nestíham ani bus! Ten čo mi ide z pred domu, aj to obchádza celé mesto! Prekliaty bus!“ nadávala a v rýchlosti na seba natáhovala rifle. Zapla ich, obliekla si krátke tričko a vybehla z izby. Pri schodoch sa zastavila a zistila, že jej chýba taška. No bolo by veľa smoly, keby som si ešte aj tašku zabudla- pomyslela si s iróniou a rýchlo sa po ňu rozbehla a pri schádzaní dole zakričala:

-„Pozor! Letí náklad!“ vyslovila a hodila tašku cez zábradlie dole a rýchlo sa bežala obúvať.

-„Zanesiem ti ju do auta! Bruno na teba už čaká, aj tak ide do roboty!“ Sofia vzala Zuzanu tašku a zanesla ju do kufra. Zuzana rýchlo za ňou vybehla vložila jej kľúče z dverí do rúk, dala bozk a nasadla k Brunovi dopredu. Bola rada, že tento raz učí na jej škole, pretože mohol aspoň trošku obmäkčiť nepríjemné učiteľky, ktoré tam už isto stepovali a čakali, kedy jej budú môcť vynadať za to, že mešká, ide nepresne a ignoruje to, čo povedali.

-„Tak, kde to bude?“ Bruno sa provokačne spýtal a Zuzana podráždene odpovedala:

-„Oci! Nerob si aspoň teraz srandu! Na to, že učíš na našej škole, tak si málo informovaný!“ kričala a pokúšala sa narýchlo upraviť v spätnom zrkadle. Vytiahla si balzam na pery a prezerala sa v zrkadielku.

-„Ja si nerobím srandu, ja fakt neviem!“ podotkol a Zuzana len odvrkla a pootočila mierne hlavu do strany aby sa prezrela v zrkadle:

-„Na Námestie Slobody k banke!“

-„Hlavne nestresuj,“ upokojoval ju.

-„Lebo budeš mať nervy v...“ nedokončil, lebo ho umlčala Zuzanina ruka na jeho ústach.

Zuzana spolu s Brunom, ktorý ju viezol autom na miesto stretnutia, dorazili akurát včas. Päť minút pred odchodom autobusu z parkoviska.

Zuzana rýchlo vystúpila, vytiahla si z kufra batožinu a za ňou vystúpil aj Bruno. Podišiel k nej a silno ju objal a pobozkal na vlasy.

-„Oci! Nie takto pred všetkými!“ protestovala a odsúvala sa od Bruna.

-„Tak to som sa teda dočkal rozlúčky...“ dodal a pozeral na Zuzanu.

-„Nemyslela som to tak ja len, že... Však aj tak idem len na tri...“ nestihla dopovedať

-„Mala by si už ísť, čakajú na teba!“ prerušil ju, kývol hlavou k autobusu a zamával na pozdrav triednej učiteľke Zuzany.

-„Veď už idem! Čav!“ mávla prázdnu rukou a podišla k autobusu, kde šofér nervózne čakal na to, aby jej mohol dať batožinu k ostatným.

Zuzana prešla okolo triednej učiteľky a nadýchla sa pred vstupom do autobusu.

-„Oooo. Aké to bolo dojmavé!“ poznamenala cynicky Kamila, keď išla Zuzana okolo. Tá len vydýchla zadržaný vzduch a dodala:

-„Bud' radšej ticho, ožran lady!“ povedala a udrela ju do pleca.

-„Nedovoľuj si ty krava jedna!“ kričala za ňou Kamila a spolu s ostatnými dievčatami sa zasmiali. Keď si Zuzana sadala na voľné dve miesta, tak si hlboko vydýchla.

Za ňou sa vynorila známa hlava a chytila ju za plece. Zuzana skríkla, skrútila sa na sedadle a rýchlo sa otočila, aby videla, kto ju vystrašil.

-„Vitaj!“ privítala ju s veľkým úsmevom na tvári Tery.

-„Čo tu ty robíš?“ prekvapene sa opýtala a dala si z pleca dole jej ruku.

-„No vieš. Tomáš nám ochorel, tak mňa zavolali hneď po tom, ako som dotelefonovala s tebou!“ vysvetlila jej a presadla si vedľa nej.

-„No tak to je teda super...“ povedala s miernou iróniou v hlase Zuzana.

-„Prosím mohla by si sa vrátiť tam, kde si sedela? Rada by som dnes sedela sama...“ poprosila ju Zuzana a uprene na ňu pozerala.

-„Ou. Jasné... Nieкто chce byť sám!“ mrkla na ňu a dvíhala sa.

-„Ďakujem, že rešpektuješ moje súkromie!“ hodila skrivený úsmev a rýchlo pozrela von oknom z autobusu.

Autobus vyštartoval a mierili do Tajova na ich školský výlet. Všetci už začali plánovať, ako bude super a čo všetko budú robiť, no Zuzana sa netešila, len prevracala očami. Ako sa mohla tešiť, keď vedela ako to dopadne? Bude ako vždy od všetkých odstrčená a bude sa nudiť. V podstate takto jej to aj vyhovovalo a pomaly sa prestávala zaoberať myšlienkou, že tam nebude dobre. Niekde v kútiku duše dúfala v to najlepšie, ale po tom, ako sa pohádala s Kamilou to najlepšie nebude, pretože vedela, že ju stihla Kamila pred všetkými jej kamarátkami ohovoriť. Znechutene pozerala von oknom a všímala si, ako údolia postupne zalievajú slnečné lúče.

Po štyridsať minútovej ceste na miesto určenia, trieda konečne vystúpila z autobusu. Dá sa povedať, že všetci boli tak mierne unavení, pretože v autobuse bolo nehorázne teplo. Ani otvorené okna nepomáhali...

Konečne sa z autobusu dostala von aj Zuzana a keď vystúpila, začala lapat' po čerstvom vzduchu.

-„A to som si myslela, že cesta bude v pohode, ale to som netušila aký autobus nám objednali. No a ako sa zdá, tak ani tie chaty nie sú bohviečo!“ rozprávala nahlas a hodila znechutený výraz smerom k chatkám a chytila si srdce, lebo ešte stále rozdýchavala to teplo z autobusu.

-„Miesto toho kecania, by si sa mohla trošku uhnúť, ak chcete svoje veci!“ znechutene dodal šofér autobusu, ktorý akurát vystupoval a dopovedal:

-„A neopieraj sa o ten autobus!“ pozrel na ňu výhražným pohľadom a Zuzana stála len s otvorenými ústami a pohla sa smerom ku chatkám, stala si asi pol metra za šoféra a napodobňujúc ho, zahundrala:

-„Ak sa dá toto nazvať autobusom, tak ja som potom Miss Europe... „mrmlala si pre seba a čakala, kým šofér otvorí batožinový priestor.

-„Dovolíte, ja si to vyberiem sama!“ predrala sa popred vodiča a vzala si svoju tašku.

-„Ďakujem!“ poznamenala a musela sa už tlačiť cez spolužiakov od autobusu. Keď sa prebojovala, stala si kúsok ďalej od tlupy spolužiačok, čo na ňu povýšenecky pozerali.

-„Hm, vidím, že ste sa už začlenili a na mňa ste sa vykašľali...“ podišla k jednej z nich a ich rozhovor prerušila triedna profesorka.

-„Ako vidím, tak ste sa už rozdelili. Teraz následné každá skupina dostane kľúčik od tej svojej chatky a pôjde sa zložiť. Potom, o polhodinu sa stretne znova tu, na parkovisku a dohodneme sa, čo ďalej! Je to jasne?“ nahlas sa spýtala, aby všetci počuli, ale dostala len zopár znudených odpovedí, ktoré prekryval zvuk autobusu, ktorý akurát odchádzal. Zuzana za ním len smutne pozerala...

-„Dobre teda. Tak vám dám kľúče,“ triedna vytiahla všetko potrebné z tašky a poznamenala:

-„Tu nám niekto chýba! Je to presne rozpočítané, aby to vyšlo!“ ukázala na skupinu chlapcov stojacich blízko nej.

-„Kto sem ide?“ spýtala sa a rozhliadla sa naokolo. V tom momente Zuzana dostala nápad, ako sa zbaviť otravných spolužiačok a bleskovo sa prihlásila.

-„V poriadku Zuzana, choď k nim!“ zavelila a Zuzana si zo zeme vzala tašku a hovorila nahlas aby to jej „dobroprajné“ spolužiačky počuli:

-„No čo už narobím, keď Tomáš ochorel a išla namiesto neho Tery! Jedna baba by musela tak či tak ku chalanom...“ otáčala sa ku skupine dievčat a s víťazným pohľadom pozerala na Kamilu. Tá sa len porazene pozerala a prekrížila si ruky na hrudi a zakričala za ňou:

-„Uži si veľmi veľa zábavy!“ mávala za ňou a jej ostatné „podriadené“ sa začali smiať. Kamila bola niečo ako vedúca skupiny dievčat, do ktorej patrila aj Zuzana, dokiaľ sa s ňou nepohádala.

-„Ďakujem pekne!“ zakričala, ani sa neotočila a zamávala.

-„Dobre, nekeckaj už toľko, lebo z polhodiny bude päť minút!“ posúrila ju profesorka a rovno jej strčila kľúčik do ruky. Zuzana len odvrkla:

-„Veď už idem, už idem...“ došla ku chalanom z triedy.

-„Však sa uvidí, kto za kým príde!“ mrmlala si pre seba Kamila a spolu s ostatnými dievčatami sa vybrali do chatky. Totiž už o dvadsať minút sa mali znova stretnúť...

| Tretia kapitola - Prvý deň

V každej chatke sa pilne vybalovali veci a každý sa rozprával o tom, ako bude super a kedy budú chodiť spať. Zuzana tieto reči nenávidela a aj tak si spravila po svojom a vždy odišla spať vtedy, kedy sa jej chcelo a nie vtedy, kedy išli spolužiaci, pretože nemala potrebu zapadať stále do kolektívu tým, že bude do piatej rána na nohách a potom bude len dve hodiny spať. Nakoniec jediná zo všetkých bola na tom tak, že vždy vládala robiť všetko len ona a jej profesorka, plus niekoľko výnimiek, čo podľahli spánku skôr ako stihla prísť piata hodina ranná. Ale treba zasa povedať, že boli aj také dievčatá, ktoré boli rozumnejšie a išli spať skoro... Zväčša bola v tejto skupine aj ona, ale tento krát sa to pomenilo kvôli istým veciam, na ktoré nemala chuť myslieť.

Zuzana už pozerala na hodiny a súrila spolužiakov v chatke, aby sa trošku pohli:

-„No tak chalani! Rýchlejšie by to nešlo? Za päť minút sa máme stretnúť na parkovisku!“ rozhadzovala rukami pri dverách, no netrvalo dlho a dostala odpoveď:

-„Ale tak robíme čo sa dá... Ak sa ti nepáči, nechaj nám kľúč a mi prídeme neskôr, alebo neprídeme vôbec!“ Dominik, jeden z jej spolužiakov, dokončil vetu a všetci, vrátane Zuzany sa zasmiali.

-„Ja by som tam tiež najradšej nešla, ale keďže ste si ma zvolili, ako nosičku kľúčov, tak poďme rýchlo z chatky von! Dokončíte to potom!“ tlačila Dominika von.

-„To ani na výlete nie je demokracia!“ sťažoval sa Peter, ďalší zo spolužiakov a rozhadzoval rukami, keď ho taktiež tlačila von z chatky.

-„Neboj sa! Pokiaľ sa nemýlim, tak posledný deň si užijete demokracie až až! A okrem toho, kedy ste vy nemali voľnosť prejavu?“ začudovane sa pozrela na spolužiakov a potom zamkla chatku.

-„Tak toto nám tu chýbalo! Ženská na chalanskej chate!“

-„Ja som to počula!“ zakričala za odchádzajúcimi spolužiakmi a keď zamkla, tak ich dobehla.

-„Nemáš to jedno, či som tu ja, alebo Tomáš?“ Zuzana sa ironicky opýtala.

-„Ale tak vieš... Tomáš nemá dlhé vlasy, nemá ani kilo make- upu na sebe a nemá ani veľké...“

-„Ee, to neskús ani dopovedať!“ výhražne zakryla Dominikovi ústa a išla ho kopnúť do zadku, ale úspešne sa vyhol.

-„Chcel som povedať, že nemá ani také veľké oči!“ Dominik sa uškrnul a všetci sa zasmiali.

-„No to iste, to hovor tak jedine na hodine rozprávok malým deťom!“ poznamenala.

-„A okrem toho, ja nemám na sebe kilo make- upu!“ zastala a vrátila sa späť k poznámke, čo povedal ešte pred tým, ako mu zakryla ústa

-„Nechápeš, že Dominik nechcel prejsť hneď k tomu, čo všetko máš veľké?“ podpichol ju Peter a oprel sa o Michala- tretieho spolužiaka

-„Chalani okamžite prestaňte, lebo vás umučím mojimi veľkými...“

-„A teraz to dopovedz ty sama...“ provokoval Dominik

-„Hej, ja som nemyslela na to, na čo ty! Ja som myslela, že vás umučím mojimi veľkými nohami, keď vás budem kopať jedného po druhom do zadku, asi takto!“ dopovedala a kopla Michala do zadnej časti tela.

-„Heej, prečo som ja musel byť ukážková figurína?“ chytal sa za zadok a čudoval sa.

-„Prišiel si prvý do rany, prepáč!“ zasmiala sa a Michal ju jemne udrel do pleca a Zuzana ho na prejav ospravedlnenia jemne pohladila po chrbte.

Konečne došli na miesto určenia- na parkovisko, a čakali, kým príde zvyšok triedy. Za nimi išla aj Kamila s ostatnými dievčatami a počula o čom sa rozprávali.

-„Tak ako vidím, užívaš si nakoniec veľa zábavy!“ Kamila podišla k Zuzane zozadu a pošepala jej do ucha.

-„Vieš čo, moja? Ak máš nejaké komplexy, tak mi o tom kludne povedz a možno ti nejako pomôžem, ale aj tak predpokladám, že tebe sa už pomôcť nedá...“ pošepkala jej tiež do ucha a Kamila sa len s urazeným pohľadom od nej odtiahla.

-„Tak! Skľudnite hormóny decká a počúvajte, na čom sa ideme dohodnúť! Spolu s druhou pani profesorkou sme sa dohadovali, čo budeme počas týchto troch dní robiť, takže plán je nasledovný,“ ich triedna začala hovoriť a Zuzana pošepala Dominikovi:

-„No tak keď ten plán robili oni dve, tak si od neho veľa nesľubujem! Budeme len sedieť a nič nerobiť... Ale napokon, mne to tak aj vyhovuje!“ dokončila a Dominik sa len pridusene zasmial.

-„Prvý deň, čo je už dnes,“ začala triedna profesorka,

-„Budeme mať menšie aktivity iba v rámci areálu chatiek! Chceme vám dať trošku voľnosti, aby ste si po ceste oddýchli a stihli si to tu všetko pozrieť! Všetkým nakoniec, je to výlet a nie nejaký výcvikový tábor!“ profesorka ukončila prvú vetu a Zuzana poznamenala pre chalanov:

-„Nevravela som? Zajtrašný deň sa len trošku obmení a streda bude to isté! Pre zmenu aby sme si oddýchli pred cestou a stihli sa pobaliť...“ šepkala a spolu sa nahlas zasmiali.

-„Čo je také smiešne?“ zvedavo sa opýtala triedna profesorka a prerušila svoj výklad a Zuzana na ňu hodila len nevinný pohľad. Pokračovala ďalej:

-„Druhý deň nás čaká túra!“ dopovedala a na jej adresu sa nahrnulo zopár zúfalých výkrikov a posmeškov.

-„Nechcem nič počuť, musíte sa aj trošku hýbať, tak je na to najlepší čas! Hlásia, že bude pekné počasie, tak sa pekne vyberieme preč od chatiek a prejdeme do najbližšej dediny, ktorá je vzdialená iba desať kilometrov!“

Zuzana len s otvorenými ústami stála a počúvala profesorku, ale našťastie nič nepovedala, pretože si zakryla pre istotu ústa.

-„A toto nemá byť výcvikový tábor? Všetkým vidím, chcú nás zabiť už hneď na začiatku a ku koncu dôjdu len tí najsilnejší jedinci!“ poznamenal Michal a spolu so Zuzanou sa tlmeným smiechom smiali.

-„A ten posledný deň, čiže v stredu si to tu znova pekne poprezeráte a potom pôjdeme domov! Takže nič viac, nič menej. Nechceme vás zabiť, nebojte sa, bude to v pohode!“ triedna sa na nich usmiala a naznačila, aby sa rozpráchlili po okolí, nie však mimo areálu. Zopár jedincov, ktorým sa program nepozdával sa pokúsili ešte vyjednávať, no neúspešne. Všetkým čo by mali robiť, keď v stredu ráno odchádzajú? Museli jednoducho poslúchať.

-„Nevravela som? Čo som? Čo som? Veštica!“ Zuzana na seba ukazovala a spolu s Dominikom si tľapli rukami.

-„Tak viac menej to nie je nič ťažké, takže to úspešne zvládneme!“ dodal Michal, ktorý sa medzi nich dvoch priplietol.

-„To je jedno! V podstate ja sa teším už na stredu...“ Zuzana si povedala pre seba a spolu s chalanmi, ktorých bola teraz súčasťou, sa pobrali k malému ihrisku, kde už celá trieda začínala hrať futbal.

Zuzana si sadla na lavičku k ihrisku a pozorovala, ako jej spolužiaci hrajú túto známu loptovú hru. Keďže bola na takéto veci antitalent, tak sa radšej hre vyhýbala. Nemohla si zobrať ani svoju gitaru, keďže jej to profesorka zatrhla. Obávala sa, aby sa všetkým zmestili do autobusu veci. To bolo učiteľkino vysvetlenie. K Zuzane sa blížil Dominik, ktorý si išiel na chvíľku oddýchnuť, pretože ho kopli do členku.

-„Schytal som to rovno do členku, sakra!“ oznámil Zuzane, vedľa ktorej si sadol a chytal si členok.

-„Čože?“ vytrhol ju zo zamyslenia a pozerala na Dominika s rukami pred očami, pretože jej slnko pražilo priamo do očí.

-„Ale nič... Len, že ma kopli do členka a teraz to pekelne bolí. Už viem prečo sa vyhábaš hre futbalu...“ poznamenal a pozeral na Zuzanu.

-„No v mojom prípade to zasa až taká pravda nie je, ale to je jedno... Ukáž mi tú nohu!“ poprosila a Dominik k nej bez zbytočných otázok otočil svoj členok.

-„Neboj sa, neumrieš na to!“ presvedčila ho a Dominik sa len zasmial a zapozerali sa do očí. Zuzana po krátkej chvíli uhl'a pohľadom smerom k ihrisku. Spozna jej letela lopta a silno ju trafila do chrbta.

-„Au, do čerta dávaj lepší pozor! Bolelo to trošku!“ nadávala a dvíhala loptu z pred seba a vstala, aby videla, kto jej to kopol do chrbta.

-„Ty? Dalo sa čakať, že mi nedáš pokoj!“ precedila cez zuby a strčila loptu Kamile do ruky.

-„Bolelo ťa to? Oooo, to som vážne nechcela!“ povedala sarkasticky a dodala:

-„To máš preto, aby si sa prestala pozeráť, tam kde nemáš!“ dopovedala a prešla okolo nej a neodpustila si, aby jej vrazila do pleca. Zuzana sa len nechápavo dívala a potom pozrela na sediaceho Dominika a videla, ako si dáva dole tričko.

-„Takže ty máš niečo s Kamilou?“ spýtala sa priamo a snažila sa na neho nepozerať, pretože nechcela riskovať, že schytá ďalšia pecku loptou.

-„Prečo sa pýtaš?“ nahodil zvedavý tón a postavil sa oproti nej.

-„Už je to lepšie, už ma to tak nebolí.“ potešil sa a ohýbal členok zo strany na stranu.

-„Neuhýbaj téme a neodpovedaj na moje otázky otázkami,“ oznámila Dominikovi a dala si ruky v bok.

-„Pokiaľ viem, tak s ňou nemám nič...“ vzdychol a prekrížil si ruky na hrudi, čím dal najavo nesúhlas.

-„A ak by aj ona chcela, tak smola, pretože ja o ňu záujem nemám!“ vysvetlil jej a hodil jej tričko.

-„Stráž mi to, idem im vrátiť úder!“ utekal smerom k ihrisku a rovno vrazil do jedného zo spolužiakov.

Zuzana po odpovedi, čo dostala ostala stáť a pozerala smerom za Dominikom a sem tam sa pozerala na Kamilu, ktorá ju neustále pozorovala.

-„Neviem, čo sa to deje... Nechcem si to radšej ani predstavovať...“ mávla rukou a sadla si na lavičku a pozerala, ako chalani hrajú futbal. No to som tomu teda znova dala, do čerta! odhodila na lavičku Dominikovo tričko a koplá do jedného kamienka. Teraz to vyzeralo, akoby som žiarlila a pritom mi je to všetko ukradnuté! Vedela som, prečo som nechcem ísť... No a ešte aj ty kukaj ako puk na prázdnu bránu! znova pozrela na Kamilu a znechutene sa od nej odvrátila chrbtom, tak, že teraz pozerala priamo na les. Vždy lepšie sa pozeráť sem, ako na ten odporný ksicht.

-„Pozor letí lopta!“ kričala jej spolužiačka, no neskoro, pretože znova Zuzanu zasiahla.

-„Ja- ja- ja sa už radšej nerozčuľujem!“ hodila im späť loptu a začala v duchu počítáť do desať a radšej sa postavila a prešla na bezpečnejšie miesto.

Deň prebehol tak ako si Zuzana predstavovala, až na drobné úrazy, a najmä bola rada, že ho nestrávil v spoločnosti Kamily. Aj keď niekedy sa nesplní presne to, čo by si človek želal, ale Zuzana sa už dávno naučila žiť s tým, že to čo sa má stať, to sa stane a musí sa s tým popasovať ako každý iný. Bola presvedčená, že všetko, čo sa udeje má nejaký význam a treba si z toho zobrať ponaučenie alebo sa len tak nad tým zamyslieť. Síce nemala rada hry osudu, ale niekedy bola vďačná za to, že sa k nej priplietol.

Pomaly ale isto sa blížil večer a keďže bolo leto, tak sa začínalo stmievať neskôršie. Zuzana mala toto obdobie rada, pretože sa nemusela báť večer chodiť sama cez ulice. Ale brala to ako paradox tejto doby a radšej sa nezamýšľala nad všetkým, čo by ju mohlo postretnúť.

Kamila sa pomaly začala približovať k Zuzane a ona bez váhania vstala od ohňa, pri ktorom celá trieda sedela a Dominik ju celý čas pozoroval. Kamila k nej podišla a odtiahla ju za ruku mimo ľudí.

-„Musím sa s tebou o niečom dôležitom porozprávať!“ oznámila jej a Zuzana na ňu len udivene pozerala a nechápala, o čom by sa s ňou chcela rozprávať.

-„A je to také dôležité, že to nepočká do rána?“ unavene sa spýtala a vytrhla si ruku z jej zovretia. Možno chcela, aby to tak znelo, pretože sa tomuto rozhovoru chcela vyhnúť.

-„Áno musíme sa porozprávať hneď teraz...“ zdrapla ju za ruku a ťahala mimo celej triedy do blízkeho lesíka. Ten lesík sa zdal z počiatku malý, ale po čase zistili, že až taký malý, ako bol pred tým, než do neho vstúpili, nie je. Profesorka si totižto nevšimla nič, lebo ju momentálne zamestnávali Kamiline „partáčky“, pretože to všetko mala dokonale premyslené.

-„No o čom by si chcela hovoriť? A musíme sa trepať po týchto kadejakých kopcoch?“ Zuzana sa zdesene pýtala, keď skočila na konár, ktorý jej praskol pod nohami a inštinktívne odtiahla nohu.

-„Je to dôležité... Teda neviem, ako pre koho, ale pre mňa určite. Nemám rada, keď človek pchá svoj nos, tam kde by nemal! Rozumieš, čo ti tým chcem naznačiť?“ spýtavo sa pozrela na Zuzanu a nenápadne sa obzrela za seba, aby videla, ako ďaleko sú od všetkých. Keď ich už prestala vidieť začala sa usmievať a pridať do kroku.

-„Dá sa povedať, že vôbec nerozumiem čo chceš! A môžeš ma konečne pustiť?“ Zuzana sa zúrivo opýtala a vytrhla sa zo zovretia Kamily.

-„Ale, pozrime sa! Nieкто sa tu hrá na niekoho veľkého! No pekne teda!“ odtiahla od Zuzany ruku a pozerala na ňu, ako zareaguje. Hej nieкто sa tu hrá na poriadne debilnú kravu... pomyslela si Zuzana.

-„No a čo by si čakala?! Nie som ten typ človeka, čo nechá so sebou manipulovať. A okrem toho myslím, že si mi niečo chcela povedať, ale ak to už nie je také dôležité, ja sa kľudne vrátim späť!“ vyhrkla náhle a chcela obrátiť hlavu ku chatkám, ale Kamila jej dala ruku okolo pleca a pritlačila si ju k telu ako najväčšia kamarátka. Zuzana však vedela, že to nebude tak, ako to bývalo kedysi. A to všetko len kvôli jednej maličkosti, ktorú Kamila začala rozvíjať. Jednoducho... Niektoré veci sa dajú odpustiť, ale človek na ne nikdy nezabudne. Toho názoru bola aj Zuzana.

-„Tak prejdem rovno k veci! Nechaj mi môjho chalana tak ako je, pretože ak sa k nemu ešte raz priblížiš, tak potom to budeš ľutovať!“ Kamila sa vyhrážala, Zuzana prudko zastala a znova sa vymanila spod nátlaku Kamily.

-„A čo nepovieš? Myslím, že druhá strana to pociťuje inak a okrem toho, pred tým, ako začneš viesť nejakú debatu, tak si over fakty! Myslím, že tak nás to učila pani profesorka na slovenčine!“ nemohla si odpustiť iróniu a nedokázala sa vynadávať na pohľad Kamily ako sa začudovala.

-„Aké fakty si mám overovať? Ja si nepotrebujem nič overovať, však napokon mám oči, nie?“

-„Len si myslím, že na tie oči by sa ti zišlo občas aj niečo také, ako okuliare, pretože isté súvislosti prehliadaš! Viem, o čo ti ide! Myslíš si, že ja a Dominik niečo spolu máme! Usudzuješ asi podľa toho, že dnes sme sa spolu rozprávali a hodil po mne to jeho spotené tričko! Môžem ti čestne povedať, že ja na neho kašlem a kľudne ti ho prenechám! A okrem toho, mala by si sa porozprávať aj s tým tvojim „chalanom“ ako si ho nazvala, pretože mi osobne povedal, že medzi vami dvoma nič nie je! A aj keby bolo, mňa to ani najmenej nezaujíma, takže myslím, že týmto je debata na konci!“ zmietla ju jedným dychom a otočila sa smerom ku chatkám a po prvom kroku zastala a otočila sa späť.

-„Tak o toto ti išlo, aby sme sa stratili?“ podišla k nej a rozhadzovala rukami a štychla jej do pleca.

-„Ja som vôbec, ale vôbec netušila, že sme zašli tak ďaleko... Mali by sme sa nejako dostať späť, pretože sa bude pomaly stmievať!“ poznamenala a podišla bližšie k Zuzane.

-„Fakt? Tak pre tento krát máš naozaj dobré oči! Bez tvojej pomoci by som na to ani za dlhý čas neprišla... Možno práve vtedy, keď by som si tu škrtla kameň o kameň a snažila sa založiť oheň! A okrem toho vôbec, ale vôbec nemám chuť tu s tebou trčať...“ povedala ironicky, vytiahla mobilný telefón a nahlas si vzdychla.

-„Čo ideš robiť?“ Kamila sa prekvapene opýtala a znervóznela.

-„No čo asi? Určite si to tu nejdem fotiť na pamiatku, aby som sa potom mohla s tým chváliť, že som sa tu stratila! Idem volať asi pomoc, nie?“ vysvetlila jej a vyhládala meno spolužiaka v telefónnom zozname, v mobile. Najvhodnejší bol Dominik, pretože verila, že to nepovie triednej učiteľke a príde ich inkognito nájsť.

-„Ahoj, tu je Zuzana!“ ohlásila sa a na druhej strane sa ozval za sprievodu výbuchov smiechu Dominik

-„Ahoj, to sme tak ďaleko od seba, že sa nemôžeme porozprávať zoči voči?“ spýtal sa a bolo počuť, ako odišiel ďalej od spolužiakov, aby ju počul.

-„Poprosím ťa, aby si hovorila hlasnejšie!“ zakričal jej.

-„Však som ešte nič nepovedala a prosím ťa nekrič, lebo to môžeš ísť rovno za triednu. Nemôžeme sa porozprávať zoči voči, ako si povedal, pretože práve to je ten problém! Odbornička a tvoja priateľka Kamila ma sem zaviedla a teraz nevie nájsť cestu späť... Sme totižto pekne hlboko v lese, ale aj niekde inde!“ dopovedala vetu a s nazúreným pohľadom sa pozrela na Kamilu, ktorá sedela na spadnutom kmeni stromu.

-„A čo ja s tým mám spraviť?“ Dominik sa nechápavo spýtal a Zuzana len na druhej strane prevrátila oči a vysvetlila mu:

-„To ste vy chalani, fakt takí nechápaví? Myslela som tým, že by si mohol prísť po nás tak nejako, dajme tomu, nenápadne, aby to nezistila triedna, pretože nás znesie zo sveta!“

-„Rozumiem... No pokúsím sa to nejako vybaviť a tak teda mám nápad. Pôjdem do lesa, keďže je tu len jeden a nechaj si pustený mobil a budem sa snažiť ťa prezváňať, aby som ťa aspoň podľa zvonenia vedel nájsť... Predpokladám, že kričať asi nebudeš, pretože to by bolo asi nápadné...“ vysvetlil svoj plán Dominik a Zuzana zareagovala.

-„Konečne niečo normálne v tejto chvíli... Myslela som, že som tu obklopená len peroxidom vodíka! Aj keď to zvonenie mobilu je tiež nenápadné ako hovno v tráve, ale predsa len niečo...“ pozrela na Kamilu a tá sa zamračila a hodila do nej šišku, ktorá ležala na zemi. Zuzana zakryla mikrofón a zavrčala:

-„Skús to ešte raz, tak budeš mať v nose celú borovicu!“ z druhej strany mobilu sa ozval Dominik,

-„Tak teda idem na to... Strasiem sa zvyšku triedy a pokúsím sa prísť čo najskôr... Ostaňte tam kde ste!“ povedal a zložil.

-„Hm, dobre, myslím, že nemáme veľa...“ nedopovedala, pretože zistila, že vypol hovor.

-„Nemáme veľa možností, že?“ spýtala sa s prízvukom na slovo možností a Zuzana sa k nej opäť otočila s nenávisťou v očiach.

-„Čo pozeráš na mňa? Akoby som ja za to mohla! Nemala si pokukovať po mojom chalanovi a nebolo by sa stalo toto!“ šplechla jej do tváre Kamila.

-„Kamila! Po tom dlhom čase, čo sme spolužiačky sa ešte stále pozastavujem nad tým, aká vieš byť detinská krava!“ vyhrkla Zuzana a sadla si pod strom.

Kamila radšej neodpovedala a zvrtila sa na kmeni, aby nemusela pozerat' celý čas na Zuzanu.

-„Ale jasné, aj sprostosť je dar Boží a niektorí s tým musia vedieť žiť...“ vzdychla a chytila si do ruky vetvičku s ktorou sa hrala a čakala, kým príde Dominik- ich záchranca.

Dominik sa pomaly dostával k dievčatám a keď ho uvideli, tak od nadšenia obidve vstali, aby si ich všimol.

-„Dominik! Konečne ideš!“ zvolala na neho Kamila celá bez seba, že vidí svojho „chalana“. No ten bez akéhokoľvek náznaku radosti, že vidí Kamilu, pozrel na Zuzanu a nadvihol konár aby sa k nim dostal.

-„Tak toto sa vám podarilo... Trvalo to síce dlhšie, kým som sa zbavil triedy a musel som povedať aspoň Michalovi, kam idem, ak by sme sa náhodou nevracali...“

-„Ty si to povedal Michalovi? Tej hlásnej trúbe?“ skočila mu do reči Zuzana a poklepala mu po čele.

-„Tak to si sa potom nemusel zbavovať ani celej triedy, pretože Michal je známa vtierka učiteľov a tak teraz môžeme čakať pekné problémy! Človek si tu myslí, že aspoň raz vedia chlapi spraviť niečo poriadne a aj to sa mylí!“ Zuzana krútila hlavou a Kamila sa pridala k rozhovoru.

-„Tento raz musím so Zuzanou, po veľmi dlhom čase súhlasiť. Môj chalan nevie nič vybaviť...“ povedala ironicky a Zuzana, snažiac sa tu iróniu prehliadať dodala:

-„Dominik! Slová sú v tejto chvíli zbytočné! Tak ticho. A ty Kamila, o tebe som sa dost jasne vyjadrila a znova ty Dominik- ved' nás už konečne späť!“ vykričla a pustila mu ústa pretože chcel oponovať Kamile, po tom čo povedala.

-„Tak poďme, ale držte sa obidve za mnou minimálne 5 metrov!“ hrozil prstom a vykročil.

-„A čo máš? Hrozbu vetrov?“ Kamila sa zasmiala svojmu nevydarenému žartu a Zuzana na ňu len pozrela a bez úsmevu, neprítomne povedala,

-„Vtipu tu je zasa...“ čím zmrazila Kamile úsmev.

Zuzana išla hneď za ním a Kamila sa po chvíli obadala, že tam ostala sama a pobehla za nimi.

-„A toto má byť čo?“ kričala triedna profesorka, keď sa Zuzana, Dominik a Kamila dostali späť ku chatkám. Okolo nich sa už stihla pristaviť celá trieda a tak všetci traja stáli priamo v strede kruhu a čakali, čo sa bude diať.

-„Nestojím tu len tak! Čakám vysvetlenie!“ upozornila ich profesorka a Zuzana sa pokúsila zachrániť ich.

-„No viete... My...“ koktala a štuchla pri tom nenápadne do boku laktom Dominika, aby jej pomohol. Stál po jej pravej strane a na ľavej bola Kamila, ale od tej Zuzana pomoc ani neočakávala. Hlavou Zuzane vírili myšlienky, prečo by mala pravé ona zachraňovať každú situáciu a vedela aj to, že je v tomto všetkom nevinne. Nemo pozerala na Dominika a potom na Kamilu ako vedia človeka v takejto situácii podporiť.

-„Tak vážení asi tušíte, že ste porušili to, na čom sme sa pred odchodom dohodli! Budeme to musieť riešiť vylúčením! Kto je za to zodpovedný?“ profesorka sa spýtala s prísnosťou v hlase a opäť zavládlo všade ticho a bolo počuť až šušťanie stromov a spev vtákov.

-„Tak fajn teda! Zuzana si vylúčená, choď si zbalit' veci a daj radšej rodičom vedieť, nech po teba prídu!“ ukončila profesorka a Zuzana na ňu vyhrkla.

-„Tak fajn! Tak ja som ako vždy všetkému na vine! Idem sa baliť! Adios!“ mávla rukou a pohla sa ku chatkám, keď jej Dominik chytil ruku. So slzami v očiach sa vytrhla z jeho rúk, pokračovala ďalej a Dominik ju nasledoval. Zuzane prišlo hrozne nevhod to, že sa jej nikto nezastal práve vtedy, keď to od neho čakala. Vždy každého podržala, ale ju nevedel nikdy nikto...

Pomaly si ale na to zvykala, pretože sa to v poslednom čase opakovalo až príliš často.

-„Tvoja šanca už raz bola! Stál si tam ako strom uprostred lúky a hovno si povedal... Daj mi radšej pokoj!“ povedala a ani na neho nepozrela. Dominik zastavil a pozeral za ňou. Dobešla k nemu Kamila a chytila ho za ruku.

-„Ty vieš aj niečo iné ako kaziť vzduch?“ prebodol ju pohľadom, vytiahol si ruku z jej ruky a odišiel.

-„Predstav si, že ja ten vzduch nekazím! Práve naopak! Ja ho naprávam!“ kričala za Dominikom, no ani sa neotočil. Kamila sa aj napriek tomu zaškerila a vybrala sa za Zuzanou do chatky.

| Štvrtá kapitola - Druhý deň

-„Čo robíš, ak smiem vedieť?“ Kamila sa provokačne spýtala, keď vošla do chatky za Zuzanou a videla, ako sa balí.

-„Hrám sa na indiánov!“ Zuzanu aj napriek tomu, čo sa stalo, neopúšťala nálada oponovať a dvíhať ľuďom adrenalín Kamila nereagovala a Zuzana už vážne povedala.

-„A nevidíš, či si už fakt slepá? Balím sa, pretože pre niekoho neschopnosť a pre moju veľkú obetivosť, som poletela z výletu ako vták... A možno je to tak aj lepšie, pretože som sem ani nechcela ísť...“ vysvetlila jej a odsunula ju na bok od jej skrinky, aby si mohla zbalit' veci. Vytiahla si cestovnú tašku a Kamila jej ju chytila.

-„Keby si ma nechala hovoriť, tak sa dozvieš to, že sa nemusíš nikam baliť, pretože som to u profesorky vybavila... Takže nejdeš nikam.“ Zuzana na ňu udivene pozerala a nechcela veriť tomu, čo jej Kamila práve povedala.

-„Myslíš, že ti to uverím? A hlavne tebe, čo si proti mne od začiatku výletu?“ spytovala sa nedôverčivo a vopchala si do tašky tričká.

-„Prestaň sa baliť a počúvaj ma konečne!“ prikázala jej Kamila, vytrhla jej tašku z ruky a hodila na posteľ.

-„Jednoducho som si uvedomila, že prečo by som mala kaziť ten vzťah, ktorý sme si vybudovali za tie roky... Viem, že si v pohode baba... Občas máš strelené nápady, ale tak musím uznať, že vtedy pri tom telefonáte som sa mala trochu ovládať. Mne by to tiež nebolo príjemné, keby mi niekto toto hovoril na jedného z mojich rodičov...“ priznala si chybu a čakala na odpoveď Zuzany. Tá len nemo stála, pozerala sa na ňu a vykoktala.

-„A to ti tak dlho trvalo, kým si sa mi ospravedlnila? Nemuselo byť kvôli tomu toľko konfliktov!“ vysvetlila jej Zuzana, podišla k nej a bolo medzi nimi chvíľku ticho, až to nakoniec Kamila prerušila otázkou.

-„Tak čo? Sme opäť kamarátky?“ čakala, čo sa bude diať. Zuzana ju len objala a chvíľu spolu v objatí zostali.

-„Myslím si, že by si sa mala vybalit', pretože nejdeš domov...“ pustila ju z objatia, žmurkla na ňu a rozhodla sa, že ju nechá chvíľu o samote.

-„A ako si to myslela s tým, že si sem ani nechcela ísť?“ provokačne sa spýtala a čakala pri dverách chatky.

-„Nechaj to radšej tak!“ usmiala sa na ňu a hodila po nej tričko, čo práve vybalila. Kamila sa úspešne uhlala a zavrela za sebou dvere chatky.

-„Tak a to by sme mali... Ďalšia menšia časť môjho plánu splnená... A teraz len vybaviť to, aby nemusela ísť domov...“ hovorila pre seba, keď sa vzd'alovala od chatky a z chuti sa musela zasmiať.

Zuzana nebola ten typ človeka, čo zvykla dlho do noci ponocovať a tak sa rozhodla, že už o jedenástej večer pôjde spať a rázne dala všetkým vedieť, že nechce, aby ju rušili a tak si zavrela za sebou dvere na izbe, v ktorej s ňou mali spať aj ďalší dvaja chalani, no tých nechala zatiaľ v prvej miestnosti, aby jej dali pokoj. Ako to na výlete býva zvykom, išli všetci ostatní spať dosť neskoro na to, aby sa ráno prebudili dobre nalaďení a hlavne vyspatí... Zuzana sa zobudila na druhý deň výletu ako prvá. Keď videla, ako jej spoločníci ešte chrápu, neodolala a musela ich zobudiť.

-„Michal! Vstávaj a hlavne nechráp!“ kričala cez celú izbu na Michala a hodila po ňom vankúš. Keďže bol Michal zjavne dezorientovaný, tak spadol z postele a hneď prestal chrápať.

-„Hej, čo robíš?! Však ja som ešte nechcel vstávať... A teraz, ako sa zdá, tak budem musieť, pretože vďaka niekomu už viacej nezaspím!“ sťažoval sa na drsné prebudenie. Zuzana sa len zasmiala a odpovedala mu:

-„Nemal si ísť totiž spať o tretej ráno... Mal si ísť pekne spať, tak ako ja, a bol by si vyspatý a pripravený na dnešný deň!“ usmiala sa keď vstávala z postele a podišla k oknu, kde odhrnula závesy.

-„Ty si to vari všetko zapisuješ, kedy ide kto spať?“ Michal si nedopustil poznámku a prerušil ho druhý spolužiak.

-„Čo sa deje?“ Peter kričal ospalým hlasom a pretieral si oči, až sa nakoniec zasa zabalil do paplóna, aby sa nemusel pozerat' na ostré ranné slnko. Dominik ešte najskôr nebol prebudený a ani Zuzanu nejako nelákalo, aby ho prebudila. Prešla z izby do kúpeľne na spodné poschodie, kde mal izbu aj Dominik a ostatní chalani, a keď sa po piatich minútach vrátila späť, tak všetci znova ležali v posteliach a snažili sa zaspávať.

-„Tak a dost'! Vstávame! A všetci!“ kričala a ťahala paplón z Michala, následne z Petra.

-„Vravel som vám! Neberme ju sem, lebo to bude katastrofa!“ Peter zúfalo kričal s rukami cez tvár a následne pocítil na tvári pritlačený vankúš, ktorý tlačila Zuzana.

-„Dost' bolo rečí, lenivci! Sme dohodnutí, že raňajky budú o pol ôsmej ráno a koľko je? Štvrt' na osem! Poďme, poďme! Vstávame!“ tleskala rukami a otvárala okno.

-„Ako isto viete, tak dnes nás čaká taká menšia túra do blízkej dediny... Je to len päť kilometrov!“ oznamovala im znova triedna profesorka pri raňajkách a pri predstave šliapania desiatich kilometrov Michalovi zabehlo.

-„Čo je, čo sa deje?“ Zuzana sa spytovala s hranou starosťou a búchala ho po chrbte, aby sa mu uľavilo.

-„Lenže tých päť kilometrov je len tam... Ha, že desať kilometrov mám šliapať? To ani náhodou! Nikto ma nedostane tak ďaleko a už vôbec nie, keď ledva vládzem!“ utieral si ústa a pozeral na učiteľku, ktorá jeho reakciu počula, no nič nepovedala.

-„Jaj, no chudáčik! Aby ti náhodou nožičky neodpadli!“ ozvala sa Mária, jedna zo spolužiačok a Zuzana sa vedľa Michala musela zasmiať.

-„Kedy si bol išiel spať, tak ako sa má, tak teraz by si nebol unavený a neprotestoval by si ako zvyšok triedy!“ žmurkla na neho a pozrela sa na svojich spolužiakov, ktorí mali opuchnuté oči z ťažkého večera, počas ktorého nespali.

-„Ako tak predpokladám, tak dnes sa to bude všetko opakovať a znova budete hore tak dlho...“ Zuzana prevrátila očami a zahryzla si do rožka s maslom.

-„No to iste! Už ma vidíš! Po desiatich kilometroch asi ťažko budem vládat' niečo oslavovať, nieto byť hore do druhej rána!“ sťažoval sa Michal a odsunul tanier s raňajkami od seba a oprel si hlavu o stôl.

-„Dobre teda, to ti pripomeniem dnes večer!“ načiahla sa cez neho a vzala si marmeládu.

-„A čo oslavujeme?“ pridal sa Dominik do debaty.

-„Nebude sa oslavovať nič, ako sa zdá, pretože Michal to jasne vystihol... Teda, ako kto bude unavený, že?“ spýtala sa a letmo pozrela na Dominika. Ten sa tváril, že to nevidel a taktiež sa tváril, že sa medzi nimi nič nestalo. No opak bol pravdou. Zuzanu zožieralo to, že Dominik sa jej páčil, ona sa páčila jemu, no ako sa zdalo, tak si nevie otvoriť ústa v tú pravú chvíľu. Po tom, ako Zuzana premýšľala nad vzťahmi, si uvedomila, že jej vlastne ani žiaden chalan nechýba, pretože ona nemá čas sa venovať sebe, nieto ešte svojmu priateľovi. Rýchlo zahнала tieto myšlienky od seba a chlipla si horúceho čaju, čo im dali na raňajky. Možno práve preto posudzovala vzťah medzi ňou a Dominikom tak skepticky.

-„Dúfam, že vám chutili raňajky, pretože, ako pozerám väčšina už dojedla! Dohodneme sa, že o pätnásť minút sa stretne na parkovisku, tam, kde vždy! A nieže niekto ujde do lesa alebo niečo podobné!“ dopovedala túto vetu a pozrela sa priamo na Zuzanu.

Tá si to všimla a obhliadla sa okolo, akoby to nebolo myslené na ňu.

-„Hádam ma všetci počuli!“ posledné slovo triedna profesorka zdôraznila a od triedy sa dočkala znova znudených odpovedí.

-„Tak a pekný deň sa začína!“ Zuzana vyskočila spoza stola a postrapatila hlavu Michalovi, ktorý len neprítomne niečo zamrmlal a do chatky odišiel spolu s poslednými raňajkujúcimi.

-„Nie si rád, že ideme na túru? Nadýchaš sa čerstvého vzduchu, pozrieš si kus prírody...“ Zuzana neustále podpichovala Michala.

-„No jasné, že sa teším! Nevidíš alebo to nedávam až tak veľmi najavo?“ povedal ironicky, keď prišiel ne-skôr do chatky a zúfalým pohľadom sa pozrel von oknom.

-„Toto jedine na všetkých výletoch nenávidím! Túry, túry a zasa túry! Nemôžeme aspoň jeden výlet stráviť v spoločnosti spolužiakov?“ Michal neustále šomral a Zuzana sa musela iba usmievať.

-„Tak a poďme vonku!“ zavelila chalanom z chatky a vyšla pred dvere a opakovala sa situácia zo včera. Posledný prešiel okolo Dominik a pozrel sa uprene na Zuzanu a prehovoril:

-„Nechceš si to všetko premyslieť? Nič také strašné sa predsa nestalo, si myslím!“ povedal a zvyšné slová zastavil jej pohľad.

-„Neboj sa! Mňa to určite prejde! Viem ešte napriek všetkému odpúšťať...“ dodala na záver ich rozhovoru a zavrela dvere chatky.

Zuzana spolu so spolužiakmi, na čele s triednou profesorkou, mohli zahájiť výlet do blízkej dediny. Počasie im akurát prialo, aby sa im túra podarila. Nebolo ani príliš horúco a ani príliš chladno a dostatočný tieň im poskytovali stromy, keď prechádzali cez les, po poriadne označenom turistickom chodníku. V podstate celá trasa viedla cez les, čo bolo pre mnohých aspoň trocha útechou.

Zuzana si vykračovala posledná a dýchala z hlboká čerstvý lesný vzduch. Mala rada prechádzky a hlavne takéto túry. Samozrejme, ak sa to dalo prijať odtiaľ potiaľ. Počas toho, ako pochodovala, trocha mimo od spolužiakov, uvažovala nad všetkým, čo sa za posledné dni stalo. Vedela, že všetko sa aspoň tu na výlete urovnalo a spolu s Kamilou sa konečne pomerila. Nemala totiž rada, ak niekto o nej hovoril falošné reči a už vôbec nie, ak sa s týmito ľuďmi stretáva každý deň. Pokúšala sa s nikým sa nehádať, no ako sa ukázalo, tak nie vždy to vychádza podľa predstavy, ale zvykla si už na to.

Ako kráčala a bez toho, aby na niečo myslela, pozerala okolo seba a po chvíli k nej prišiel Dominik.

-„No! Ako sa páči túra?“ prerušil ticho jej chôdze a Zuzana sa otočila k nemu.

-„Ja mám prechádzky rada. Upokojujú a človek si môže usporiadať aspoň svoje myšlienky!“ žmurkla na neho.

-„To bolo ako z nejakej knihy!“ zasmial sa a Zuzana len odfrkla, ale v zmysle pobavenia sa.

-„Máš pravdu. Niekedy by som chcela žiť život ako v knihe, ale ako sa zdá, tak každý si musí prežiť kus tej svojej reality a čeliť nástrahám života. Niekedy mám ale obavy, čo všetko si na mňa osud chystá!“ povedala s miernou obavou v hlase.

-„To už máš raz tak! Nikdy nevieme, čo nás postretne, ale zasa nemusí to byť stále zlé! Stavajú sa predsa aj dobré veci!“

-„Myslíš? Neverím v zázraky... Tie sa nedejú každý deň a z toho naivného dúfania, že to bude všetko dobré, bez toho, aby sme to vyriešili, som už dávno vyrástla!“ pozrela na neho a zhlboka sa nadýchla.

Po chvíli ticha sa Dominik opýtal:

-„No čo? Už si mi odpustila?“ podpichol ju a čakal na odpoveď.

-„A čo by si čakal ty? Viem čo si spravil, nebolo to fér, ale nevyrazili ma a to je hlavne!“ pozrela mu priamo do očí.

-„Tak to som potom rád! Bol by som nerád, keby si sa na mňa hnevala!“

-„A kto povedal, že sa nehnevám? Pýtal si sa len, či som ti odpustila... Ja odpúšťať viem...“

-„Usudzujem z tvojej predchádzajúcej reakcie...“ povedal a na chvíľu sa odmlčali.

-„Povedz mi, prečo, to vy chlapi, všetko tak uľahčujete! Nerobíte si z ničoho ťažkú hlavu a aj keď príde niečo ťažké, tak sa z toho rýchlo dostanete!“ uvažovala a chytila si rukou pútka od ruksaku.

-„Možno to bude tým, že máme nejaké racionálnejšie myslenie... Tvrdia to niektorí ľudia...“

-„Je to možno pravda! O tom by sa dalo veľmi dlho rozprávať, ale tak je možno niekedy lepšie nezaoberať sa vecami, za ktoré my nemôžeme... Teraz myslím všeobecne my- ako ľudstvo!“ žmurkla na neho a Dominik reagoval.

-„Nuž, ale nie vždy treba ostať v tej domnienke, že všetko sa raz samo vyrieši... Už viacej krát som si overil to, že možno to pri tom vysvetľovaní určitých vecí bolí, ale ver mi, že určite sa ti uľaví vtedy, ak povieš dotyčnému človeku pravdu...“

-„Nechápem o čom hovoríš! Však ja som nikomu neklamala a ani sa nechystám, pretože sa snažím dostať do povedomia pravdou a nie klamstvom... Vieš predsa ako sa hovorí, že aj lož má krátke nohy. Držím sa toho a preto radšej vždy hovorím pravdu, aj keď na druhej strane viem, že pravda môže mnohokrát ublížiť. Ale je vždy lepšie byť k človeku úprimný, ako byť nepriamy a potom sa dostať do rôznych nepríjemných situácií! Tých som si ja už dosť zažila...“ vysvetlila a bola so sebou nadmieru spokojná, že tak presne vedela definovať svoje vnútro.

-„Zaujímavé! Ja by som nikdy niečo podobné nevedel zo seba dostať!“ obdivne na ňu pozrel a pokračoval,

-„Ale je všetko pravda, čo si tu povedala... Niekedy je ale lepšie klamať, ako sa zasa dostať do nepríjemnej situácie!“

-„No vieme o tom svoje, že?“ odvrátila sa od neho na chvíľu a odpoveď prišla čoskoro

-„Myslela si tým, to čo sa stalo medzi nami počas toho, ako sme prišli z toho lesa?“

-„Hm, dobrý postreh... Myslím si, že si mal na to dôvody, ale pravdu povediac, nechcem ich počuť.“ usmiala sa na neho a pozrela priamo pred seba, keď zastala a vytiahla fotoaparát. Odfotila si jeden starý strom, ktorý bol na povrchu pekný, no z vnútra práve najlepšie nevyzeral.

-„Zober si to takto... Niektorí ľudia sú ako tento strom... Na povrchu sa tvária byť pekný, milý a neviem aký a pritom z vnútra sú na tom zle! Trápia ich vlastné problémy! Presne takýchto ľudí nemám rada, pretože neviem, čo od nich môžem čakať! Ale pravdu povediac, našla som si už aj množstvo takých, ktorým dokážem veriť...“ znova sa odmlčala a Dominik len potriasol hlavou na znak súhlasu.

-„Ale zasa si to musíš zobrat' vždy z iného uhla pohľadu. Človek sa možno tvári na povrchu milý, ale možno len preto, aby nedal pocítiť ostatným to, čo ho vo vnútri trápi a nechce tým zaťažovať ostatných!“ žmurkol na ňu, no Zuzana si to nevšimla a plynulo prešla na ďalšiu tému.

-„No tak mi už konečne povieš pravdu, ako je to medzi tebou a Kamilou?“ opýtala sa po dlhšej chvíľke ticha, ako vedľa seba kráčali a prevrátila očami, že nedala s touto témou pokoj. V podstate sa ho to opýtala len preto, aby nebolo medzi nimi trápne ticho...

-„Čo ti mám o nej povedať? Myslím si, že túto otázku som už počas tohto výletu dostal... Ale tak v poriadku, môžem ti hádam dôverovať...“

-„Nemám rada túto vetu... Môžem ti hádam dôverovať! Môžem ťa ubezpečiť, že o všetkom o čom sa rozprávam s mojimi priateľmi ostane len medzi štyrmi očami, nik iný sa to nedozvie!“ ubezpečovala ho a čakala na odpoveď.

-„Raz v minulosti sme spolu chodili... Nikto o tom nevedel, no a tak povediac, ty teraz momentálne patíš do toho kruhu ľudí, ktorí o tom vedia, tak ťa aj napriek tomu, že ti môžem veriť, poprosím, aby si o tom nikomu nevravela...“

-„Však sa neboj toľko... A bolo to vážne medzi vami dvoma?“ zvedavo sa pýtala ďalej a čakala s otočenou tvárou k Dominikovi na odpoveď.

-„Nebolo to nič vážne, pretože pravdu povediac, nechcel som sa viazať nejako pevnejšie s tým, koho som dobre nepoznal... Cháp to tak, že sa to všetko začalo rýchlo a rýchlo to aj skončilo a teraz viem, že som spravil dobre...“ vylial si srdce pred Zuzanou.

-„Prečo dobre?“ nechápala a prižmúrila oči.

-„Po čase sa začalo odhaľovať, aká je Kamila charakter... Zistil som, že spraví pre to, aby sa pomstila čokoľvek a to naozaj nemám rád... Ublížila mnohým mojim kamarátom a spravila pred nimi zo mňa toho najväčšieho idiota!“

-„Ja si ale nemyslím, že Kamila je toho schopná...“ zamyslela sa a nechcela tomu všetkému veriť.

-„Vieš ako sa hovorí! Dôveruj, ale preveruj! A presne to som robil aj ja a prišiel som na takéto veci...“ Dominik sa zhnusene pozrel do zeme a potom na Zuzanu, ktorá očividne tomu, čo povedal neverila.

-„Máš pravdu! S takými ľuďmi sa radšej neoplatí začínať, pretože ti spravia zo života peklo ani nevieš ako...“ poznamenala na túto tému a tým to aj uzavrela.

-„Aha! Kamila sa k nám blíži!“ Dominik poznamenal nie príliš nadšeným hlasom.

-„Ahojte! Neruším? Nevediete nejakú veľmi dôležitú konverzáciu o veciach, o ktorých by som nemala vedieť?“ podpichla ich svojou poznámkou a Dominik odpovedal:

-„Rozprávame sa o veciach, do ktorých ťa nič nie je!“ Zuzana sa na neho v tom momente pozrela, pokrútila hlavou a uviedla veci na správnu mieru.

-„Nie, nerušíš nás v ničom! Dominik si len vymýšľá a zjavne je zasa mimo témy!“ pozrela na neho a žmurkla.

-„Tak potom dobre! Už máš veľa fotiek?“ zvedavo sa pýtala Kamila Zuzany a naznačila jej aby jej požičala fotoaparát.

-„No ako sa to vezme... Snažím sa fotiť, ale nie vždy to vyjde presne tak, ako chcem“ usmiala sa a nereagovala na náznak toho, aby jej požičala fotoaparát.

Znova pochodovali dlhšiu chvíľku potichu, bez jediného slova, kedy šum prírody prerušila Kamila.

-„S vami je teda zábavy, zrazu ste nejako stíchli ako som sem prišla...“ čudovala sa a Zuzana sa len neprítomne na ňu pozrela.

-„Hm, neviem ako to vnímaš, ale je to tak... Nemáme sa o čom viacej baviť si myslím...“ odpovedal za Zuzanu Dominik a rozhodol sa, že odíde on, pretože nevedel vystáť Kamilu vedľa seba.

-„Hej, kam utekáš, počkaj ma!“ kričala za ním, keď sa rýchlejším krokom pohlol dopredu za spolužiakmi.

Hm a už som tu zasa sama... Ale samota je fajn, aspoň môžem v klude rozmýšľať... uvažovala Zuzana a ponorila sa opäť do myšlienok, čo robila v poslednej dobe pomere často.

-„Konečne! Konečne sme tu, kde sme mali byť!“ vrhal sa na jednu z lavičiek spolužiak Zuzany, no ona len krútila hlavou a podpichla ho poznámkou:

-„A čože? Zdalo sa ti to veľa? Ja by som si ešte jednu takúto túru dala!“

-„Ty si asi fakt robíš srandu, alebo si na nejakých práškoch? Ja len dúfam, že naspäť pôjdeme nejakým autobusom, lebo cestu späť už naozaj neprežijem...“ zúfalo vravel spolužiak a ovieval sa rukami, ako sa len dalo.

-„Hm, myslím, že ťa nepoteším... Asi si najskôr nepočúval, keď ráno triedna vravela, že cesta bude pozostávať z cesty do dediny, aj z cesty z dediny! Takže si myslím, že sa zbytočne strachuješ tým, že pôjdeme nejakým autobusom... A keď sme pri tom! Kde by sa asi zjavil tu ten autobus uprostred ničoho?“ pýtala sa ho s úsmevom a nemohla sa nesmiať na tom, ako sú všetci zničení.

–„Radšej už na nič neodpovedám, pretože, ako vidím nemá to zmysel...“ dopovedal, vstal z lavičky a prešiel do tieňa blízko obchodu, v ktorom si mali žiaci nakúpiť nejaké malé občerstvenie, pretože ich v zapätí čakala cesta späť ku chatkám.

–„Aký má toto všetko zmysel, trepať sa ďaleko od civilizácie a potom zasa späť?“

Zuzana si síce všimla tú otázku, ale nechala ju ako rečnícku a len si natiahla ruky a napila sa z fľašky, ktorú si zobrala so sebou. Netvárila sa príliš nadšene, keď si odpila.

–„Vari ti nechutí?“ Kamila sa provokačne spýtala, keď prechádzala okolo nej a mierila k Dominikovi s kúpenou zmrzlinou aj pre neho. Zuzana si nechala odpoveď pre seba. Bola zvyknutá len pozorovať a nebolo tomu inak ani teraz.

Kamila s Dominikom viedla na počudovanie priateľský rozhovor a Dominik nikam do lesa neutekal. Rozprávali sa, jedli zmrzlinu, až si Zuzana všimla jednu vec. Kamila sa na ňu pozrela a nahla sa k Dominikovi, aby ho pobožkala.

–„Ty čo robíš?“ počula ako sa šokovaný Dominik pýta Kamily a obrátila hlavu smerom k nim.

–„Chceš, aby som to všetko vyvrátil?“ kričal na ňu a išiel od nej čo najďalej. Zuzana sa nemohla zdržať smiechu a podobne ako ona, tak aj ostatní, čo to videli, sa na tom dobre zabávali.

Kamila podišla k Zuzane a zahanbene sa jej pýtala.

–„Na čom sa smeješ? Chcem predsa získať najkrajšieho chalana z triedy a tak musím pre to niečo urobiť!“

–„V poriadku, ale prečo to hovoríš práve mne?“ spýtala sa zarazene a Kamilu jej odpoveď šokovala. Čakala, že Zuzana bude robiť nejaké nepredvídateľné scény a bude na ňu žiarliť, no neprišlo nič. Zuzana sa nad tým všetkým len zamyslela a v duchu sa usmievala, ako Dominika trestá osud...

Ach jaj... vzdychla si v duchu, Kamila si zjavne myslela, že budem na ňu žiarliť... Ale čo mňa po tom, ako si to všetko medzi sebou vydiskutujú? Nebudem sa do ničoho pliesť... Aj keď... Zo zamyslenia ju vytrhol Dominik, ktorý si prisadol k nej a silno jej stlačil ruku.

–„Zuzka! Prosím ťa! Veľmi ťa prosím, musíš mi pomôcť! Musíš mi pomôcť, aby mi už konečne dala Kamila pokoj!“ stláčal jej ruku a skrýval sa za ňu, aby ho Kamila nevidela.

–„Po prvé... Mohol by si mi pustiť ruku, pretože to trochu bolí...“ povedala a keď jej Dominik uvoľnil ruku, pokračovala,

–„A po druhé, prečo žiadaš o pomoc práve mňa a ešte mi povedz, ako by som ti mohla pomôcť?“ nechápavo na neho pozerala a čakala odpoveď.

–„Jednoducho! Budeš predstierať, že spolu chodíme, alebo aspoň hraj, že javíš o mňa záujem!“ vyslovil a následne na to prišiel smiech Zuzany.

–„Ty si dobre vtipný! Žarty beriem ako žarty a toto k ním rozhodne patrí! Myslíš si, že Kamila je taká sprostá, že uverí tomuto detinskému divadielku, čo tu budeme hrať? Prosím ťa!“ vysvetlila mu, čo si o jeho pláne myslí a posunula sa trochu ďalej na lavičke.

–„Čo by sa stalo, keby si sa s ňou o tom normálne porozprával?“ pokračovala,

–„Akože o tom, aby mi dala pokoj? Nikdy!“ rázne odmietol jej návrh.

–„Komu niet rady, tomu niet pomoci! Práve tu sa objavuje tvoja slabá stránka! Chceš sa hrať na jednej strane na silného človeka, čo bude hrať nejaké divadielko, ale na druhej strane, keď máš ísť do boja sklopíš uši a ujdeš preč! Ďaleko s takýmto postojom v živote nezájdeš, to mi ver... Ja som si už prežila dosť veľa falošných hier a nechcem byť súčasťou druhej... Prepáč...“ vysvetlila mu čo je vo veci a pozerala priamo pred seba.

–„Dobre teda! Ak si myslíš, že som zbabelec, tak myslíš, že by som povedal to, čo ti poviem teraz?“ narovnal sa a obrátil sa k nej.

–„A čo ideš povedať?“ vyplašene na neho pozrela a pokrútila hlavou.

–„Tak počúvaj!“ nahol sa k nej a pošepkal jej čosi do ucha.

-„Myslíš si, že teraz po tom, čo si mi povedal s Kamilou, že ti to budem veriť? Prosím ťa! Nemám rada faľošných ľudí!“ ohriakla ho, rýchlo si zbalila fľašu do tašky a postavila sa, pretože trieda akurát odchádzala.

-„Prosím ťa, Zuzana! Teraz sa na nič nehram. V tejto oblasti by som nikdy nevedel klamať a musíš mi to uveriť...“

-„Vieš ako sa hovorí! Musíme iba umrieť...“ povedala s miernou iróniou v hlase, ale oči hovorili niečo iné.

-„Prosím! Ver mi!“ kričal za ňou, keď sa od neho oddelila a išla za triednu profesorkou.

Pche. On si myslí, že naletím na takéto reči! Koľko krát som to už počula a nakoniec nič z toho nebolo! Ach jaj! Bože! Prečo mi musíš všetko takto komplikovať? Zamýšľala sa nad tým, čo jej Dominik povedal a nedalo sa jej myslieť na nič iné... Len na tie dve slová čo jej riekol do ucha.

Zuzana sa možno tvárila odvážne, ale vo vnútri bola momentálne ako strom, ktorý opisovala pri rozhovore s Dominikom. Nevedela, čo sa v nej zlomilo a začalo sa to kaziť, ale niekde vo vnútri to sama tušila, aj keď si to nechcela pripúšťať.

Obávala sa toho, čo z toho bude a radšej sa to pokúšala vypustiť z hlavy. Nasadila si na uši MP3-ku a pomaly kráčala za zvyškom triedy. Nevedela totiž, čo si má o tom všetkom myslieť.

-„Už si zasa tu?“ spýtala sa cez tlmený zvuk hrajúcej Zuzany Smatanovej v MP3-ke, keď k nej prišiel Dominik.

-„Áno, pretože sa chcem s tebou rozprávať!“

-„A ako vieš, že ja sa chcem rozprávať s tebou? Neuvažoval si o tom, čo môžeš touto vetou vo mne zmeniť? Neuvažoval si, aké následky to bude mať? Hráš sa len s citmi!“ hovorila to potichu, no tak aby to počul. Dominik sa aj napriek všetkému musel usmiať. Vedel, že to čo jej povedal, na ňu zapôsobilo a dostalo ju to. Myslel to skutočne vážne, aj napriek všetkému o čom sa pred tým bavili. Už dávnejšie pociťoval ten pocit. Od vtedy, ako ho začala Kamila obťažovať zistil, že je radšej so Zuzanou, ako s ňou.

-„Nehram sa s citmi Zuzana! Môžem ti teraz úprimne povedať, že to nie je obyčajná hra! Nie som taký hajzel, žeby som hazardoval s mojimi citmi a aj s tvojimi! Pochop to!“ vysvetľoval jej a videl ako vypla prehrávač a zložila si sluchátka z uší.

-„Vieš o tom, že to čo si mi povedal, je dôležité rozhodnutie? Rozhodnutie, ktoré sa nedá vrátiť späť? V podstate dá, ale s následkom riziku, že už to nikdy nebude také, ako to medzi nami bolo?“ pýtala sa ho chladným hlasom a čakala odpoveď.

-„Áno ja to viem! Viem to! Nevravel by som ti to len tak!“ povedal jej tým najúprimnejším hlasom a pritom jej pozeral priamo do očí.

-„Myslím si, že je tu dusná atmosféra a veľa vecí si teraz s tým zamotal! Nielen u mňa, ale istotne aj z tvojej strany!“ obávala sa toho, čo príde.

-„Ver mi, že z mojej strany je to len príjemné zamotanie!“ usmial sa na ňu a chytil ju za ruku.

Zuzana sa len pozerala na ich spojené ruky a uvedomila si, že ani jej to nijako neprekáža.

-„Prosím nechaj to tak, nech nás nevidí Kamila, pretože bude robiť len scény!“ vysvetlila mu s obavou a on jej odvrkol,

-„Nech vidí! Však na to má oči, nie?“ usmial sa a znova jej chytil ruku.

-„Dominik!“ prosebným hlasom mu povedala. Lenže nestihla nič viac povedať a utíšil ju jemným bozkom na pery. Ona sa vôbec nebránila. Ten bozk ju už naozaj zlomil...

-„Zu-zu-zana, prepáč, ale chcela som sa len opýtať, či by si mi nepožičala fotoaparát, chcela som si niečo odfotiť, ale vidím, že nemáš čas, prepáč!“

Zuzana sa odtrhla od Dominika a pozerala sa na Kamilu, ktorá sa od nich odvrátila so zúfalým hlasom.

-„Presne tohto som sa obávala, Dominik! Presne tohto!“ zdrveným hlasom mu povedala a pustila ruku, za ktorú ho ešte stále držala a oddelila sa od Dominika a nešla ani za Kamilou, ale chcela ísť sama. Jej city v tom momente ochladli a zabolelo ju to presne tam, kde nechcela. Cítila, že zradila kamarátku, aj keď zo všetkého mala dosť zmiešané pocity. Nasadila si znova do uší MP3-ku a započúvala sa do tónov piesne od Zuzany Smatanovej. Potrebovala nutne útechu, pretože na mieste by sa rozplakala.

Zuzana sedela na svojej posteli v chatke, pretože nešla na večeru. Oznamila to aj profesorky, že dnes večer nepríde, pretože nemá chuť a tak ostala sama. Pozerala sa von oknom na zapadajúce slnko, ktoré ju hladilo po vlasoch. Na nohu jej padla teplá slza. Nevedela sama, prečo plače, ale udalosti, ktoré sa zomleli tak rýchlo, ju na toľko unavili, že ďalej nevládala.

Z pozorovania západu slnka ju vyrušilo klopanie na dvere chatky. Nahla sa z okna, aby videla, kto za ňou prišiel a uvidela pred dverami stáť Kamilu. Zbehla dole po schodoch a rýchlo si utrela slzy.

-„Môžem vojsť? Nebude ti to vadit?“ Kamila sa opýtala mierne rozochveným hlasom.

-„Jasné, môžeš...“ ukázala do vnútra a Kamila sa bez slova posadila na najbližšiu posteľ pri dverách.

-„Vidím, že si plakala! Povieš mi prečo?“ pýtala sa ustarostene a Zuzana si znova pretrela oči.

-„To nič, ide o súkromnú vec...“ povedala a pozrela sa mimo nej.

-„Prosím ťa! Neklam mi! Viem, že sa trápiš preto, čo sa dnes stalo... Máš výčitky svedomia?“ opýtala sa jej priamo.

-„Prosím, nehovorme o tom, pretože... Jednoducho, nechajme to tak... Videla si, čo sa stalo a nebudem popierať, že sa mi to nepáčilo... Prosím, nehovorme o tom!“ povedala jej priamo, že sa nechce baviť o tom, čo sa stalo počas túry.

-„Dobre, beriem to na vedomie! Ja som ti len chcela povedať, že je to v poriadku! Ja a Dominik...“

-„Áno viem, čo chceš povedať!“ prerušila ju Zuzana a pozrela na ňu so slzami v očiach.

-„Dobre... Chcela som ti len povedať, že mi to nevadí, čo ste urobili... Necítim sa nijako zle kvôli tomu, je to vaša vec, keď ste sa tak rozhodli a Dominik, ako isto vieš, mne nepatrí!“ uistila ju.

-„Viem!“ Zuzana povedala trošku silnejšie, aby jej naznačila, že nechce ďalej na túto tému diskutovať.

-„Len toľko som chcela. Triedna ti zobrala večeru k sebe na chatku, tak potom si máš ísť po ňu... Mala som ti prísť pôvodne odkázať len toto,“ vysvetlila jej, prečo vlastne prišla, vstala z postele a následne za ňou aj Zuzana.

-„Ďakujem, povedz jej, že si po ňu o desať minút prídem!“ poprosila ju, aby to odovzdala triednej a Kamila ticho, bez rozlúčky prekĺzla pomedzi pootvorené dvere na chatke.

Zuzana si len so vzlykom sadla znova na posteľ a objala vankúš, ktorý patril Dominikovi...

| Piata kapitola - Naozaj nečakaný podraz!

Zuzana sa radšej premiestnila späť na svoju posteľ, aby to nevyzeralo veľmi nápadne, keď sa chalani vrátia z večere späť do chatiek. Vedela, že aj túto noc to bude tak, ako aj minulé a možno aj horšie, pretože toto bol posledný deň na výlete a ako to býva zvykom, zvykne sa piť a byť hore do rána... Vedela, že iba dvaja chalani z chatky popíjajú. A to Peter spolu s Michalom.

Po dvadsiatich minútach, ako bola sama, sa do chatky konečne dovalili chalani. Ako prvý vyšiel za Zuzanou Dominik a našiel ju ležať na posteli.

–„Stalo sa niečo? Všimol som si, že si ešte nebola po svoju večeru u triednej profesorky... Mala by si ísť niečo zjesť, lebo budeš hladná!“ poučal ju, no Zuzana nereagovala. Po chvíľke, keď odchádzal, mu povedala:

–„Uvedomuješ si, čo si všetko urobil?“

–„Čo myslíš, tým všetko?“ nechápavo sa s vytreštenými očami opýtal a znova si prisadol k nej na posteľ.

–„Dal si mi nádeje, ešte stále to nechápeš?“ pozerala na neho a snažila sa potlačiť slzy.

–„Viem, že som ti dal nádeje, pretože tie nádeje sú aj oprávnené a nie nejaké zlé ilúzie a v tom je ten rozdiel! Nie sú to ilúzie!“ upozornil ju a chcel ju objasniť, ale Zuzana sa odtiahla.

–„Prepáč, ale musím si to nechať všetko prejsť hlavou. Si v pohode chalan, ale nechcem ísť na to tak rýchlo!“ vysvetlila mu a jemne sa usmiala.

–„Chápem, nechám ťa samú...“ vzdychol, vstal z postele a išiel dole ku chalanom, ktorí sa dohrnuli tesne za ním.

Zuzana po chvíľke ako ležala na posteli, pocítila hlad a rozhodla sa, že predsa si len pôjde po tú večeru, aby to nevyvolalo zlý dojem u profesorky. Vstala, pozrela sa do zrkadla, čo mala na polici a skonštatovala, že vyzerá normálne, akoby sa nič nedialo.

–„Idem si po tú moju večeru... Len aby ste vedeli, kam idem!“ oznámila chalanom, keď prechádzala okolo nich a Dominik za ňou chvíľku pozeral. Zatvorila za sebou dvere a oprela sa na chvíľu o ne a počula spoza dverí hlasy Petra a Michala, ako sa vytešovali, že majú fľašku alkoholu od Kamily.

–„Super, už len toto mi chýbalo!“ zamrmlala a vyšla von do šera, pretože slnko už dávno zapadlo a na rad prichádzal večer.

–„Dobrý! Prišla som si po tú moju večeru! Kamila mi odkázala, že ste mi ju zobrali,“ oznámila profesorky a milo sa na ňu usmiala.

–„Presne! Tu ju máš!“ podala jej igelitový sáčok a v ňom dva rožky, maslo v malom obale a pribalený med. Tak tí v tej jedálni teda originalitou neprekvitajú... Vzala si od triednej balíček a prezerala si ho, až nakoniec skonštatovala:

–„Ešte by sa možno zišlo aj niečo, čím by som si to všetko natrela! Nechcem si zamazať kreditku...“ Zuzana sa zasmiala a profesorka jej hneď podala aj sáčok s nožom na roztretie masla, ktorý jej predtým zabudla dať.

–„Už je všetko v poriadku, tak ako má byť?“ spýtala sa s malými obavami v hlase triedna profesorka. Zuzana pochopila, že mieri na jej náladu.

–„Samozrejme, už mi je lepšie. Nevie, čo mi bolo, ale už je to rozhodne preč!“ upokojila ju a vybrala sa späť do chatky.

–„Ďakujem za večeru!“ zdvihla sáčok s večerou do vzduchu, čím naznačila aj pozdrav a zmizla vo dverách.

Rýchlo prešla okolo dievčat, čo sa ešte pohybovali vonka a vzdychla si od úľavy, že ju ani jedna z nich nezastavila a nepýtali sa jej na podrobné informácie ohľadom toho, čo sa stalo. Vedela, že pri Kamile to dlho utajené neostane...

Po krátkej chvíľke sa vrátila späť na chatku a ako otvorila dvere, oviol ju závan alkoholu. Vrátilo ju to nechcene späť do detstva, kedy každý jeden deň cítila zo svojej matky alkohol. Zamyslela sa nad tým, že možno je to tak aj dobre, že Andrea zomrela, pretože mala možnosť spoznať Sofiu a zblížila sa s Brunom, čo jej dotedy naozaj chýbalo. Rýchlo zahнала svoje nie najmilšie spomienky preč a poznamenala:

-„Chlapci, vy veľmi rýchlo dnes večer skončíte, ak tu rýchlo nevyvetráte! Triedna príde na kontrolu a ak vstúpi a dostane takú facku ako ja, tak ste skončili! Chata bude hore nohami do desiatich minút! Otvorte okná!“ zavelila a bez toho, aby niečo namietali sa vrhli všetci k oknám a otvárali ich tak, ako sa len dalo. Zuzana oviol chladný závan čerstvého horského vzduchu, keď sa na chvíľku pristavila pri okne. Zadívala sa von a potom si spomenula, že v rukách drží svoju večeru.

-„Dobrá chuť!“ poznamenal Dominik, keď išla okolo a na znak poďakovania kývla hlavou a vyšla na druhé poschodie, kde si na chvíľku znova sadla na posteľ. Nechcela znova prepadať stresom a depresii, z toho, čo možno nie je ani také zlé. Zahнала to rýchlo od seba a na chvíľku sa postavila k oknu a pozerala von. Prekľiate jej škvŕkalo v bruchu. Konečne sa prebojovala k jedlu, keď ju Michal prišiel zavolať:

-„Nejdeš hrať s nami „fľašu“?“

-„Nie, ďakujem! Takéto hry zásadne nehrávam a idem akurát večerať! Zabavte sa chlapci!“ povedala mu ironicky a Michal sa len s nevinným úškrnom vytratil preč.

Tak to zasa dopadne... Aby som sa pripravila na to, že budem zaspávať s vankúšom na hlave! Možno by bolo vhodné tam aj ten vankúš pridržať... uvažovala a konečne si odhryzla z rožka, aj keď nenatretého a rozplývala sa nad tým, aký bol mäkký aj napriek tomu, že sú len na obyčajnom výlete a po dlhom čase má konečne znova normálne jedlo. Normálne ako normálne. Musela od tej slasti vzdychnúť.

-„Tak chlapci, ja idem spať!“ Zuzana sa naklonila cez zábradlie a zakričala, ale ju nepočúvali, pretože boli pohrúžení do svojej zábavky. Zuzana zišla dole, aby to počuli a povedala ešte raz:

-„Idem spať! Tak to asi znamená, že sa máte presunúť vedľa! Myslím tým do druhej miestnosti, kde vás nebude tak počuť!“ zavelila a odchádzala pomaly do postele a chalani sa zberali do druhej miestnosti.

-„Dobrá noc!“ zakričal Dominik ale Zuzana už nereagovala. Dominika medzi tým už zatiahli do hry a prestali mať postupne pojem o čase.

Počas toho, ako hrali svoju hru, ktorú hrávali, dá sa povedať, pravidelne na každom výlete prestali vnímať čas a boli už dve hodiny nad ránom.

-„Je tu nuda...“ poznamenal Michal, ktorý ležal na zemi s prázdnu fľaškou v ruke.

-„Máš pravdu! Nie sú tu žiadne baby, tak aj tá „fľaša“ je nudná hra!“ súhlasil Peter a Dominik pre istotu upadal do mikrosnánok, tak nevnímal o čom sa rozprávajú.

-„Ale rozhodne sa spať ešte nejde!“ Michal vyvolal u Petra znova nadšenie,

-„Len je škoda, že nemáme viacej pitia!“ Michal sa ďalej rozhorčoval. Peter len pokrútil hlavou na znak súhlasu a uchoпил prázdnu fľašu, čo mal poruke.

-„Myslím si, že aj tak ste už dost pod parou chlapci... Upps!“ poznamenal Dominik, keď sa snažil postaviť, ale nejako mu to nevyšlo pretože opäť sklúzol do tej istej polohy v akej bol.

-„To bolo čo, to čo sme pili?“ spýtal sa podgurážený Peter Michala.

-„A čo ti ja viem? Nechutilo ti?“ spýtal sa prekvapene.

-„Nieeee, to netvrdím, ale mám z toho nenormálne dobrú náladu!“ vysvetlil mu a snažil sa vstať, ale márne.

-„Ja neviem čo to bolo... To mi strčila do ruky Kamila!“ povedal Michal a začalo sa mu čkať.

-„Kamila? Tú mi ani nespomínaj! Nechcem ju ani vidieť! A keby som vedel, že to je od nej, tak by som to ani nepil! Kde mám moju Zuzanku?“ Dominik kričal na celú izbu. Michal spolu s Petrom ležali od smiechu na zemi v kŕčoch.

-„Zuzanka ti išla spinkať, tak sa snaž, aby si ju nezobudil, lebo bude zle- nedobre!“ robil si srandu Peter a snažil sa Dominikovu vyhrážať prstom, no ani len netušil že ukazuje na Michala.

-„Mám nápad chalani! Podme sa zahrať pravdu alebo odvahu!“ Michal prišiel s nápadom a Peter súhlasil, no od Dominika sa nedozvedeli normálnu odpoveď, pretože upadol na svojej posteli do tvrdého spánku a začal chrápať.

-„No super! To sme dopadli, sakra! Domčo nás už sklamal! My musíme vydržať až do rána!“ šepkal Michal a podával Petrovi ruku.

-„Ruku na to! Musíme to predsa nejako spečatiť! Nezobral si už žiaden chl'ast?“ prekvapene sa opýtal Petra a ten len pokrútil hlavou.

-„Vari ti nestačilo! Je tu ešte jedna kvapka!“ zachichotal sa a Michal v snahe udrieť ho do pleca udrel do postele za ním.

-„Tak čo? Ideme hrať tú pravdu alebo odvahu?“ Michal sa opäť opýtal a Peter kývol na znak súhlasu.

-„Tak dobre začínam!“ povedal sebedovome a položil Michalovi otázku.

-„Pravda alebo odvaha?“

-„Samozrejme, že si nedám pravdu, ešte by si sa niečo navyiac o mne dozvedel! Odvaha! Dávaj otázku! Ehm, teda úlohu...“ rozkrikoval sa Michal.

-„OK, ako chceš! Tak teda odvaha... Bude odvaha, ak sa vyštveráš hore po schodoch a pobozkáš Zuzanu na líce...“ nadiktoval mu, čo má urobiť a zložil si ruky krížom na hrudi.

-„Nieeee, to nemyslíš vážne! Však Dominik ma zabije!“ vyhovárал sa a Peter ho podporoval aby to urobil.

-„Ale prosím ťa! Ten spí ako zarezaný! Však tu reveme koľko a nezobudil sa ešte stále... Necháme ho tu a pôjdeme za Zuzkou pekne- krásne- sami! Podme!“ navrhol mu a zodvihol sa štvornožky zo zeme.

-„Kriste! Toto ma zabije!“ vyhovárал sa Michal, no aj napriek tomu sa dvíhal za Petrom.

-„Pozor na túto zárubňu, skoro som ju zoťal, tak aby si neskončil aj ty tak...“ zasmial sa Peter a Michal ho bez slova nasledoval.

-„Zavri dvere, ale potichúúúú! Nesmieme predsa nášho princa zobudiť, lebo to bude potom odvaha mu všetko vysvetľovať!“ spolu sa pridusene zasmiali a vyšli z izby a zavreli za sebou dvere.

-„A teraz musíme ísť potichu, aby sa Zuzana nezobudila skôr, ako vykonáš svoj čin odvahy!“

-„Jasné, jasné! No ťahaj sa už hore!“ prikázal mu Michal a nasledoval ho po schodoch hore, k ich posteliam.

-„Nevieš, kde sú ostatní chalani?“ spýtal sa pošepky Michal.

-„Buď rád, že tu nie sú, ostalo aspoň viacej pre nás! A pritom ma to vôbec nezaujíma! Hádám mi nechceš povedať, že sa nudíš...“ znova sa zaškeril a podarilo sa mu vyjsť na druhé poschodie.

-„Tak a sme tu z výletu!“ Peter sa zvalil na zem a Michal pokračoval ďalej k Zuzaninej posteli.

-„Do riti, je tu tma, nevidím nikde nič!“ zanáđával a Peter sa len na zemi zasmial.

-„A už je to lepšie!“ Michal zahundral a nevedomoval si, čo robí.

-„Musíme ostať len pri tom bozku?“ spýtal sa priduseným smiechom Petra a ten len mykol hlavou na znak, že mu je to jedno.

-„Tak dobre, toto sa mi normálne začína páčiť...“ zahundral a priblížil sa k Zuzaninej posteli.

Počas tohto divokého večera, kedy bolo nad mieru jasné, že sa bude diať veľa vecí s alkoholom, profesorka obchádzala okolo chatiek a dávala pozor, kde sa svieti. Keď zistila, že niekto ešte nespí, zaklopala a preverila si to. Jediná chatka, ktorá bola možno najpocitivejšia bola tá, kde bola Tery spolu s ostatnými spolužiačkami. Totižto jediné nepili z celej triedy. Zvyšku triedy to bolo ukradnuté, pretože tí chodili každý piatok do mesta a jediné, ako sa vedeli zabávať bol už spomínaný alkohol.

Niekoľko chatiek triedna profesorka skontrolovala, no všetci to zahrli tak dokonale, že sa nezaoberala tým, aby kontrolovala, či niekto pil alebo nie. Bolo jej, že všetci nebudú spať hneď po večierke. Videla, že v mnohých chatkách sa aj svietilo, ale nepripisovala tomu zatiaľ nič dôležité.

Stačilo počkať na to, keď ich skontroluje raz, či niečo zlé nerobia a potom si už všetci mohli byť istý, že viacej krát nepríde. Tak isto skontrolovali aj Kamilinu chatku, no nič. Všetci sa tvárili normálne. Dokonca sa im podarilo prepašovať do chatky aj chalanov zo Zuzaninej skupiny, pretože tam ostali len Peter, Michal, Dominik a Zuzana.

Dominik tiež nebol ten typ, čo zvykol piť, no tento večer to nejako prehnal a bolo to na ňom aj vidno, keď počas rozhovoru upadol do spánku a tvrdo zaspal. O Zuzane hádam nebolo treba ani hovoriť, pretože tá si s alkoholom toho prežila viac ako dost a nikto by ju na to nebol nahovoril a hlavne by sa na to nedala, pretože to sľúbila Brunovi. Nechcel, aby dopadla tak ako jej vlastná matka...

No ako sa zdalo, tak alkohol vie robiť zázraky a to aj v prípade toho, ak sa to zmieša spolu s tabletkami. Takto, ak sa zmieša primerané množstvo tabletiiek s alkoholom vznikne z toho pekný štartér zábavy... Presne tak, ako to bolo aj v prípade Michala a Petra. Na spodku fľaše bolo toho najviac a Dominikovi sa ušlo len niečo z vrchu... Keďže nepije, ani veľmi veľa nevypil, ale pre neho stačilo malé množstvo na to, aby bol „odrovnaný“. Ale únava z túry a ten kúsok alkoholu spravili svoje. No Michal a Peter boli na tom podstatne inak...

Zuzanu, aj napriek tomu, že chodila spať skoro večer, predsa len tá desať kilometrová túra zmohla. Ležala v posteli na boku, tvárou do miestnosti. Pred ňou sa skláňal Michal pripravený splniť úlohu, ktorú dostal od Petra. Michal sa predsa len odvážil na to, aby Zuzanu pobožkal, no keď videl, že sa neprebudila ostal z toho trošku mimo.

Michalovi to ale nedalo a tak sa pokúsil zájsť aj trošku ďalej. Zjavne potúžený alkoholom si vyzliekol svoje tričko a odhodil ho na svoju posteľ. Začal si pomaly prechádzať rukou po hrudi a keď to Peter, ktorý ležal na zemi uvidel, spustil neuveriteľný smiech, ktorý Zuzanu už tento krát prebudil. Michal si nestihol uvedomiť, že Zuzana sa prebrala a stále si šmátral rukou po celom tele až dovedy, pokiaľ na neho neskríkla:

–„Michal! Ty jeden úchyl, čo to do pekla robíš?!“ kričala po ňom a pritiahla si na seba bližšie prikrývku.

–„My sa tu len tak hráme, Zuzka, neboj sa nič to nebude, pridáš sa?“ trúfalo sa jej opýtal a začal si sťahovať nohavice.

–„Tak toto snád' nemyslíš vážne!“ Zuzana zažala svetlo a v tom momente, ako sa Michal snažil vrhnúť na Zuzanu mu takú vlepila, že ho v momente otočilo a padol na zem a nechápavo na ňu pozeral.

–„To si čo spravila?“ kričal Michal, chytajúc sa za časť tváre po ktorej dostal facku.

–„Len to čo si zaslúžiš a ešte raz niečo podobné skús, tak dostaneš niekde inde, ty jeden hajzel!“ kričala a akurát sa snažila ísť dole na spodné poschodie, keď jej do cesty vbehol Peter.

–„Kdeže ideš, kdeže Zuzanka?“ opýtal sa jej provokačne a hodil ju na svoju posteľ. Zuzana sa snažil brániť a tak uškrabla Petra na líce.

–„Ty sviňa!“ Peter si chytil líce a zhrozene sa pozeral na ruku, keď na nej uvidel krv.

–„Však počkaj, teraz len uvidíš!“ ozval sa Michal a dvíhal sa z podlahy, ale Zuzana si zachovala chladnú hlavu a zbehla rýchlo dole po schodoch. Nikde nevidela Dominika, tak otvorila dvere do ďalšej izby a keď ho uvidela, ako leží na svojej posteli a chrápe, len pokrútila hlavou, vzala jeho župan a potichu povedala.

–„Ty hovädo. Hlavne, že ako ma miluješ a ty si tu spíš... Jediné, čo ma teší, že si to pri posteli nebol ty!“ stíhala ešte na rýchlo vziať mobil z nabíjačky a vybehla potichu z chatky von. Zavrela za sebou dvere a poobzerala sa okolo seba, či nie je nikde na blízku niektorá z profesoriek. Prebehla potichu ku chatke oproti a vytočila číslo Tery. Tá sa jej len ospalým hlasom ozvala:

–„Prosím? Však je pol tretej ráno a ty mi voláš?“ nechápavo sa spýtala a zívla si.

–„Tery, prosím ťa, príď mi ihneď otvoriť dvere chatky! Je to súrne, prosím ponáhľaj sa!“ dopovedala a zložila telefón.

Po malej chvíľke sa pri dverách v tme zjavila postava a bola to Tery. V tom momente sa jej Zuzana vrhla okolo krku a rozplakala sa.

–„Pre Boha, čo sa ti stalo?“ nechápavo sa spytovala a Tery rýchlo zavrela dvere, zamkla a zatiahla závesy. Zuzana zatiaľ prešla do kúpeľne a umývala si studenou vodou tvár a ruky a stále plakala.

–„Povieš mi čo sa ti stalo?“ Tery stála na prahu dvier kúpeľne s rukami skríženými na hrudi.

–„Prosím, nevrav to nikomu, ale Peter a Michal... Nevie, čo chceli dokázať, ale Michal stál pri mne polonahý, dával si dole tepláky a keď som chcela ujsť, Peter ma sotil na posteľ a snažil sa ma násilím držať pre Michala...“ znova sa rozplakala a Tery k nej podišla a objala ju a Zuzana bola v tom momente šťastná, že má pri sebe niekoho zo ženského pohlavia.

–„Ak smiem, ostanem cez noc tu. Aj tak je to posledná noc a ja sa tam jednoducho vrátiť nechcem!“ prosila Tery a tá jej ukázala jednu voľnú posteľ na ktorej mohla zostať.

–„Ďakujem ti pekne, Tery! Nechala by si ma, prosím ťa, samú?“ spýtala sa jej roztraseným hlasom a Tery súhlasila. Nechcela, aby sa trápila, no takto jej tiež nijako nepomôže.

–„Jasné! Ak by si niečo potrebovala, som hore na druhom poschodí, posteľ hneď oproti schodom! Vyspi sa!“ popriala jej a potichu odišla hore do svojej postele, aby nezбудila ostatné baby z chatky.

Zuzana si pritisla k sebe Dominikov župan a mobil, na ktorý jej v zapätí prišla sms-ka. Písal jej Dominik: Zuzana, čo sa stalo? Michal a Peter sa tu len smejú a teba nikde! Spravili ti niečo? Prosím ťa, napíš mi kde si!

Zuzane sa do očí nahrnuli slzy, potichu zavzlykala a toto bolo znova po tých troch dňoch, kedy chcela ísť konečne domov. Domov, kde sa bude cítiť bezpečne. Vypla mobil, položila ho na zem a pokúsila sa zaspáť. No vždy, keď sa o to snažila prišli jej späť spomienky na Petra a Michala. Nikdy by to od nich nečakala a už vôbec nie od vlastných spolužiakov. Vrátilo ju to späť k tomu príbehu, ktorý jej kedysi, ako malému dievčatku pri hrobe Andrei vyprával Bruno... Nechcela si predstavovať, čo by sa bolo stalo, ale dúfala, že by neboli schopní zjásť, až tak príliš ďaleko.

Spánok dlho neprichádzal a Zuzana musela rozmýšľať nad tým, čo sa udialo. Prestala síce plakať, no stále jej to nedalo. Uvažovala nad všetkými súvislosťami, až jej to nakoniec všetko trklo. Spojila si dohromady všetky udalosti, ktoré sa stali za tieto posledné dni a prišla na to, že to bol len jeden z podlých plánov Kamily a bola si vedomá toho, že toto všetko bolo len dobre zorganizované divadielko. Zuzana sa od zúfalstva nad tým, ako ďaleko vedia niektorí ľudia zjásť, zasmiala a pustila si mobil, aby mohla Kamila napísať rovno sms-ku:

Takže tebe išlo celý čas o toto! Nikdy by som si nebola myslela, že práve ty by si mohla byť toho schopná! Ani sa nečudujem, prečo ťa Dominik nechal...

Zuzane sa uľavilo a mohla konečne zaspáť. Tešila sa na to, ako zajtra, posledný deň výletu schytá Kamila pekne krásne to, čo si zaslúži. Nikdy nechcela byť pomstychtivá, ale tento krát sa jej to priam žiadalo. Táto predstava ju čoraz viacej tešila, až sa jej nakoniec podarilo zaspáť.

Do okien začalo prenikať ranné svetlo a pri Zuzaninej posteli stála Mária- jedna zo spolužiačok a prihovárala sa Zuzane, aby vstávala.

-„Čo tu ty robíš? Ako si sa sem dostala?“ nechápavo vyzvedala a s úsmevom na ňu pozerala a Zuzana sa posadila na posteli a povedala:

-„To je dlhý príbeh... Ale musím povedať, že tu sa mi spalo omnoho lepšie, ako tam, kde som bola pred tým...“ usmiala sa na Máriu a odišla do kúpeľne, aby si aspoň narýchlo umyla tvár.

-„Zuzana, myslím si, že takto na raňajky nemôžeš ísť! Ak chceš skočiť s tebou do chatky po veci...“ ponúkla sa Tery, no ona to odmietla.

-„Nie, ďakujem ti pekne! Fakt si to vážim, ale myslím si, že teraz to už zvládnem...“ usmiala sa, odhrnula na dverách záves a poobzerala sa okolo, či nikto nie je vonku, aby mohla prebehnúť do chatky. Nechcela, aby ju niekto spozoroval.

Rýchlo prebehla a chvíľku váhala, či má dovnútra vstúpiť alebo nie. Spomenula si však na to, že je stále v pyžame a tak sa nadýchla a vošla dnu. Presne oproti nej stál Peter, ktorý si hladil líce a Dominik vedľa neho. V momente, ako sa otvorili dvere, Dominik podišiel k Zuzane, no tá ho len bez povšimnutia obišla a postavila sa priamo oproti Petrovi.

-„Ty jeden hajzel!“ šplechla mu do tváre a vypálila mu facku na to miesto, kde ho uškrabla, až sa musel od bolesti zohnúť.

-„Ja som to tak nemyslel, Zuzana! Mal som vypité a ani neviem, čo som robil... Neviem prečo sa to stalo!“ snažil sa zachrániť situáciu, no dočkal sa len druhej facky na druhé líce.

-„Na to si mal myslieť skôr, môj zlatý! A pamätaj si, že ak sa ma ešte raz čo i len dotkneš, tak sa to dozvie každý! Každý! A myslím tým aj pohľad... Nepozeraj na mňa už v živote!“ vyhrážala sa mu a Dominik sa len čudoval tomu, ako Zuzana vyvádza.

-„Povie mi tu už niekto, čo sa robí?“ Dominik sa nechápavo pozeral a Zuzana ho upozornila.

-„Ty prestaň, lebo dostaneš tiež!“ vyhrozila mu a spýtala sa ho.

-„Michal je hore vo svojej posteli?“ pozerala na Dominika a následne na Petra a ten len sklopil pohľad k zemi.

-„Myslím, že áno! Ešte nevstal... Myslím...“ nestihol dopovedať a Zuzana už mierila hore aj k svojim veciam a aj k nemu. Dominik pre istotu išiel priamo za ňou.

-„Čo, čo ideš robiť?“ spýtal sa nechápavo, keď pristúpila k Michalovej posteli.

-„Teraz by si to nemal brať až tak osobne, Domčo!“ pošepala mu a poklepkala Michala po pleci. Sklevalo ho a rozospato sa na ňu pozeral.

-„Dobré ráno, zlatičko!“ povedala maznavým ironickým hlasom, chytila ho za bradu a dala mu francúzsky bozk.

-„Tak toto sa mi páčilo!“ pochvaľoval si Michal.

-„Hej, čo to robíš?“ nechápavo sa pýtal Dominik, no Zuzana ho umlčala pohľadom.

-„Vravela som ti predsa, že to nemáš teraz brať osobne!“ pošepala mu znova a Michal sa posadil na posteľ. Zuzana si k nemu čupla a povedala:

-„Počúvaj môj milý! Ešte raz sa ku mne priblíž v noci s tým tvojim hnusným ksichtom, tak budeš mať z neho trhací kalendár... A ešte raz si predo mnou daj dole tie tvoje nohavice, tak prídeš o všetko, čo v nich máš!“ naznačila mu prstom znak nožníc, ale zjavne ho to neohúrilo.

-„A ešte som na niečo zabudla! Bozk, aby si na mňa nezabudol!“ priblížila sa k nemu tvárou a Michal čakal bozk, no miesto toho dostal poriadnu facku. S grimasou sa zvalil na posteľ.

-„Tak a máme to! Aký je dnes krásny deň, čo povieš Dominik... A ešte len bude pekný!“ povedala s iróniou v hlase, no usmievala sa pri predstave, ako ide potopiť Kamilu. Michal odišiel dole za Petrom a niečo si potichu hovorili a Dominik podišiel k Zuzane.

-„Tak povieš mi konečne, čo sa stalo?“ znova sa pýtal.

-„Ty môžeš byť rád, že si zaspal tak tvrdo, že si o ničom nevedel... Dnes to budem všetko po raňajkách hovoriť Kamile a ty pôjdeš pekne so mnou!“ záhadne mu načrtla, čo sa bude diať.

-„Aj tak nerozumiem!“ podotkol.

-„Nevadí! Hlavné je, že si tu, pri mojej posteli, nebol ty!“ usmiala sa na neho a dodala:

-„Pod' sem na chvíľku!“ podišiel k nej a odvážila sa mu dať bozk na pery.

-„To mám za čo?“ nechápavo sa spýtal a chytal si pery.

-„Nepáčilo sa? Môžem ti dať to isté čo Michalovi!“ zahňala sa a radšej sa uhol dozadu.

-„Nie, ďakujem, toto sa mi páčilo!“ usmial sa odišiel dole za Michalom a Petrom.

Zospodu sa ozval Michal:

-„Zuzana? Nemáš náhodou pre Petra make-up na zakrytie toho, čo si mu spôsobilá?“ trúfalo sa jej opýtať miesto Petra.

-„Vieš čo, môj zlatý!“ kričala aby to dostatočne počul a nahla sa cez zábradlie.

-„Ak mu nestačia tie škrabance, tak sa bude musieť popasovať s monoklom a ten sa už kryje horšie!“ zakričala, no aj napriek tomu mu zhodila svoj make-up.

-„Ani som netušila, ako sa mi ul'aví!“ vzdychla si a rýchlo sa prezliekla do denného oblečenia.

Asi po pätnástich minútach prišla Zuzana spolu s chalanmi z chatky do jedálne na raňajky, na ktoré sa už tešila. Lepšie povedané tešila sa na to, čo príde po tých raňajkách. Aj keď cítila v sebe hnev, ktorý chcela silou mocou vrátiť, tak to jednoducho nedokázala. Nemala takú povahu, pri ktorej bola na prvom mieste pomsta. Vedela to vyriešiť aj inak...

Počas raňajok sa Kamila neustále pozerala na Zuzanu a nevedela pochopiť, čo sa deje.

-„Zuzana? Čo sa deje?“ spýtala sa nechápavo, keď sa nahla cez spolužiaka. Zuzana sa však na ňu len pozrela a odvrkla

-„Potom! Po raňajkách! Prosím, teraz ma nechaj najesť sa!“ žmurkla na ňu, aby si myslela, že to nie je nič zlé.

Nech sa ešte chvíľku trápi, pokiaľ to neukončím... Nech vidí, aké to je, byť klamaný a zároveň podvedený aj keď v miernej forme... Hm, mám chuť jej to všetko vrátiť, ale netúžim sa znížiť na takú úroveň ako klesla ona... premýšľala, keď do seba tlačila posledný kúsok rožka. Chvíľku ešte posedela pri Dominikovi a čakala, kým doraňajkuje aj on. Okolo išla Kamila a poprosila ju, aby sa o desať minút dostavila na ihrisko. Súhlasila a pomaly sa vytratila.

-„Pôjdeš so mnou, Dominik, prosím ťa?“ opýtala sa váhavo a čakala na odpoveď.

-„A čo myslíš? Kde? Tam, kde si sa dohodla s Kamilou?“

-„Áno... Chcem jej niečo dôležité povedať!“ vysvetlila a skočil jej do reči:

-„Ja ju nechcem vidieť... Prosím, nerob mi to!“ prosíkal, no Zuzana sa nedala.

-„Chceš vedieť, čo sa stalo, alebo nie? Ak áno, tak pod' so mnou a naozaj mi pomôžeš!“ pozrela na neho prosebným pohľadom a vedela, že nevie povedať nie a tak súhlasil.

-„V poriadku, počkám ťa teda vonka, na ihrisku, kým ty doješ!“ oznámila mu a vstala od stola, utrela si ústa a za okamih zmizla z dohľadu.

Kamila už stála na mieste určenia a Zuzana sa k nej pomaly približovala, až zastala. Náhle si uvedomila, čo všetko tým spôsobí, ale všetko to odohnala myšlienkou na to, že s pravdou chce ísť von.

Prišla k nej a postavila sa oproti.

-„No, čo si chcela?“ Kamila sa podráždene opýtala.

-„Písala si mi večer sms-ku. Prečo?“ pýtala sa stále len Kamila a Zuzana na ňu len pozerala.

-„Všetko sa dozvieš... Aj to s tou sms-kou a aj so všetkým ostaným... Príde Dominik, tak spustím!“ zhlboka sa nadýchla a vyslovila:

-„Á, už ide!“

Kamila len niečo zamrmlala a otočila hlavu smerom k nemu, keď okolo nej prešiel. Pomaly vrátila hlavu späť a pred Kamilou stál Dominik spolu so Zuzanou.

-„Dominik. Poprosím ťa, aby si si sadol, nechcem teraz vyzerat', akoby som si ťa volala na pomoc. Upozorňujem Kamila, že o ničom nevie a len teraz sa všetko dozvieš ty a aj on! Tak prosím počúvaj!“ uviedla ich do deja a pomaly spustila.

-„Moja prvá otázka znie: Prečo?“ položila otázku a pozrela na Kamilu a všimla si, ako sa Dominik tiež na ňu pozrel. Najprv na Zuzanu a potom na Kamilu.

-„Nechápem tejto tvojej otázke... Spravila som ti niečo?“ pozerala na ňu nerozhodným pohľadom, v ktorom boli pocity viny.

-„Počuj. Nemám rada falošných ľudí a nechci mi nahovoriť, že nevieš o čo ide, keď viem, že si to všetko spustila ty!“ Zuzana si zložila ruky voľne vedľa tela a čakala, ako bude Kamila reagovať. Miesto odpovedi ostalo len ticho a Kamila pokrútila hlavou.

-„Prosím ťa! Nehraj tu na mňa nič, pretože mňa nikto len tak ľahko neoklame! Viem, že vo všetkom máš prsty ty... Priznaj si konečne, že ti išlo celý čas len o to, aby si sa mi pomstila! Aj keď po pravde neviem za čo! Povieš mi to ty?“ v momente, ako to dopovedala sa na ňu Kamila zadívala a vyhrkla:

-„Za čo? Mala by si sa zamyslieť nad tým, čo všetko si mi spravila! Vždy si bola tá lepšia, vždy si musela mať všetko len ty!“ vykričala jej všetko, čo si myslí. Zuzana ostala v šoku a spustila na obhajobu.

-„Tak je mi fakt ľúto, že si toto myslíš! Snažím sa pristupovať ku všetkým veciam a ľuďom tak, aby som neublížila nikomu a nestála v pozícii nadradenej, čo ani nie som! A nechcem, aby si to o mne ľudia mysleli! Chápeš?“

-„A poviete mi, čo to má spoločné so mnou?“ nechápavo sa spýtal Dominik a Zuzana ho umlčala ukazovák, bez toho, aby na neho pozrela.

-„Tak a toto mal byť tvoj plán? Malo to skončiť tak, že som mala skončiť znásilnená vlastnými spolužiakmi? O toto ti išlo? Myslela si si, že ja si to budem užívať a dovoľím im to?“ Zuzana začala kričať a začali sa jej pomaly do očí hrnúť slzy. Kamila neodpovedala, no Zuzana pokračovala.

-„Od začiatku to bolo všetko plánované! Priznaj si to! Všetko to bola len hra! To uzmierenie, to, že nejdem domov, že si to všetko vybavila len pre mňa, pretože ti na mne záleží! O to ti išlo, aby si mohla splniť svoj plán a dokázať si opäť, že si čosi viacej, aj keď mne by to nikdy nezišlo na um?“ rozkrikovala sa a po líci sa jej spustila slza, no Kamilou to ani nehlo.

-„Ja som dúfala, že to bude všetko v poriadku! Ja som ti bola schopná odpustiť, to čo si povedala o mojich rodičoch, aj keď dobre vieš, aká som na to háklivá!“ utrela si slzu chrbtom ruky a pokračovala

-„A pri tom si si ani neoverila fakty! Išlo ti len o to, aby si sa mi pomstila za to, že chodím s Dominikom, pričom to ani tak nie je! Lepšie povedané nebolo, aby si vedela! Teraz budeš mať snáď dôvod na to, aby si žiarlila...“ všetko jej vykričala a Kamila sa len bezducho pozrela na Dominika a potom na Zuzanu.

-„Dala si do alkoholu niečo, čo spravilo z toho pitia ešte väčšie svinstvo ako bolo! A to len preto, aby si sa mi pomstila takýmto spôsobom! Nechápem, ako som ti mohla veriť!“ zlomene dopovedala poslednú vetu a rozplakala sa. Otočila sa a pochodovala ku chatke, pretože nevedela ďalej zdržiavať slzy.

Kamila za ňou len pozerala a začala si uvedomovať svoje chyby. Dominik vstal, pozrel sa nenávistne na Kamilu a poznamenal:

-„V skutočnosti si ešte horšia, ako som očakával! Myslím, že si zašla príďaleko Kamila. Stratila si kamarátku, kamaráta a čo je ešte horšie, zašla si tak ďaleko, že si stratila aj zdravý rozum len preto, aby si sa mohla niekomu pomstiť za to, čo ani pravda nebola!“ znechutene sa odvrátil a smeroval za Zuzanou.

Zuzana vybehla po schodoch do chatky, pozrela sa v rýchllosti za seba a následne pred seba na Michala a Petra, ktorí sa jej odstúpili a vybehla hore na poschodie, k svojej posteli. Rýchlo si ľahla a vzala do ruky vreckovky z tašky. Po chvíľke za ňou prišiel aj Dominik.

Prisadol si k nej a ostal ticho sedieť. Zuzana si utierala slzy a následne sama spustila.

-„Verila som jej... Verila som, že to všetko myslí vážne a ona to všetko dokonale naplánovala len preto, aby sa mi mohla pomstiť, za to čo nebola pravda!“ zavzlykala a ťažko vydýchla. Posadila sa na posteľ vedľa Dominika a on ju objal okolo ramien.

-„Možno si sama uvedomí, čo sa stalo a príde sa ospravedlniť.“ utešoval ju, no Zuzana sa na neho pozrela a dodala:

-„Môže prísť koľko chce, ale zjavne nepochopila, že dôvera človeka sa nedá kúpiť niekoľkokrát a hlavne po takom podlom čine, čo spravila ona... To sa jednoducho nedá zabudnúť... Pritom ešte aj hnusne zmanipulovali proti mne spolužiakov...“ zúfalo sklonila hlavu, zhlboka sa znova nadýchla, utrela si slzy a podišla k oknu.

-„Od tejto chvíle, si radšej budem dávať pozor na všetkých ľuďí, pretože, ako som sa presvedčila, nedá sa dôverovať ani vlastnému tieňu... A to doslovne!“ vyslovila do otvoreného okna a Dominik podišiel k nej a chvíľku sa pozerali na slnko, ktoré práve žiarilo nad lesom za chatkami. Zuzana sa v mysli začala tešiť, že už o necelú hodinu odídu domov.

| Šiesta kapitola - Zahod' všetky starosti

Udalosti, ktoré sa za posledné tri dni udiali, nenechali Zuzanu, ale ani Kamilu chladnými. Viac sa však s tým trápila Zuzana. Bola ten typ človeka, čo sa jednoducho nedokáže na to všetko „vyspať“ a tváriť sa, že je všetko v poriadku. Obdivovala takých ľudí a držala si od nich odstup. Samozrejme, že povahu ľudí to nemohlo ovplyvniť, ale snažila sa to brat všetko s nadhľadom, ako aj celý tento výlet triedy. Nevedela si predstaviť, ako to bude všetko vyzerat' u nich v triede, keďže bola rozhádaná s tromi ľuďmi. Stačí, aby sa pohádal s jedným človekom a súdržnosť spadne ako domček z karát. Trápilo ju to, no pre tento krát to nechcela dávať najavo. Vie, že aj napriek všetkému sa bude o tom rozprávať so Sofiou, no mala pochybnosti. Netuší, či má o tom hovoriť, aj napriek tomu, že sa mohla na Sofiu a Bruna kedykoľvek obrátiť...

Výlet sa už pomaly blížil do svojho finále. Zuzana bola na jednej strane rada, že sa výlet končí, ale na druhej strane nemohla prestať myslieť na to, ako sa mohla viac zblížiť so svojimi spolužiakmi. Presne o tomto bola jej povaha. Bola nerozhodná a veľa krát sa jej stávalo, že práve kvôli svojej povahe sa dostala do rôznych nepríjemných situácií, pretože ako sa hovorí: Chcela veľa mať, ale chcela aj veľa dať. Bezstarostná povaha, ktorá ju držala počas detstva sa akosi začala vytrácať a postupom času sa formovala nová Zuzana.

Pri balení vecí sa zamýšľala nad tým všetkým, čo sa za posledné tri dni stalo. Prišlo jej to miestami smiešne a miestami smutné. Uvedomila si zasa jednu vec, že sa posunula o čosi ďalej. Človek sa sám učí na vlastných chybách a Zuzana sa tento krát utvrdila v tom, že netreba bezhranične veriť človeku, pretože ten ťa potopí práve vtedy, keď to najmenej čakáš.

Bola si vedomá toho, že ľudia, ktorým môže dôverovať sa hľadajú naozaj ťažko, ale nechcela prestať veriť, že raz presne takého človeka nájde... Rodinu k tým ľuďom nepočítala, pretože vedela, že im môže bezhranične dôverovať. Bolo to myslené z hľadiska priateľov a tých, ktorí sa na priateľov len hrajú.

-„Zuzana?“ vytrhol ju zo zamyslenia Peter, ktorý si balil veci zo svojej skrinky.

-„Čo je?“ odvrkla, pretože nemala najväčšiu chuť sa s ním baviť.

-„Chcel by som sa ti ospravedlniť, za to všetko, čo sa v poslednú noc stalo... Dozvedel som sa, že v tom mala prsty práve Kamila... Keby som to bol vedel, tak by som si ten alkohol od nej nebol zobral...“ snažil sa na svoju obranu Zuzanu odprosiť. Ona mu na to len odvrkla:

-„Nejde to len tak, že sa mi teraz ospravedlníš... Mal si na to myslieť skôr a nie len naivne naletieť niekomu, kto má alkohol... Však, je to tak, keď niekto niečo ponúka, tak ber, že?“ pozrela na neho vyčítavým pohľadom a vrátila sa späť ku svojej skrinke.

-„Mňa to naozaj mrzí!“ pozeral sa na ňu, no ona sa ani len neodvrátila od skrinky.

-„Vieš, že skutočne nemám rada ľudí, čo takto popíjajú? To svinstvo mi zničilo detstvo a nechcem, aby mi to ničilo aj ďalší život! A okrem toho, ja som toho názoru, že tie peniaze, čo minieš na chľast sa dajú použiť aj rozumnejšie... Poprosím ťa, nebavme sa o tom už viac, dobre?“ ukončila ich dialóg a zavrela za sebou skrinku, pretože si už všetky veci pobalila.

-„Na všetko si mal myslieť skôr, ale to som už ako obohratá platňa... Človek vždy ľutuje až vtedy, keď niečo zlé vykoná! Myslenie je na to, aby si človek uvedomil, aký to bude mať dopad do budúcnosti a nie na to, aby sa bezhlavo vrhol do takých vecí, čo potom nemôže vziať späť...“ pozrela na Petra a išiel odpovedať, no rukou mu naznačila aby sa nič nepýtal a ani nehovoril.

-„Pozri sa... Aj keď budem schopná ti to odpustiť, už nikdy to nebude také ako to bývalo. A buď si istý, že ja odpúšťať viem!“ už naozaj ukončila debatu a zišla dole na spodné poschodie. Peter si len mlčky sadol na posteľ a pästou udrel do vankúša. Bol si vedomí toho, čo urobil a mrzelo ho to, no Zuzana to vystihla správne. Treba uvažovať dopredu, aké to bude mať všetko následky...

-„Tešíš sa domov?“ spýtal sa Dominik, keď Zuzana zišla dole na poschodie a vošla do jeho izby.

-„Že či! Ja sa vždy teším domov, pretože viem, že doma mám oporu...“ usmiala sa a zložila si ruky na kolená a oprela sa o ne.

-„Chápem... Ale môžeš si byť istá, že so všetkým, čo budeš potrebovať, môžeš prísť aj za mnou...“ oznámil jej a pomaly si začal baliť svoje veci.

-„Mám na teba zopár otázok,“ po chvíľke ticha sa odvážila prehovoriť.

-„No, počúvam ťa!“

-„Si si istý tvojimi citmi ku mne? Myslím si, že sa zvláštne rýchlo objavili!“ išla priamo k jadru veci.

-„Jasné, že som aj keď... Chcel by som sa o tom s tebou porozprávať niekedy...“ prisadol si k nej na posteľ a položil tričko, ktoré vytiahol zo skrinky do tašky.

-„A prečo nie teraz?“ opýtala sa s prekvapeným výrazom v tvári.

-„Jednoducho si myslím, že by sa našlo aj vhodnejšie miesto na to, aby sme sa o tom mohli porozprávať, ako nejaká chatka na výlete!“ usmial sa na ňu a znova vstal, pretože už nemali veľa času do odchodu autobusu.

-„Súhlasím... Len ťa prosím o jednu vec... Ak má niečo medzi nami vzniknúť, tak ťa veľmi prosím, aby si na mňa netlačil! Obávam sa mnohých vecí...“ opatrne mu vysvetlila a vstala z postele aj ona.

-„Nerozumiem ti... Tej časti vety, žeby sme mohli ísť na to všetko pomalšie chápem, ale čo chceš povedať tou zvyšnou časťou?“ zapozeral sa jej do očí, ale Zuzana uhla pohľadom.

-„Myslím si, že aj na to príde vhodnejšia chvíľka!“ usmiala sa, strčila si ruky do vreciek a odpochoďovala preč po svoju tašku.

Obávala sa vstupu do nejakých pevnejších zväzkov... Aj keď bola len v puberte, bolo to dôležité rozhodnutie. Nechcela sa popáliť a jednoducho cítila, že na to všetko ešte nie je pripravená. Aj keď sa jej bozk páčil, nechcela všetko unáhliť a tak radšej spomalila. Musí o tom všetkom ešte veľa premýšľať, aby dospela k správnejmu rozhodnutiu.

Vzala si zo svojej postele tašku, vzdychla si a do vzduchu len tak pre seba povedala:

-„Zbohom chatka! Nebudem mať na teba práve najlepšie spomienky...“ prevrátila očami a opatrne schádzala dolu schodmi aj s taškou.

-„Počkám ťa vonku pred chatkou! Kto pôjde posledný nech potom zamkne!“ kričala po Dominikovi, ktorý bol stále vo svojej izbe.

-„V poriadku!“ ozval sa po chvíli a Zuzana mohla spokojne vyjsť von. Milovala atmosféru teplých letných dní, kedy svietilo slnko a nemusela sa ničím zaťažovať a len vnímala teplo a ostatné veci okolo seba... No tento deň bol predsa len niečím iný.

Akurát, keď sa postavila na trávu a obzerala sa, vychádzala aj Kamila a nemala akosi veľký záujem pozerieť na tú stranu a tak odvrátila hlavu na druhý bok. Kamila zišla malými schodíkmi pri chatke a chvíľku na Zuzanu pozerala a položila si tašku na trávu vedľa ostaných tašiek svojich spolubývajúcich. Po krátkej chvíľke sa vyvalili z chatky aj zvyšní chalani a keď Dominik zamkol, strčil kľúč Zuzane do ruky a ponúkol jej, že jej zoberie tašku, no odmietla.

-„Nie, ďakujem! Vážim si to, ale myslím si, že to zvládnem aj sama!“ usmiala sa a vzala si od neho kľúčik.

-„Konečne domov!“ predralo sa aj z Dominika a Zuzanu to skutočne prekvapilo.

-„Chápem! Kto by sa netešil domov?“ veselo sa opýtala a podošla bližšie k Dominikovi. Všetci chalani a Zuzana odpochoďovali k parkovisku, kde ich čakal už pristavený autobus.

-„Už zasa tento?“ povedala zúfalým hlasom potichu a podišla k autobusu a zoširoka sa usmiala na šoféra, ktorý na ňu len zazrel a Zuzanu úsmev rýchlo prešiel. Vložila tašku medzi ostatné. Za ňou sa zjavila Kamila a oslovila ju:

-„Zuzana, môžeme sa...“

-„Nie!“ prerušila ju náhle a pohľadom upretým k zemi sa vrátila späť k Dominikovi. Podala kľúč od chatky triednej profesorky, ktorá ich postupne, ako začali nastupovať do autobusu, spočítala.

Zuzana vystúpala po schodíkoch a sadla si do stredu autobusu, k oknu, aby videla na krajinu. Po chvíľke, ako popri nej prechádzali spolužiaci sa zjavila aj Kamila. Na chvíľku sa pristavila pri Zuzaninom sedadle a váhala či si má prisadnúť. Zuzana odvrátila hlavu k oknu a Kamila sa radšej presunula až na koniec autobusu. K Zuzane si po chvíľke prisadla Tery.

-„Ahoj! Nebude ti vadit' ak budem pri tebe sedieť? Pretože viem, že si počas jazdy sem...“

-„Nie, nebude mi to vadit', ostaň tu pokojne sedieť!“ prerušila ju a pozrela znova do okna a následne na prechádzajúceho Dominika, ktorý sa pri nich pristavil.

-„Zuzana, chcel som si sadnúť vedľa teba!“ smutne jej oznámil a Tery sa pomaly začala dvíhať.

-„Nie Tery, to je v pohode! Myslím si, Dominik, že sa budeme mať kedy o tom spolu porozprávať!“ žmurkla na neho a následne si sadol priamo za ňu.

-„Takto ťa budem mať aspoň na očiach!“ nahol sa cez sedadlo k jej uchu a ona sa len zaškerila a snažila sa mu chytiť hlavu, ale neúspešne.

-„Tak a môžeme ísť konečne smer Banská Bystrica!“ oznámila triedna profesorka a niektorí sa tomu potešili, presne tak ako Zuzana.

Počas cesty sa spolu s Tery veľmi o tom, čo sa v tú noc stalo, nerozprávali, pretože ju o to poprosila Zuzana. Vysvetlila jej to ešte raz, nie samozrejme všetko do hĺbky, pretože vedela, že Kamila dost' trpí už len preto, že sa s ňou nerozpráva. Bolo to na nej vidno a pravdu povediac, Zuzana nechcela rozširovať po celej triede reči o tom čo sa stalo, pretože netúžila zasa počúvať výsmech od Kamily. Aj keď si bola istá, že teraz by toho schopná nebola, pretože bolo na nej zjavné, že to čo sa medzi nimi stalo, ju trápilo... Aj keď s odstupom času si Zuzana predsa len držala akýsi odstup... Pretože ak raz stratíte dôveru v nejakého človeka, veľmi ťažko sa znova hľadá.

Cesta naspäť sa zaobišla bez komplikácií a trvala tak isto dlho, ako keď išli na výlet. Zuzana si ten deň nechcela pripomínať, pretože okrem toho, že zaspala, zmeškala takmer aj autobus. Možno by to všetko bolo aj lepšie, keby som vtedy ten autobus zmeškala! Ja sprostá! Keby som spala o čosi dlhšie, tak už som nemusela zažiť to, čo som zažila! nadávala sama sebe, ale vedela, že to čo sa malo stať, sa stalo. Vždy si to tak spätne premietla, že ako sa s ňou osud zahral a premietla si aj to, čo by bolo keby...

Autobus prišiel na Námestie Slobody presne na to isté miesto, odkiaľ aj štartoval. Parkovisko bolo už plné, pretože deň sa už dávno rozbehol a ako to býva v Banskej Bystrici zvykom, je vždy všade plno už od rána. Zuzana sa začala tešiť z toho, že konečne vidí svoje rodné mesto, že konečne uvidí Bruna a Sofiu.

Pomaly sa predrala von z autobusu a úsmev jej zamrzol práve vtedy, keď uvidela, že nič nevidí. V tom zmysle, že ju Bruno nečakal. Nikde nevidela jeho auto a dokonca ani Sofiu. Uhla sa od dverí trochu ďalej a počkala si na svoju batožinu. Spolužiaci si rozobrali svoje cestovné tašky a pomaly sa začali rozprávať na všetky strany bez rozlúčky. Kamila popri Zuzane stojacej na boku prešla, pozrela na ňu a následne sa sama vybrala na zastávku autobusu, aby mohla odísť domov. Dominik jej doniesol tašku.

-„Doniesol som ti tvoju tašku, aby si sa tam nemusela predierať!“

-„Ďakujem, si milý!“ pozrela na neho neprítomným pohľadom a Dominikovi to nedalo a musel sa opýtať:

-„Stalo sa niečo?“

-„Ale nič vážne! Len to, že som sa dohodla s otcom, aby po mňa prišiel po výlete, ale nejako ho tu nevidím!“

-„Tak mu skús zavolať, možno mu do toho niečo prišlo!“ žmurkol na ňu, vyložil si tašku cez plece a rozlúčil sa:

-„Prepáč Zuzka, ale budem ťa musieť opustiť, pretože idem hodiť tašku k mame do roboty a idem na tréning! Potom sa môžeme o tom porozprávať, čo ty povieš na to?“

-„No škoda, že musíš ísť! Myslela som, že pôjdeme domov spolu, pretože si jediný, čo mal ísť smerom do Sásovej!“ sklamane mu vysvetlila a nahodila prosebné oči.

-„Aj mne je to ľúto, ale neboj sa! Ak chceš, tak dnes večer sa môžeme stretnúť niekde v meste!“

-„Dnes to nepôjde, pretože ako vieš, zajtra je ešte škola... Skôr by som povedala, že by to šlo po škole vo štvrtok, v piatok alebo niekedy cez víkend!“ žmurkla na neho a vzala si na plece tašku. Chvilku kráčala s Dominikom na chodník, aby nestála priamo uprostred parkoviska.

-„Súhlasím! To má ešte čas si myslím! Tak sa maj teda pekne, zajtra sa najskôr uvidíme v škole!“ začal pomaly cúvať.

-„Ako to, že najskôr? Nejdeš do školy?“

-„No áno... Pretože dnes mám dosť dlho tréning a to asi nestihnem všetko...“

-„Ako myslíš! Ak by si náhodou išiel, tak sa teda vidíme v autobuse ráno o šesť štyridsaťsedem!“ zvýšila hlas, aby počul, pretože bol od nej už dosť ďaleko. Dominik len prikývol hlavou a Zuzana konečne vybrala mobil a vytočila Brunove číslo. Po chvíli zvonenia sa na druhej strane ozval hlas.

-„Ahoj ocko! To som ja! Môžem sa opýtať, či si niekde tu na parkovisku, alebo niekde inde v meste?“ položila viacej otázok, ako plánovala

-„Prepáč zlato, ale stalo sa niečo a preto som nemohol prísť! No! Lepšie povedané ani nestalo, ale musel som robiť doprovod!“

-„A k čomu?“ nechápavo sa pozrela na mobil a priložila si ho späť k uchu.

-„Sofia musela ísť do nemocnice!“

-„Čože? Čo sa stalo?!“ kričala vo vytržení do mobilu.

-„Upokoj sa! Nič sa nestalo! Všetko je v najlepšom poriadku. Sofia musela ísť na preventívnu prehliadku! Myslím si, že takto po telefóne sa to zle vysvetľuje, ale keď prídeme domov, tak ti všetko vysvetlím! Uvidíš, budeš prekvapená, tak ako ja!“

-„Aj tak nechápem!“ stála uprostred chodníka a podopierala si bok rukou a obzrela sa okolo seba.

-„Prepáč, ale fakt nestíham po teba prísť! Zober si taxík alebo choď autobusom!“

-„No to mi už napadlo. Peniaze na taxík nemám, takže mi asi ostáva len ten autobus... No nič! Tak sa teda vidíme doma!“ zhlboka sa nadýchla.

-„V poriadku, dávaj si pozor! Teším sa na teba! Ahoj!“

-„Aj ja, ahoj...“ zložila, a vsunula si mobil do vrecka.

-„No tak to by sme zasa raz mali... Môžem sa trepať teraz s touto ťažkou taškou... Ach jaj!“ ťažko si vzdychla, prevesila si tašku cez plece a pohla sa na zastávku. Vyšla spoza stánku a zbadala, že dvadsaťšesťka stojí na zastávke. Trošku pobehla, ale zastavil ju prechod.

-„No, sakra! Teraz musíte akurát chodiť!“ zúrila a stepovala na mieste, pretože išlo čoraz viacej áut. Ochotný vodič jej zastavil a autobus akurát zatváral dvere.

-„Na to ani nemysli, že mi zdrhneš!“ mrmlala si pre seba a rozbehla sa cez druhý prechod.

Šofér autobusu zastavil kúsok za zastávkou a Zuzana sa vrátila do autobusu. Takmer s taškou neprešla.

-„Ďakujem pekne!“ nahlas vzdychla a šofér sa na ňu zapozeral.

-„Pre pekné dievča všetko! Za to mi kúpiš takú malú čokoládku Rumbu!“ šofér sa na ňu usmial, zvalila sa na predne sedadlo a vedľa seba hodila tašku.

-„Dobre, dobre! Kúpim... Dajte mi polovičný lístok + batožinu!“ povedala cez sklo a šofér sa na ňu zapozeral.

-„Máš krásny úsmev, usmej sa a odveziem ťa aj zadarmo!“ polichotil jej a Zuzana sa tomu musela len usmiať.

-„Ďakujem krásne! To mi už dlho nikto nepovedal! Len škoda, že ten úsmev by potom neplatil na revízorov...“ nadvihla obočie a zo strojčeka na lístky vyšiel lístok.

-„No práve preto ti to hovorím! Viem čítať myšlienky!“ šofér sa zasmial a Zuzana tak isto.

-„Radšej si sadnem, lebo ste vo veľkou psychickom rozpoložení!“ usmiala sa na neho a sadla si vedľa svojej batožiny a strčila si lístky do vrecka. Šofér sa na ňu znova letmo pozrel a Zuzana si to všimla, no nevenovala tomu veľkú pozornosť...

Počas cesty v autobuse zvykla vždy sedávať vpredu, aby dobre videla na cestu, no nikdy nevidela tohto šoféra, ktorý jej polichotil. Síce to už počula od viacerých ľudí, ale vždy jej to padne dobre, keď ju niekto poteší. Najmä v takej situácii v akej sa nachádzala ona. Na chvíľku sa ale pozerala priamo pred seba, na pokladňu z ktorej vychádzali lístky, a v tomto momente nevnímala skutočne nič a nikoho. Vedľa seba jednou rukou hladila cestovnú tašku a druhú mala voľne položenú na nohách.

Po chvíľke jej začal vo vrecku zvonit' mobil a to opäť prilákalo pohľad šoféra. Zuzana sa na neho len nasilu usmiala a lovila z vrecka mobil. Pozrela sa na display mobilu, no to, aké meno tam videla, ju veľmi nepotešilo. Volala jej Kamila. Nevedela, či jej to má zdvihnúť alebo zrušiť. Na chvíľku stíšila zvonenie, aby sa necítila trápne a po chvíľke to zdvihla.

-„Prosím!“ spýtala sa hlasom, akoby nikdy nevidela číslo, ktoré jej akurát volalo.

-„Chcela by som sa s tebou vážne porozprávať! Si ešte prosím ťa v meste?“ zaznelo z druhej strany zúfalým a ubitým hlasom a hlas Kamily prekrývali zvuky mesta.

-„Nie, už nie som v meste! Som akurát v autobuse na ceste domov. A aj keby som bola, tak ja sa nechcem rozprávať s tebou!“ vysvetlila jej normálny tónom, pretože sa v autobuse nechcela veľmi rozkrikovať.

-„A nechcela by si si to rozmyslieť?“

-„Myslím, že ty si mala myslieť na to všetko, pred tým, ako si to spravila! Presne to som povedala aj Petrovi... Prosím zamysli sa nad tým a už mi nevolaj, pretože skutočne sa momentálne nemám o čom s tebou baviť... Prepáč! Ak budem chcieť zavolať ti sama, ok?“ všetko jej náhle vysvetlila a vypla hovor a následne aj celý mobil.

Šofér sa na ňu len pozeral, keď stál na zastávke a musel sa opýtať:

-„A čo si taká nabrušená?“

-„O tom by sa dalo veľmi dlho hovoriť...“ odpovedala mu a zapozerala sa na neho. Náhle v ňom videla osobu, ktorá by ju možno vedela pochopiť. Šofér stíšil svoje rádio a opýtal sa jej ešte raz, čo hovorila:

-„Nič, nechajte to tak, prosím... Aj tak o tom nechcem hovoriť... A ešte tu v autobuse!“ nepokojne sa poobzerala okolo seba.

-„Tak pod' so mnou na kofolu, tam mi to môžeš povedať!“ znova sa na ňu usmial, ale Zuzana pokývala hlavou.

-„Ani ma nepoznáte a pozývate ma na kofolu? Čím som si to zaslúžila?“

-„Však vidím, že máš nejaké problémy a keď mi o nich povieš, možno sa ti ul'avi...“ vysvetlil jej dôvod svojho návrhu. Vstala a nahla sa cez okienko do kabínky vodiča.

-„Niekedy nabadúce! Musím vám ísť kúpiť ešte tú Rumbu, ktorú vám dĺžim!“ žmurkla na neho a stala si na schody.

-„Už ideš vystupovať?“

-„Bývam tu kúsok, tak by sa zišlo!“ usmiala sa na neho a vzala si tašku zo sedadla.

-„Tak nevystupuj... Môžeš sa povozit' so mnou kúsok...“

-„Ďakujem za návrh, ale musím ešte zariadiť niekoľko vecí...“ otočila sa k dverám, autobus zastal a šofér za ňou kričal:

-„Opatruj sa!“ Zuzana len inštinktívne otočila hlavu, mávla mu rukou, položila si tašku na zem a následne prevesila cez plece. Keď šofér odchádzal zo zastávky, na pozdrav jej zatrúbil, no Zuzana už na to nereagovala. Pomaly sa vydala po ceste k domu, ktorý nemala od zastávky až tak ďaleko. Bola to asi minútka chôdze...

Pri chôdzi domov jej spoločnosť robil letný vánok, ktorý sa pohrával so stromami na ulici. Zuzana sa len neprítomným pohľadom pozrela na chvejúce sa stromy. Vytiahla si z bočného vrečka kľúče a vykročila na prístupovú cestu k domu. Potešila sa, že znova po troch dňoch vidí svoj domov, miesto, kde sa človek cíti najlepšie.

Vošla na chodbu a zložila si tašku na kachličky pri vstupných dverách, vyzula sa a prešla si len tak na rýchlo spodné poschodie domu. Myslela, že pribudlo niečo nové, čo by bolo zaujímavé, no prešla znova na chodbu a vyniesla si tašku do svojej izby.

Nazrela cestou aj k Brunovi a všetko bolo tak, ako keď odchádzala. Vstúpila do svojej izby a s blaženým úsmevom sa rozvalila na posteľ, kde hlasno vzdychla. Pozerala do stropu a premýšľala. Po chvíľke sa strhla a mierila do kuchyne. Podišla k umývadlu, nabrala si pohár vody a potom pozerala von oknom na rušnú ulicu vedľa domu. Akurát okolo prechádzal autobus so šoférom, s ktorým sa viezla domov a musela sa jemne usmiať. Chvíľku nehybne sledovala náhliace sa autá a ľudí, až ju zo zamyslenia vytrhol zvuk odomykania dverí. Otočila sa a vo dverách uvidela Bruna a Sofiu. Položila pohár k umývadlu a rýchlym krokom sa presunula do chodby, kde sa už vrhala Brunovi okolo krku.

-„No vitaj doma, cestovateľka! Prepáč, že sme po teba neprišli, ale toto by nepočkalo!“ odtisol si ju od seba a pozeral na ňu a premeriaval si ju. Sofia len s úsmevom prešla okolo nich a vošla s nákupom do kuchyne.

-„Ako bolo na výlete?“ padla otázka od Bruna, keď sa vyzúval.

-„Prečo už len toto každého zaujíma?“ pokrútila hlavou a rýchlo to zahovorila.

-„A tak sa už dozviem, prečo ste po mňa nemohli prísť? Stalo sa niečo vážne?“

-„Ale čo by sa asi malo stať, hm?“ postrapatil jej vlasy.

-„No ja neviem, čo ste tu vy dvaja stvárali!“ žmurkla na Bruna a ten len na ňu spýtavo pozrel.

-„Nič vážne sa nedeje, len sme si museli niečo overiť!“ pridala sa k rozhovoru Sofia, vyzula sa a mykla hlavou, aby ju Bruno a Zuzana nasledovali do kuchyne.

-„Kriste! Z vás to ide ešte horšie ako z ručnej tlačiarne!“ prevrátila očami a posadila sa na stôl.

-„Budeš mať súrodenca!“ Bruno jej to s úsmevom na tvári oznámil. Zuzana zoskočila zo stola a rukou si zakryla od prekvapenia otvorené ústa.

-„Tak to je najlepšia správa, čo som za posledný čas počula!“ zatlieskala od radosti rukami a vrhla sa Brunovi okolo krku a následne aj Sofii.

-„Mám len taký malý technický dotaz! Prečo necháš Sofiu nosiť tie ťažké tašky?! Musíme sa teraz o ňu pekne starať!“ žmurkla na Sofiu a pohladila jej bruško. Bruno ostal po tej otázke ticho a zahovoril to otázkou, ako bolo na výlete, no Zuzana ho umlčala pohľadom.

-„Dobre! Ak nechceš o tom teraz hovoriť...“

-„Hovorila by som, ale ešte stále som v miernom šoku z tej dobrej správy!“ mierne poskočila a následne sa všetci traja schuti zasmiali.

-„Potom vám musím povedať o jednom šoférovi dvadsať šestky!“ prerušila ich smiech a Bruno ich obidve potichu objal... Zuzana bola z tej správy nadšená. Bolo jej to dosť divné, že tak dlho sa im to darilo tajiť.

Lepšiu správu ani nemohla dostať. Celý zvyšok dňa sa musela len usmievať, vždy, keď si na to spomenula. Nemyslela na nič, čo by jej mohlo tú dobrú správu pokaziť...

Na druhý deň ráno sa Zuzana zobudila s nepríjemným pocitom toho, že sa znova stretne v škole so svojimi spolužiakmi. Inokedy by ju to potešilo, ale tento raz nie. Dobre vedela, že ich vzťahy v triede zmenil výlet. Nechcela si to veľmi pripúšťať, no aj tak mala zlú náladu. To bola jedna z ďalších vecí, ktoré na seba nenávidela. Zobudiť sa ráno a vstať do dňa, takpovediac ľavou nohou. Vedela, že by takto deň nemala začínať, pretože to skončí tak, že bude mať pokazený celý deň a nielen ráno. Nuž nevedela tomu nijako zabrániť.

Pristúpila k oknu, zhlboka sa nadýchla, natiahla si ruky a zobrala zo stoličky župan. Mierila do kúpeľne. Rýchlo si studenou vodou umyla tvár, upravila vlasy a znova prešla do izby, aby sa obliekla. Dnes vyberala oblečenie podľa nálady.

Zvolila čiernu farbu, pretože tá aspoň pre ňu symbolizovala akúsi úľavu a tým pádom dávala okoliu najavo, že dobrá nálada sa jej v tento deň vyhla.

-„Dobré ráno!“ keď prišla do kuchyne, Bruno ju s úsmevom pozdravil.

-„Ako komu dobré...“ zúfalo odpovedala a otvorila chladničku.

-„Čo sa deje?“

-„Prečo sa vždy musí niečo diať, keď nemám jednoducho náladu? Nechápem...“ zatvorila nervózne chladničku, položila na stôl mlieko a zobrala si žemle.

-„No a nechceš mi povedať, čo sa deje?“

-„Prepáč oci, ale toto si musím vyriešiť sama...“ odvrátila od neho hlavu a na zem jej padol nôž.

-„Do čerta!“ zakričala a tresla nožom o linku. Bruno sa na ňu len flegmaticky pozrel a odpil si z rannej kávy, ktorá prevoňala takmer celý dom.

-„Nič sa mi nedarí! Nič! Nenávidím takéto rána!“ nadávala sama pre seba a zamyslela sa nad tým, že ako sa blíži koniec roka, tým je viac a viac nervóznejšia každé ráno.

-„Fakt sa nechceš o tom porozprávať?“ znova na ňu naliehal a odhryzol si z rožka.

-„Nie, ďakujem!“ zdôraznila posledné slovo a potichu sa posadila za stôl. Nejedla veľa, asi len tri hlty a vstala od stola.

-„Kam ideš? Všetci si ešte nedojedli!“

-„To je jedno! Aj tak meškám, zmeškám jediný autobus a čo potom? A aj tak mi nechutí!“ kričala ako prechádzala do chodby, sadla si na botník a obúvala si topánky.

-„A desiatu nechceš?“ prišiel za ňou Bruno a v ruke držal sáčok, v ktorom mala pripravené jedlo.

-„Ďakujem!“ vzala si sáčok, hodila ho do tašky a bez slova vyšla z domu.

-„Aj tebe pekný deň!“ povedal znechutene a vrátil sa späť do kuchyne, aby doraňajkoval.

-„Dobré ráno!“ prišla po chvíľke do kuchyne Sofia a pobožkala Bruna na hlavu a ten ju chytil okolo pása.

-„Mám starosti o Zuzanu...“

-„Prečo? Stalo sa niečo?“ spytovala sa a objala ho.

-„Možno sme nemali ísť na ňu tak rýchlo, že bude mať súrodencu!“ zamyslel sa a pozrel mimo Sofie.

-„Myslíš? Ale bola predsa nadšená, keď sme jej to povedali, tak prečo by mala mať kvôli tomu zlý deň?“

-„Ako vieš, že má zlý deň?“ pozrel sa na ňu s obdivom a zároveň s prekvapením.

-„Počula som vás trochu, ako ste sa rozprávali. Teda „rozprávali“ ak sa to dá tak nazvať... A mám predsa ženský inštinkt!“ žmurkla na neho, no Bruno to prehliadol.

-„Neviem, čo sa robí, ale Zuzana nemala najlepšiu náladu...“ povedal so starosťou v očiach.

-„Vieš, aké sú deti v jej veku... Majú svoje problémy a o tie sa neradi delia! Večer sa s ňou porozprávam, ak by si chcel...“ navrhla mu a on iba neprítomne prikývol hlavou. V tom sa na ňu zoširoka usmial.

-„Máme ešte chvíľku času...“ pobožkal ju na ústa a postavil sa spolu s ňou na rukách.

-„Čo tým chcel básnik povedať?“ žmurkla na neho a Bruno bez slova prešiel do ich spálne.

Zuzane sa dnes zdalo všetko šedé. Na každého, kto išiel okolo, sa len nemo dívala, ale väčšinu času pozerala priamo do zeme. Po minútke došla na zastávku a dlho nečakala, pretože sa hrnul s rachotom starý autobus a Zuzana vedela, že v ňom bol šofér, ktorého stretla včera pri ceste domov. Len prevrátila očami a chcela nastúpiť druhými dverami, ale keďže zastal priamo pred ňou, neostávalo jej nič iné len nastúpiť popri ňom.

-„Dobré ráno!“ privítal ju šofér a Zuzana sa na neho len neprítomne pozrela, pokúsila sa o úsmev, ale nevyšlo jej to. Posadila sa dopredu, aby videla na cestu, nie z toho dôvodu, aby sa so šoférom rozprávala. Keď všetci nastúpili do autobusu, zavrel dvere a spustil.

-„Deje sa niečo? Nevyzeráš nadšene...“ pozrel sa na ňu cez sklo na kabínke vodiča.

-„No tak s mojimi problémami by som sa veľmi nemala prečo vytešovať.“ pozrela znechutene von oknom a odpoveď nenechala dlho čakať.

-„Také pekné dievča ako ty, by sa nemalo trápiť...“ polichotil jej a Zuzana sa znova, už druhý krát pokúsila o úsmev, no bezúspešne.

-„Malo, nemalo, ja sa trápim, pretože je to dosť vážne, ale nerada by som to rozoberala a ešte tu v autobuse, ako som už povedala...“ Šofér len pokýval hlavou na znak súhlasu a opýtal sa jej:

-„Ako sa voláš? Teda ak smiem vedieť...“ pokrčil plecami a usmial sa.

-„Zuzana a vy sa ako voláte, keď sme už pri tom?“

-„Takže Zuzana... Môžeš mi v klude tykať... Nie som taký starý! Ja som Ondrej, teší ma...“ predstavil sa a chvíľku sa na ňu díval.

-„Mal by si pozerat' pred seba a nie po mne! A okrem toho, za jazdy je zakázané rozprávať sa so šoférom, takže by som nemala hovoriť vôbec...“ povedala úplne bez nálady.

-„Ale prosím ťa! Zákazy sú... sú jednoducho na to aby sa porušovali, nie? A kto by odolal takému peknému dievčaťu?“ Zuzana len pokrútila hlavou a pozerala von oknom. Bolo dosť dlho ticho, až nakoniec prehovorila prvá Zuzana.

-„Zabudla som ti kúpiť tú Rumbu... Mala by som ísť dnes do obchodu...“ žmurkla na neho a mierne sa usmiala.

-„Netráp sa s tým... Mňa by len zaujímalo, prečo sa trápiš! Musíme zájsť na tú kofolu!“ Ondrej sa na ňu znova zadíval a Zuzana mu naznačila prstom, aby sa pozeral dopredu.

-„To je pekné, že ma takto núkaš, ale akosi dnes na to nemám čas... Možno raz, keď sa stretneme cez víkend, tak potom môžeme ísť na kofolu koľko len chceš...“

-„Tak príď v sobotu do autobusu, to robím poobede a môžeme skočiť do krčmy...“

-„Do krčmy?“ prekvapene na neho zažmurkala.

-„Ale nemysli si zasa, že slopem! Určite nie, nemám rád alkohol, ale myslel som na tú kofolu...“ usmial sa na ňu a tiež sa musela na neho usmiať.

Podišla ku kabínke, aby to nemusela kričať cez celý autobus a povedala:

-„Prečo mám pocit, že ma balíš? Hovoríš takéto sladké slovíčka každej, či len mne?“

Ondrej ostal chvíľu zarazený a pohotovo sa vynašiel:

-„Som toho názoru, že ženu treba potešiť a docieľiť to, aby sa usmievala, pretože úsmev je to najkrajšie, čo žena má!“ schuti sa zasmial a Zuzane sa jeho smiech zapáčil.

-„Máš nákazlivý smiech... Nemyslím tým taký ako Rubikova kocka, chápeš, ale taký... No to je jedno... Budem vystupovať... Ak sa mi podarí tak v sobotu dôjdem, neviem síce kedy robíš, ale nejak sa to pokúsím vystriehnuť...“ usmiala sa na neho a Ondrej sa načiahol po papierik a niečo na neho písal.

-„Pod' sem ešte na chvíľočku!“ zakričal za ňou keď vystúpila a strčil jej do ruky malý papierik. Zuzana sa na neho pozerala a usmiala sa.

-„Predpokladám, že je to tvoje číslo...“ Ondrej na ňu ukázal prstom na znak súhlasu.

-„Ďakujem, napíšem sms-ku...“ usmiala sa a ešte ju na chvíľku zastavil

-„A nemrač sa! Nepristane ti to! Zahod' všetky starosti a pozri sa, aký je krásny deň...“ žmurkol na ňu a Zuzana s úsmevom vystúpila a znova, keď odchádzal zo zastávky, jej na pozdrav zatrúbil.

Zuzana chvíľku pozerala za odchádzajúcim autobusom, znova pozrela na lístoček s číslom a vložila si ho do vrecka nohavíc. Musela uznať, že jej Ondrej zlepšil náladu... Možno to práve teraz potrebovala pred tým, ako išla do školy. Rozhodla sa, že v sobotu pôjde s Ondrom predsa len na tú kofolu a vyrozpráva mu, čo sa všetko stalo. Trošku sa zamýšľala nad, že to povie takmer cudziemu človeku ako vlastnému otcovi, ale zahнала to myšlienkou, že možno s ním bude dobrou kamarátkou. V podstate niekedy je lepšie ak to povie niekomu, koho nepoznáte, ako niekomu, kto vás bude len ľutovať a bude mať na to subjektívny názor.

| Siedma kapitola - Sofia

Aj napriek tomu, že jej Ondrej povedal, aby sa nemračila, jednoducho to nešlo. Čím viac sa približovala ku škole, tým viac jej zvieralo žalúdok. Vedela, že bude musieť čeliť svojim spolužiakom a netušila, ako sa má tváriť.

Prečo by som sa ja mala s tým zaoberať... Oni ublížili mne a nie ja im! Pre Boha, dievča spamätaj sa! Hovorila v duchu sama sebe a tým sa snažila povzbudiť.

-„Dobré ráno...“ povedala do vzduchu pre učiteľa, ktorý prechádzal okolo a podržal jej dvere do školy.

Ako nenávidím túto školu! Chodím už na ňu tri roky, ale nikdy mi nebola odpornejšia ako teraz... premýšľala, no nechala svoje myšlienky voľne plávať vo vzduchu. Vošla do triedy a ako vždy v nej bola prvá. Usadila sa na svoje miesto, vytiahla si knihy a vstala, aby otvorila okno, pretože vždy tam bol z rána smrad. Keďže ich škola bola stará budova v centre mesta a nemohli ju zrekonštruovať, keďže patrila k pamiatkam mesta, boli nútení vždy ráno vetrať, pretože sa to nedalo znášať. Ale napokon všetci žiaci si na to zvykli... Na systém, ktorý prebiehal v škole a aj na to, že museli na gymnáziu platiť. Súkromné je súkromné... Mnohokrát si to Zuzana opakovala.

-„Ahoj!“ vošla do triedy Tery a usadila sa za Zuzanu, kde sedela už celé tri roky. Zuzana si na ňu už navykla, že cez hodiny sa občas porozprávali. Bola ten študent, čo dával na hodine pozor, preto, aby sa nemusela doma veľa učiť. Vždy jej to nepomohlo, lebo niekedy sa jednoducho nedalo na vyučovanie sústrediť. Zuzana nenávidela hodiny ako chémia, fyzika a matematika. Tieto hodiny by najradšej vyškrtla zo zoznamu, ale vedela, že s tým nič nespraví.

-„No, ako sa máš?“ nesmelo sa opýtala Tery. Zuzana sa na ňu len neprítomne pozrela a odpovedala otázkou:

-„Akoby si sa cítila ty na mojom mieste?“ Tery bola ticho, pretože pochopila ako sa cíti.

Po niekoľkých minútach sa do triedy začali dostavovať aj iní spolužiaci, medzi nimi aj Dominik, Kamila, Peter a Michal. Všetci prešli okolo Zuzany, akoby bola vzduch a sadli si na svoje miesta. Snažili sa predstierať, že sa nič nedeje, no všetci traja po sebe nenápadne pokukovali, čo sa bude diať a na ich prekvapenie sa vlastne nedialo vôbec nič.

K Zuzane si na prázdnu stoličku prisadol Dominik:

-„Rozmýšľala si o tom, že by sme sa teda mohli stretnúť?“

-„Pravdu povediac, ani som na to veľmi nemala čas. Obávala som sa toho, ako budem reagovať, keď znova uvidím všetkých troch po hromade... Prepáč, musím si to všetko nechať prejsť hlavou a potom ti poobede, keď budem doma zavolám... Dnes je štvrtok, zajtra máme voľno- je štátny sviatok, tak myslím, že dnes večer by to aj šlo, ale nie som si na sto percent istá...“

-„Super! Budem sa tešiť a hádam ma neodmietneš...“ pohladil ju nenápadne po ruke, ktorú mala položenú na lavici, Zuzana si ju rýchlo stiahla, aby to nikto nevidel. Poobzerala sa po triede a rozpačito zašepkala.

-„Poprosím ťa! Nie tu, v škole, pred všetkými...“ začervenala sa a vytiahla si z tašky peračník, pretože do triedy prišiel profesor. Akurát mali dejepis. Zuzanin obľúbený predmet. Aspoň niečo, čo ju trošku poteší. Profesor bol úplne v pohode, tak preto mala dejepis tak rada.

****   ****   ****   ****   ****

Sofia sa ráno prebudila na buchnutie dverí kúpeľne. Pomaly sa otočila smerom k dverám, rukou pohladila Brunov vankúš a keď ucítila, že vedľa nej už neleží, nadvihla trocha hlavu a potom ju zúfalo položila späť. Tešila sa, ako sa prebudí vedľa neho, no ten už bol dávno hore. Sadla si na kraj postele, natiahla si ruky a zo stoličky si zobrala jemný saténový župan, ktorý si prehodila cez telo. Postavila sa k oknu a odtiahla žalúzie. Všimla si, ako sa niekoľko ľudí ponáhľalo do práce a všimla si tiež znova preplnenú križovatku neďaleko ich domu, ktorá býva každé ráno chaotická. Otvorila okno a vpustila do izby čerstvý vzduch, ktorý voňal ešte

ránom a spolu s ním vošiel aj ruch ulice. Sofia sa mierne usmiala, pretože vedela, že práve dnes má ísť znova na kontrolu k doktorovi s dieťaťom, ktoré nosí pod srdcom.

Vyšla na chodbu a z kuchyne začula, ako Zuzana nadávala, keď jej na zem spadol nôž.

-„Nič sa mi nedarí! Nič! Nenávidím takéto rána!“ Sofia zvrátila obočie a prešla do kúpeľne, aby sa umyla.

Keď vyšla, počula ako sa Bruno ešte pred odchodom so Zuzanou rozprával, no tá si vzala len jedlo a tresla dverami.

Pomaly zišla dole do kuchyne a pozdravila sa Brunovi a pobožkala ho na hlavu a on ju chytil okolo pása.

-„Mám starosti o Zuzanu...“

-„Prečo? Stalo sa niečo?“ spytovala sa a objala ho.

-„Možno sme nemali ísť na ňu tak rýchlo, že bude mať súrodenca!“ zamyslel sa a pozrel mimo Sofie.

-„Myslíš? Ale bola predsa nadšená, keď sme jej to povedali, tak prečo by mala mať kvôli tomu zlý deň?“

-„Ako vieš, že má zlý deň?“ pozrel sa na ňu s obdivom a zároveň s prekvapením.

-„Počula som vás trocha, ako ste sa rozprávali. Teda „rozprávali“ ak sa to dá tak nazvať... A mám predsa ženský inštinkt!“ žmurkla na neho, no Bruno to prehliadol.

-„Neviem, čo sa robí, ale Zuzana nemala najlepšiu náladu...“ povedal so starosťou v očiach.

-„Vieš, aké sú deti v jej veku... Majú svoje problémy a o tie sa neradi delia! Večer sa s ňou porozprávam, ak by si chcel...“ navrhla mu a on iba neprítomne prikývol hlavou.

-„Máme ešte chvíľku času...“ pobožkal ju na ústa a postavil sa spolu s ňou na rukách.

-„Čo tým chcel básnik povedať?“ žmurkla na neho a Bruno bez slova prešiel do ich spálne.

-„Vieš o tom, že presne o tomto som premýšľala, keď som sa dnes prebudila a nenašla som ťa vedľa seba?“ nadýchla sa a nasávala nosom vôňu jeho voňavky.

-„Vážne? Tak aby som to rýchlo napravil!“ začal ju bozkávať na krku, keď ležali spolu na posteli a začal jej vyzliekať župan. Prerušil ho ale zvoniaci telefón... Bruno zalovil vo vrecku a vytiahol mobil a s nechutou pozrel na volajúce číslo. Bol to riaditeľ školy.

-„Počúvam!“ ozval sa a sadol si na posteli a Sofia ho zatiaľ nežne hladila po chrbte.

-„Jasné, rozumiem, tak prídem hneď, ako sa mi bude dať...“ odmlčal sa na chvíľku a zložil telefón.

-„Musím sa ponáhľať do školy, pretože je to vraj niečo súrne! A to som len obyčajný učiteľ a ešte ma zavolajú do práce, keď mám jeden jediný deň voľno!“ prevrátil očami, sklopil tvár do dlaní a hlasno vzdychol.

Sofia ho objala odzadu a povedala:

-„Nerob si starosti, ja to zvládnem aj sama! Utekaj, lebo zmeškáš!“ upravila mu kravatu a pritiahla si ho na chvíľku k sebe.

-„V tej kravate vyzeráš fakt super!“ pobožkala ho na pery, Bruno jej to opätoval a rýchlo sa ponáhľal dole schodmi. Zdrapil svoju tašku, čo mal pri dverách, kľúče od auta a vyšiel z domu. Sofia pomaly prešla k oknu na konci chodby a pozerala, ako nasadá do auta a odchádza. Chvíľku sa za ním ešte pozerala, pokiaľ nezmizol na križovatke.

Za rytmu pomalého tanga, ktoré tak milovala, sa pripravovala na ďalšiu kontrolu u doktora. S úsmevom na tvári a hlasnou hudbou, ktorá sa rozliehala po celom dome, sa obliekala a pri tom si pospevovala momentálne spievané časti v piesni. Po chvíľke rádio preladila na niečo rýchlejšie a to ju donútilo trochu sa pohnúť, ak chcela stihnúť autobus, ktorý plánovala.

Pomalým ladným krokom, s ešte stále znejúcou hudbou v ušiach, sa vytratila z domu, zamkla a vydala sa na príjazdovú cestu k domu. Nepatrne zdvihla hlavu a potom ju znova sklonila k zemi, ale keď videla odchádzajúci autobus zo zastávky, strhla hlavu späť a rozbehla sa po chodníku proti autobusu. Udýchaná dobehla k dverám, ktoré šofér nechal otvorené od zastávky a na schodoch autobusu zúfalo lovila kartu, aby si mohla zakúpiť lístok.

Šofér, zhodou okolností Ondrej, sa nahol cez okienko a povedal jej:

-„Pekná žena nikdy nebeží na autobus. Autobus počká na ňu...“

-„To je od vás milé, len by som rada vedela, kde mám kartu!“ znova sa usmiala a začala prehrabovať v taške. Ondrej si ju letmo premeral a sústredil sa na cestu pomedzi autá na ulici, pretože niekedy parkovanie bolo v tejto časti mesta umením.

-„Však si v pohode sadnite a kartu nájdete potom neskôr. A ak by išli revízori, poviem, že ste moja...“ mrkol na ňu, zasmial sa. Sofiu to na chvíľku zarazilo a oponovala.

-„Ale no tak! Mám manžela, dcéru a dokonca jedno dieťaťko čakám, tak nie tak rýchlo!“ naznačila mu rukou ale s úsmevom a priložila kartu k čítaciemu prístroju.

-„Ja som iba žartoval!“ žmurkol na ňu a dodal.

-„Sadnite si, lebo mi ešte padnete a potom by som musel meškať, aby som vás dvíhal a utešoval...“

-„Počúvajte, vy ste nejaký lichotník, nezdá sa vám?“ zarazene sa opýtala a Ondrej sa na ňu len usmial.

-„Viete, ja si myslím, že ženám úsmev pristane, tak by sa mali usmievat' stále! A okrem toho ten váš je krásny!“ dopovedal a zapozeral sa jej na pery. Chvíľku bolo ticho, no Ondrej sa pýtal ďalej.

-„A kde ste sa to teda vybrali?“

-„Hneď, čo vás prvé poprosím je, aby ste, teda aby si mi tykal, pretože nie som taká stará a myslím, že ani ty nie!“

-„Pre mňa to nie je žiaden problém! Ako si želáš!“ na chvíľku sa na ňu zapozeral a potom sa sústredil ďalej na cestu.

-„No, tak kde si sa to teda vybrala?“ pozrel na ňu provokačným pohľadom a usmial sa pri tom.

-„Ako som spomínala, tak čakáme s manželom ešte jedného potomka, tak nás bude o jedného viacej, idem na kontrolu do nemocnice!“ usmiala sa a poľahky si prešla po brušku a pozrela dole.

-„Ojoj! Tak sa ešte dobrý kúsok cesty so mnou zvezieš...“ odmlčal sa a dal si hlasnejšie svoje rádio, ktoré vždy počúval. Sofia nebola odkázaná na rozhovor so šoférom a tak sa pozerala von oknom a pri tom sa jemne usmievala, pretože bola neskutočne rada, že ide znova k doktorovi, aby sa dozvedela niečo viacej.

Po dlhšom čase v autobuse sa začala pomaly dvíhať zo sedačky, pretože už čoskoro mala vystupovať a chcela ešte pár slov s Ondrejom prehodiť.

-„No a ty čo? Teba som v živote na tomto autobuse nevidela robiť...“ nadhodila tému, aby nebolo medzi nimi trápne ticho.

-„No myslím, že si často nechodila dvadsať šestkou, pretože ak by si chodila, istotne by som si ťa pamätal!“ ukázal na ňu prstom a Sofia sa len pozrela na seba a na ostatných ľudí v autobuse.

-„Tak to sa hádam stretneme, keď pôjdem aj domov... Uvidíme!“ žmurkla na neho a užívala si neviazaný flirt, ktorý si nedovolila dosť dávno. Od vtedy, ako bola manželkou Bruna. Bruna milovala, ale občas si spraviť z niekoho žarty nebolo na škodu.

-„No neviem, či sa stretneme, pretože toto je posledný spoj, čo dnes robím. Idem na Fončordu a potom sa otáčam späť do Sásovej, čo je asi dvadsať minút a to je koniec mojej dnešnej služby- konečne. A neviem, či to v nemocnici stíhaš vybaviť za tých dvadsať minút! Inak. Aké je tvoje ctené meno?“ pozrel na ňu a nahol sa cez okienko a nenechal Sofiu odpovedať,

-„Nedáš mi tvoje číslo?“ opýtal sa sladkým hlasom a Sofia len pred ním zamávala rukou.

-„Nie, nie! Však som ti vravela ako som na tom, tak radšej neprovokuj! Určite sa niekedy zasa stretneme! A volám sa Sofia!“ žmurkla na neho a keď vystupovala, tak za ňou zakričal.

-„Dúfam, že to bude čoskoro! Už teraz mi chýbaš! Ja som Ondrej!“ poslal jej neviditeľný bozk na rozlúčku a zavrel dvere.

Sofia sa len mierne pootočila a pokračovala vo svojej ceste s úsmevom na tvári. Stále myslel na svoje dieťaťko a na to, ako sa pozrie na vyvíjajúci sa plod.

V nemocnici sa zdržala viac ako očakávala a po tom dlhom čase strávenom v čakárni vyhladla. Počas celej tej doby, ako sedela medzi matkami v rôznom štádiu tehotenstva, jej v hlave hrali všetky možné skladby, ktoré ráno počúvala. Ten pocit milovala a zároveň nenávidela, pretože sa nevedela zbaviť jednej melódie, ktorá sa jej stále opakovala, ale musela si priznať aj to, že ju to akosi vnútorne naplňovalo a v tom momente ľutovala, že si nezobrala so sebou aj svoj MP3- prehrávač.

Po vyšetrení, ktoré samo o sebe trvalo polhodiny, mala Sofia v bruchu priam vypriahnuté a jediné, čo bolo jej cieľom bolo najbližšie bistro, ktoré bolo ale trošku vzdialené od nemocnice, trocha pri tesnom centre mesta. Ako kráčala cez historické uličky, všimla si náhliacich sa ľudí a rôzne vône šíriace sa okolo nej. Všimla si aj letnú atmosféru mesta a to, ako sa niekoľko mladých párov teší z teplého počasia a plánuje si ako strávi zvyšok dňa. V podstate sa dá povedať, že školáci a študenti mali voľno a usporadúvali rôzne výlety, pretože do začiatku prázdnin bol necelý týždeň.

Sofia stále kráčala ulicou hore, až došla k bistru, od ktorého bolo vidno Námestie SNP. Milovala ho a hlavne vtedy, ak sa mala s kým prechádzať. Predstavila si zasnene na chvíľku zimné obdobie, ako to bude vyzeráť počas zimy a počas Vianočných trhov. Po chvíľke ako stále v rade sa vrátila myšlienkami späť to reality, keď sa jej predavač opýtal, čo by si dala. Chvíľku váhala a nakoniec si vybrala hranolčeky a vyprážený syr. Pri predstave, ako ide jesť masťné jedlo sa sama pre seba uškerila a mierne začervenala, ale z času na čas si to mohla dovoliť. Po krátkej chvíli si vzala svoju tácku s objednaným jedlom. Bezhlavo sa otočila, až vrazila do chlapa, ktorý k nej podišiel zozadu. Prázdny pohár, ktorý by takmer padol, stihla zachytiť rukou, ale príbor, ktorý jej padol na zem chvíľku zastavil rozhovory ostaných ľudí. Sofia v tej chvíli pozerala do zeme a neuvedomovala si, kto jej stojí v ceste. Pomaly sa postavila a pozrela sa mužovi priamo do očí. To hádam nie je možné toto! Prekliala samú seba, že sa vydala práve do tohto bistra, ale čo už mala robiť, keď hlad bol silnejší.

-„Prekvapená?“ opýtal sa hrubým hlasom Karol a ani ho nehlo zohnúť sa, aby Sofii zdvihol servítku, ktorá jej zletela spolu s príborom.

-„Vieš, že po takom dlhom čase mi to ani divné nie je? Dlho si sa neukázal a čakala som, že sa ani viacej ukazovať nebudeš, ale asi som sa málo modlila...“ povedala sarkastickým tónom a keďže sa jej nechcelo dvíhať servítku a ponížovať sa pred ním, vzala si novú. Prešla okolo neho a sadla si k najbližšiemu stolu. Oči obrátila k stropu s prosbou o to, aby si k nej neprisadol a neotravoval ju. No márne.

-„Kdeže sa nám vybrala sliepočka?“ povedal naoko ustarosteným hlasom a chcel ju pohladit' po líci, no Sofia mu jeho ruku odstrčila, až to celkom hlasno pleslo. V tom momente jej napadlo, prečo sa v bistre nezjaví Ondrej, ale rýchlo túto myšlienku odbila ďalšia štipľavá Karolova poznámka.

-„Kdeže máš svojho verného psíčka Bruna a jeho vernú dcérku Zuzanu?“

Sofia v ruke pevne zovrela vidličku s nožom, zaťala zuby a prehltila sústo. Radšej nič nepovedala.

-„Nieкто so mnou nekomunikuje?“ spýtal sa prekvapene a na to mu prišla rýchla odpoveď:

-„Chod' do riti, Karol! Nekaz mi aspoň obed, keď už si mi pokazil niekoľko rokov života!“ vychrľila zo seba a Karol ju zúrivo chytil za bradu.

-„Tak počúvaj, ty suka! Nebudeš toto o mne tvrdiť, keď si si sama určovala, ako sa budem k tebe správať!“ Karolove vystupovanie prilákalo niekoľko pohľadov a bol ju nútený pustiť.

-„Mal by si si uvedomiť, že som sa k tebe tak správala, pretože som ťa nikdy nemilovala!“ keď dopovedala túto vetu, Karol ju takmer prebodol pohľadom.

-„Ty hus sprostá, ešte to tu vykrikuj!“ zúfalo sa zarehotal a Sofia si len kludne odkrojila zo syra, ktorý zachrúmal.

-„Vyzeráš ako tento syr, Karolko!“ povedala a Karol ostal chvíľu vyvedený z miery, ale Sofia pokračovala ďalej:

-„Na povrchu si chrumkavý ale vo vnútri... Presne taký hnusný ako tento syr!“ odkašľala si a pozerala ako bude reagovať. Karol nervózne zdvihol ruku a Sofia sa mu nastavila.

-„No poďme, udri si! Udri si! Tu pred všetkými! Nech každý jeden vidí, aký si skazený! Každý jeden deň ľutujem to, ako neuvážené som vyberala! Podľa obalu a možno ešte s mladíckym poblaznením! Lenže teraz si dávam pozor aj na vonkajšok, ale aj vnútro!“ dopovedala a s výsmechom v očiach a pohľadom na Karola, prebodla hranolku až tanier pod tlakom vidličky zaškrípala. Karol len udivene pozeral, stiahol ruku späť a položil si ju na stôl. Vrátil jej slovný uder.

-„Ty chudera! Ty cundra! Sama nevieš, čo melieš! Bezo mňa by si nebola nič!“ povedal a udrel päťou o stôl, až podskočil pohár.

-„Keby som ťa nebol zobral, zhnila by si na ulici. Zúfala, špinavá a vyprahnutá z toho, že si nevedela, ktorá šľapka ťa porodila!“ zovrel ústa a okolo pier sa mu zabelela koža. Sofia ho prebodla pohľadom ako vedela, strčila si do úst poslednú hranolku a pocítila na svojom zápästí tlak.

-„A prvý krát ľutujem aj toho... Nevieť ako ho nazvať... Že ťa zobral k sebe a že si ťa vzal za ženu! Obyčajný chudák...“

-„Ak si myslíš, že toto ma dostane, mýliš sa!“ snažila sa to povedať silným a chladným hlasom, no vo vnútri sa niečo z jej citov zlomilo. Vstala od stola a postavil sa aj Karol, no ten prešiel rovno k dverám a vyšiel von. Sofia si myslela, že odchádza, no keď videla, že si išiel zapáliť cigaretu, zhasla v nej posledná iskrička nádeje, že jej dá pokoj. Keď vychádzala, prehliadla si ľudí naokolo neprítomným pohľadom a vyrazila von. Prešla okolo Karola, no ten ju chytil pevne za ruku, až Sofiu urobila prvýkrát grimasu od bolesti.

-„Kamže tak rýchlo moja zlatá? Ešte sme neskončili!“ Sofia sa vytrhla zo zovretia a pokračovala rýchlejšim tempom ďalej. Zašľiapol cigaretu a išiel jej v päťach, ako zlý diabol.

Po krátkom čase ju dobehol a prispôbil svoje tempo jej tempu, tak aby kráčal priamo vedľa nej.

-„Nieкто sa nám tu znova hrá na urazeného?“ povedal ironickým hlasom a Sofia sa len nepatrne pozrela na jeho stranu, pretože pri pohľade na neho jej prichádzalo zle ako nikdy.

-„Prečo mi vlastne už nedáš pokoj?“ náhle zastala a kričala na neho priamo uprostred ulice. Bola to rušná ulica, pretože bola asi v meste najznámejšia. Karolovi nebolo všetko jedno a tak k nej pristúpil a pritisol jej ruku na ústa.

-„Buď už konečne ticho a nepýtaj sa ma nezmyselné otázky!“ precedil pomedzi zuby a Sofii sa prvý krát od vtedy, ako dnes stretla Karola zjavil v očiach strach. Nepatrný, ktorý si Karol nemal možnosť všimnúť, ale preľaklo ju to.

-„Okamžite ma pusti!“ precedila pomedzi jeho ruku, ktorou jej držal ústa a odhodila mu ruku preč. Kráčala bez povšimnutia ďalej, až zabočila do jedného obchodu. Karol ostal chvíľku zmätený, až sa nakoniec rozhodol vyčkať pred obchodom, pretože vedel, že z neho raz predsa musí vyjsť.

Sofia vošla do kníhkupectva a snažila sa nemyslieť na vyčkávajúceho Karola a sústredila sa na kúpu knihy pre Zuzanu, pretože už v lete v auguste mala oslavovať sedemnásť rokov a Sofia si vždy kupovala darčeky

aj mesiac dopredu, aby mala potom pokoj. Nebolo tomu inak ani teraz a keďže mala ešte čas od vtedy ako odišla z nemocnice, aj toto bol jeden z jej plánov. Neplánovala však, že na svojej ceste stretne Karola. Z celej duše ho nemohla vystáť.

Asi po pätnástich minútach sa vynorila z obchodu, na chvíľku zastala a pozrela na Karola. Nepovedala ani slovo, len si pritisla bližšie k telu knihu, ktorú akurát kúpila. Bola to kniha o gitarách, pretože Zuzana hrávala na gitaru.

Prešla bez slova okolo neho a snažila sa ho nevnímať, ale Karol ju opäť chytil za lakeť a pribrzdil.

-„Nechápeš, že sa chcem s tebou porozprávať?“

-„Ty môžeš chcieť, ale ja nechcem! A ešte raz ma chyt', tak potom budeš ľutovať to, čo si spravil!“ vyhrozi-la mu a prudkým pohybom sa vytrhla zo zovretia.

Kráčala smerom na zastávku a Karol bez slova kráčal vedľa nej.

-„Čo vlastne odo mňa chceš?“ spýtala sa po chvíľku udýchaným hlasom.

-„Chcem, aby si sa vrátila späť ku mne!“ po chvíľke ticha jej odpovedal. Sofia ale mlčala a približovali sa stále bližšie a bližšie k zastávke a podchodu.

-„A takto to dopadlo vždy! Bola si ticho práve vtedy, keď som chcel od teba počuť odpoveď! Potom si sa nemala ani čudovať, že si stále dostávala!“ v momente, ako to dopovedal, zastala a pozrela mu priamo do očí, ešte s kúskom sebaúcty.

-„Myslíš si, že je spravodlivé to, keď mlátiš ženu?! Ja ti nepravem v živote skutočne nič zlé, pretože ešte stále viem odpúšťať, ale ver mi, že tebe len tak ľahko neodpustím, to čo si mi spôsobil za tie dlhé roky! A pravem ti jedine to, aby si trpel v živote tak, ako ja a to je mi jedno akým spôsobom!“ dopovedala a strhla sa do chôdze.

-„Ty jedna suka, si o seba čo myslíš! Ja som ťa mal vždy rád, len ty si si to asi dost' nevedomovala!“ kričal za ňou a bolo mu jedno, že sa za ním otáčali ľudia, ktorí išli po ulici. To že Sofia mlčala ho vyprovokovalo natoľko, že bol schopný všetkého. Karol bol psychicky labilný a teraz si uvedomoval najhoršie. Že navždy ostane sám, aj po tých pokusoch získať ju naspäť. Sofia vedela, že človeka vie mlčanie nahnevať, ale netušila, že až do takej miery. Schádzala akurát po schodoch, keď odrazu pocítila na chrbte tlak a potom si len všimla ako sa jej podlomili nohy a padala po schodoch dole do podchodu. Pristála na tvrdej zemi...

-„Hej!“ ozval sa zrazu spoza Karola silný mužský výkrik a počul len zaplesnutie dverí. Späť sa určite vrátiť nemohol a tak zbehol rýchlo dole schodmi, ktorými prudko spadla aj Sofia. Prebehol okolo nej. Videl ako tam na zemi bezvládne leží a keď sa obzeral za seba, vrazil pri tom dvakrát do ľudí, ktorí akurát prechádzali okolo.

Muž, ktorý vystúpil z auta a videl všetko na vlastné oči, rýchlo zbehol dole schodmi a kľakol si k Sofii. Opatrne jej zdvihol hlavu a Sofia omráčene na neho pozrela a slabým uboleným hlasom povedala:

-„To si ty?“ odkašlala a dívala sa Ondrejovi priamo do očí.

-„Som to ja... Bože, čo mám teraz do riti robiť! Zavolajte rýchlo záchranku!“ kričal na okolo a pozeral sa na ľudí, ktorí sa prizerali tomu, čo sa stalo.

-„Do čerta, tak bude to?“ opakoval a keď videl, že ľudia sú zo všetkého mimo, vstal, vybehol rýchlo po schodoch, nasadol do auta a prešiel cez chodník na parkovisko pri podchode. Rýchlo sa ponáhlal z auta, s mobilom v ruke a vracal sa späť k Sofii. Rýchlo vytočil číslo záchranky a pozeral na kvíliacu Sofiu.

Sofia si pomalým pohybom pohladila brucho, odkašľala a slabým hlasom s plačom opakovala:

-„Moje dieťaťko, moje dieťaťko...“

Ondrej sa na ňu len s mobilom v ruke pozrel a videl, ako Sofia stráca vedomie a pocítil na rukách teplú krv, ktorá sa valila z jej rozbitej hlavy. Mal od krvi košeľu, nohavice ale v tom momente mu to bolo jedno. Snažil sa pomôcť človeku, ktorého videl prvý krát ráno...